

Giới thiệu Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn

Truyện Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn xoay quanh một chàng trai mà khi anh ta gặp cô gái đó thì anh chắc rằng cô gái đó đã thuộc về anh. Còn cô thì lại ngỡ ngàng không biết chuyện gì xảy ra khi anh ta tấn công mình liên tiếp!

Anh không tin vào thứ gì gọi là nhất kiến chung tình, nhưng lần đầu tiên thấy em, anh biết rằng em phải là người của anh. Những dòng ký ức của mỗi người chúng ta đều bắt nguồn từ quá khứ.

Và rồi cô sẽ dần quen với anh hay chẳng? Những nụ hôn không đến trong tình yêu mà đó chỉ là vì ép buộc mãi thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Bầu trời tháng tám, có màu sắc tinh khiết nhất thế gian. Bầu trời màu xanh, giống như một bức tranh thủy mặc về dòng sông yên lặng trôi, phủ kín cả phía chân trời. Một chiếc máy bay Mi bay ngang qua thành phố H, hai chiếc cánh màu bạc lóe sáng, xuyên qua bức tranh đang ngủ say, bay vào bầu trời xanh không ranh giới kia. Shelena-lqđ

Mộc Tử Mạt mang máy trợ thính, lẳng lặng nghe dòng nhạc nhẹ đang phát, giấc ngủ của cô rất không an ổn, luôn có cảm giác bên người đang có người qua lại, thỉnh thoảng lại có những thanh âm chuyền đến "Tiên sinh, xin hỏi ngài có cần gì không?".

"Không, cảm ơn". Shelena-lqđ

Nhẹ nhàng nhú mày một cái, một loạt cảm giác áp bách không tiếng động làm cô rất không thoải mái, vừa mở mắt ra nhìn, thì ra là Shelena-lqđ nữ tiếp viên hàng không đang đứng ở bên cạnh mình, khuôn mặt tinh tế mang nụ cười như hoa xuân.

Mộc Tử Mạt giống như chợt hiểu ra cái gì, cô nghiêng đầu nhìn, một gò má có đường cong sâu sắc đập vào mắt cô, gương mặt trắng nõn, sống mũi cao thẳng, môi mỏng nhẹ nhàng mím, tựa tiểu phi tiêu. Chẳng qua là, hần đường Shelena-lqđ như không có nghe được hoa muốn đón gió, đón xuân nên mới môi mọc, xem như không có chuyện gì xảy ra vẫn thản nhiên nhìn cảnh ngoài cửa sổ.

Thì ra là, hoa rơi có ý, chẳng may, nước chảy vô tình.

Mộc Tử Mạt lặng lẽ thu lại lời oán thăm vào lòng, vốn cho là mỗi ngày nhìn mình trong gương, có thể miễn dịch với người đẹp, nhưng vẫn không khỏi âm thầm cảm thán, người này chỉ nhìn một bên mặt đã đoạt được tai mắt nhiều người, vậy nếu nhìn trực diện chắc là đẹp hơn cả kỳ nhân chẳng, vừa nghĩ như vậy, không khỏi nhìn nhiều thêm mấy lần. Shelena-lqđ

Tựa hồ cảm giác được gì đó, cái người có khuôn mặt tuấn lãng chậm rãi quay lại, đôi mắt trong suốt, nhàn nhạt đặt trên người Mộc Tử Mạt quét một vòng, rất nhanh liền dời đi.

Lần đầu tiên nhìn lên lại bị trai đẹp bắt gặp, bị phát hiện xong lại không hề để ý tới, cảm giác thất bại không ngừng dâng trào trong lòng Mộc Tử Mạt. Shelena-lqđ

"Không cần." Giọng nói đặc biệt trầm thấp của đàn ông vang lên, không hề do dự mà rất quả quyết.

Mộc Tử Mạt bây giờ mới nhớ tới hần là đang trả lời vấn đề của nữ tiếp viên hàng không, chẳng qua là lần này không có hai từ tượng trưng lễ phép 'Cảm ơn' mà Shelena-lqđ thôi, cô có thể tưởng tượng được bộ dạng lúng túng của nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp, hăng giọng, ngẩng đầu nhìn nữ tiếp viên nói: "Please give me a glass of orange juice. Thank you." Shelena-lqđ

Nói xong, mới phát hiện ngôn ngữ mình mới nói là Anh ngữ. Ở nước Mi đợi hơn một tháng, cô đã quen dùng Anh ngữ giao tiếp, hiện tại đột nhiên đổi hoàn cảnh, ngôn ngữ nhất thời không đồng nhất. Shelena-lqđ

Bạc thang trong lòng đã đặt xuống, nữ tiếp viên cũng là một người thông minh, hướng cô nói: "Vâng, xin chờ một lát", rồi rất nhanh xoay người rời đi.

Mộc Tử Mạt uống một ngụm nước trái cây, phát hiện mùi rất nhạt, liền để xuống, lần nữa lấy ra MP3, lựa chọn bài hát, rồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Xung quanh rốt cuộc cũng yên tĩnh lại. Bỗng nhiên, một đạo ánh mắt trong suốt vòng qua Mộc Tử Mạt, thật lâu không rời đi. Shelena-lqđ

Giọng trong trẻo của nữ tiếp viên hàng không phát ra từ loa: "Các vị hành khách xin chú ý, nửa giờ sau máy bay sẽ đáp xuống thành phố H. . ." Shelena-lqđ

Kéo lê chiếc va-li ra khỏi phi trường sân bay, một bóng dáng hướng cô nhào đến, Mộc Tử Mạt trong đầu đã tưởng tượng đến mấy ngàn lần phương thức nghênh đón của nha đầu này, nhưng không nghĩ đến con bé lại nhiệt tình như vậy, đại sảnh người đến người đi rất đông vậy mà ôm chặt cô không buông. Shelena-lqđ

"Thieu Thieu, em rất nhớ chị, rất nhớ chị, rất nhớ chị, N lần rất nhớ chị. . . ." Mộc Tử Ngôn kích động tuôn một tràng dài, hai tay ôm càng ngày càng chặt, giống như gấu Koala ôm chặt lấy người Mộc Tử Mạt. Shelena-lqđ

Mộc Tử Mạt tốn không ít công sức lôi ra hai cái móng vuốt nhỏ, thuận tiện đem hành lí nhét vào tay cô nhóc, một thân thoải mái đeo chiếc ba lô nhỏ màu xanh dương bước đi, đáng người nói không ra bao nhiêu tiêu soái. Shelena-lqđ

Mộc Tử Ngôn nặng nề lôi kéo chiếc va-li nhanh chóng đuổi theo. Shelena-lqđ

"Thieu Thieu, chị không phải len lén mang giày cao gót chứ?" Mộc Tử Ngôn vừa nói vừa nhắc lên chiếc váy hoa Bohemia dài của cô, vừa nhìn thấy chiếc quần cụt màu cam dưới váy cùng đôi giày xăng-đan, vẻ mặt nhất thời như đưa đám:

"Chẳng lẽ Hamburger của Mĩ thật sự tốt như vậy? mới hơn một tháng đã cao như vậy? Thieu Thieu, chị rốt cuộc là cao bao nhiêu?"

"Hình như là 1m73 rồi". Mộc Tử Mạt nghiêm túc suy nghĩ, ra vẻ hồ hững đáp, không nhanh không chậm nói, thuận tay sờ sờ tóc Mộc Tử Ngôn.

"Thieu Thieu!" Mộc Tử Ngôn nghiêng răng nghiêng lợi nói vừa đẩy tay Mộc Tử Mạt ra: "Sờ nữa tóc không dài đâu!".

Không phải là cô hẹp hòi, Mộc Tử Mạt lớn hơn cô hai tuổi, gần hai năm qua người vẫn không ngừng cao lên, mà chính cô đã nhiều năm như vậy, hơn nữa chín tháng qua rồi phải cao lên mới phải, nhưng cô vẫn đậm chân 1m59, 1cm không biết là cố ý hay vô ý cùng cô đối nghịch, trước sau cũng không cao lên.

"Làm người nhỏ bé cũng rất tốt, dù trời có sập cũng sẽ có người giúp em chống". Mộc Tử Mạt vừa nói vừa nhìn đến khuôn mặt trở nên đưa đám, quay đầu len lén cười cười. Nha đầu này, đừng ngay vết thương của nó rồi.

"Thieu Thieu, em thật muốn giống chị xinh đẹp như vậy, vóc người cao gầy lại thon gọn, mặc quần áo nào cũng đẹp mắt. Đúng vậy, Thieu Thieu, chị mặc đồ gì nhìn cũng hợp".

"Ừ".

"Thieu Thieu, giày của chị nhìn cũng rất đẹp, trang sức gắn phía trên giày trông rất trang nhã."

"Ừ."

"Thieu Thieu, da của chị thật trắng nõn nha, nước Mĩ mặt trời nắng cháy da vậy mà da chị không sạm màu, Thieu Thieu, tóc chị thật dài vừa đen vừa sáng. . . ."

"Mộc Tử Ngôn, em lại gây ra họa gì?."

Quả nhiên.

"Thieu Thieu. . . .". Khuôn mặt nhờ bé đang tuổi tấn hôn hờ của Mộc Tử Ngôn chợt vo thành một nắm, trong mắt cũng găng nặn ra một tia ủy khuất, giọng nói thấp dần, dè dặt nhìn quanh bốn phía, lúc này mới ghé vào tai Mộc Tử Mạt giọng rất nhỏ:

"Em lỡ làm bể cái gạt tàn thuốc bảo bối cung của Mộc lão cha rồi chị ạ."

"Em nói gì, em đem cái gạt tàn thuốc của Mộc lão cha làm vỡ?" Mộc Tử Mạt hai tay khoanh trước ngực, nhàn nhạt hỏi: "Em muốn chị nhận lỗi thay em?."

"Thieu Thieu, chị thật là thông minh lại xinh đẹp, đáng yêu lại thiện lương." Mộc Tử Ngôn giống như thấy được cứu tinh của mình, bám thật chặt không dám thả tay.

Mộc Tử Mạt trong mắt hiện rõ nụ cười, nhưng giọng điệu lại nghiêm túc: "Tử Ngôn, em thật thông minh."

"Thieu Thieu, mở lòng từ bi cứu giúp em đi. Chị xem, em ngàn dặm xa xôi chạy đến sân bay đón chị, dễ dàng sao?." Thấy Mộc Tử Mạt không phản ứng gì, giọng nói nhỏ xuống: "Còn nữa, nếu như chị không giúp em! Mộc lão cha nhất định chém em! Em chết, chị sau này sẽ mất đi một đứa em gái, không có em gái cuộc sống chị sẽ cô đơn. . . ."

Thì ra là như vậy.

Mộc Tử Mạt nhớ lại trước khi lên máy bay, Mộc lão cha gọi điện nói có một hội nghị cần chủ trì, người đẹp Ngu cũng có cuộc hẹn ở mỹ viện phải đến, để cho cô đón taxi về, chỉ là không nghĩ tới tiểu oan gia trước giờ lười biếng chưa xung phong nhận việc lại đến đón cô, nguyên lai là tìm người chết thay.

"Nhưng mà, nếu chị giúp em, chị có lợi gì?". Mộc Tử Mạt không biết thu tay, lại ép giá xuống, con mồi thẹn quá hóa giận.

"Thiếu Thiếu." Mộc Tử Ngôn lập tức bày ra bộ dạng con cừu nhỏ đáng yêu, khuôn mặt lấy lòng ghi rõ bốn chữ: Hi sinh đánh giặc.

"Ba ngày sau, học thêm của lớp mười hai sẽ bắt đầu, lúc đó phải đi trình diện, vậy. . . "

"Em nói giúp chị!"

"Sau này ở trường chị muốn uống canh thang của người đẹp Ngu. . . . "

"Em tặng cho chị!"

"Tiền mừng tuổi hàng năm. . . . "

"Cũng cho chị hết! Không, cho chị một nửa!"

"Tốt, đồng ý!"

Hai chị em vừa đùa giỡn vừa cùng nhau đi ra sân bay, Mộc Tử Mạt lơ đãng thấy bên kia sân bay bóng dáng tuần lã đi vào chiếc xe có rèm che màu đen ở ven đường, chỉ chốc lát, liền biến mất ở khúc quanh đầu đường.

Bầu trời vẫn vậy, vẫn là màu xanh trong suốt, có thêm nhiều đóa bạch vân, an tĩnh lờ lờ như cái gì đó ám áp ngủ yên trong ngực.

Mộc Tử Mạt theo thói quen lấy tay vuốt trán, lại phát hiện chiếc kẹp tóc thủy tinh trên đầu chẳng hay lúc nào đã biến mất.

Mặt hồ an tĩnh lại bị một viên đá nhỏ làm động, có chút buồn bã vì mất đi. Không biết vì có nó làm bạn, hay còn là vì tình cờ gặp người?

Ở sân bay, mỗi ngày đều diễn ra cảnh hợp vui li buồn. Ở cùng một thành phố, muốn gặp lại một người, không biết có thể hay không gặp lại một lần?

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Về đến nhà, Mộc Tử Mạt đem việc sắp xếp hành lý ra phía sau, nóng đến mức một thân đầy mồ hôi, rất không thoải mái, cầm quần áo, cô bước vào phòng tắm. Mới vừa tắm xong ra ngoài, cửa phòng ngủ liền chậm rãi bị đẩy ra, một cái đầu lén lút từ qua khe cửa nhô vào, ánh nắng hoàn hôn chiếu vào mây cái răng cửa vừa to vừa trắng. Shelena-lqđ

Mộc Tử Ngôn lén la lén lút đi vào, thần thần bí bí mà đem một bọc đồ đặt ở trên bàn trang điểm.

"Đây là cái gì?" Mộc Tử Mạt chỉ nhìn lướt qua túi đồ trên bàn kia, liền chuyển ánh mắt tinh tế tí mi dùng khăn tắm lau tóc ướt, lông mi thật dài nhẹ nhàng rũ xuống, giống như hai cánh quạt gắn trên khuôn mặt trắng như sứ xinh đẹp.

Y phục trên người Mộc Tử Ngôn bởi vì xuất mồ hôi mà ẩm ướt dính vào người, trên trán còn chảy mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu, từ từ tiến đến gần, "Thiếu Thiếu, đây là em từ bồn hoa dưới lầu đào lên đấy, vốn là muốn hủy thi diệt tích(phá bỏ) , nhưng là em muốn. . . chị đi tự thú cũng phải trình lên bằng chứng, cho nên liền cố ý giúp chị đào lên."

Thấy Mộc Tử Mạt không có phản ứng gì, Mộc Tử Ngôn lấy lòng muốn đến gần cô, trong phòng không có bật điều hòa, chỉ có từng đợt gió đêm từ bên ngoài cửa sổ thổi vào, mang theo nhàn nhạt hương hoa, khiến lòng người cảm thấy thư thái thanh

"Ngôn Ngôn, hơn một tháng không gặp, chị phát hiện em đã thay đổi." Mộc Tử Mạt không nhìn ngoài cửa sổ nữa, tầm mắt nhàn nhạt chuyển qua trên người Mộc Tử Ngôn, chuyên chú mà nghiêm túc, giọng nói lại nhẹ như không.

Thay đổi ? Mộc Tử Ngôn sững sờ tại chỗ, Thiếu Thiếu nghiêm túc nói như vậy, không phải là cảm thấy cô biến thành xấu chứ ? Nhưng trước kia gây họa, đều là như vậy vượt qua a.

Không biết vì sao, đột nhiên có một loại kích động muốn khóc. Tựa như một loại quan hệ bí mật từ lâu vốn rất ăn ý thân thiết đột nhiên tan vỡ, người chị em thân thiết bỏ rơi mình rồi đi, mình cô độc ở lại, không biết làm sao.

"Thay đổi như thế nào?" Mộc Tử Ngôn hết sức khó khăn nặn ra năm chữ, mơ hồ đề xuồng chua xót trong cổ họng.

"Tròn hơn. . ." Mộc Tử Mạt chưa nói xong, nhanh chóng né qua một bên, trên mặt lộ ra nụ cười vui sướng, hai mắt sáng lấp lánh. Mộc Tử Ngôn đột

nhiền hét lên một tiếng, giật nảy mình, trong miệng lớn tiếng la hét, "Thiếu Thiếu, chị xấu lắm, làm em sợ muốn chết! Em còn tưởng rằng chị không giúp em nữa."

"Hừ!" Mộc Tử Mạt lấy một quyển tạp chí trên bàn, nằm ở trên giường lật từng trang, "Lấy lòng tiểu nhân, đo bụng quân tử."

"Vậy chị mới vừa rồi tại sao lại nói như vậy?" Mộc Tử Ngôn tức giận chống nạnh, mặt tròn phồng lên như quả táo, bộ dáng giống như tiểu cô nương chanh chua bướng bỉnh.

"Chị không nói như vậy, có thể ngăn cản em đến gần sao?" Mộc Tử Mạt cúi đầu nhìn qua khắp người mình nhẹ nhàng khoan khoái, lại ghét bỏ nhìn lướt qua Ngôn Ngôn mồ hôi chảy ròng ròng, y phục nhăn nhúm, "Khắp người đầy mùi mồ hôi."

"Thiếu Thiếu." Mộc tiểu cô nương nùng nịu kêu lên, thừa dịp Mộc Tử Mạt không một chút chú ý, nhào tới trên người cô, dùng sức cọ a cọ a, "Ha ha, chị hiện tại giống như em đều thôi!"

"Mộc Tử Ngôn, đồ quỷ ngậy thơ!" Shelena-lqđ

Hai người đang ở trên giường đùa giỡn, một phòng thủ, một tiến công, chị tới em đi, chơi cực kỳ vui vẻ. Chợt, phòng khách vang lên tiếng mở cửa, Mộc Tử Ngôn lập tức giống như con chuột nhỏ bị hoảng sợ muốn trốn về ổ, "Không được, Mộc lão đại trở lại. Em trở về phòng trước đây."

Sau một khắc, tựa như một trận gió xông ra ngoài, rồi lại như nhớ đến gì đó, cái đầu kẻ trộm quay trở lại, "Thiếu Thiếu, chị nhớ đó, cái gạt tàn thuốc là chị đánh vỡ nha!"

Cánh cửa bị dùng sức "Phanh" một tiếng, Mộc Tử Mạt mơ hồ nghe được ngoài cửa Mộc Tử Ngôn hình như bị Mộc lão cha gọi lại, thấp giọng kêu một tiếng "Baba", cơ hồ cô thể tưởng tượng cô cô đôi mắt to tròn làm ra bộ dáng đáng thương, không khỏi tặc lưỡi bật cười.

Mộc Tử Ngôn, tiểu ma đầu không sợ trời không sợ đất, nhưng không biết vì sao lại đặc biệt sợ Mộc lão đại. Lại nói, cái danh xưng này cũng là do cô ban tặng. Về đối ngoại, Mộc lão đại là ông chủ của một công ty nào đó, về đối nội là nhất gia chi chủ uy nghiêm, bởi vì bộ hạ của ông cũng cung kính xưng ông là "Lão đại", hơn nữa vừa lúc Mộc Tử Ngôn si mê tiểu thuyết hắc đạo, thấy danh xưng "Lão đại" đặc biệt khí thế, trong ngày thường nghiêm mặt dạy dỗ cô và người khác nên... đặt luôn.

Về phần đương gia chủ mẫu của nhà này, được đặt tên "Ngu mỹ nhân", lại có một nguồn gốc khác. Ngu mỹ nhân người Ngu gia, bởi vì, là đại mỹ nhân tiếng tăm lừng lẫy, hàng năm ít nhất phải xây dựng 100 cái báo cáo thâm mỹ, dĩ nhiên, cũng là đại mỹ nữ thành phố H có tên tuổi, ngoại giới nhân sĩ xưng hào "Ngu mỹ nhân", cũng là một cái tên danh tiếng.

Mộc Tử Ngôn là sự tồn tại không thể thiếu của ngôi nhà này, rõ ràng so Mộc Tử Mạt nhỏ hơn hai tuổi, tuy nhiên nó cũng không gọi tiếng chị, mà không ngừng gọi "Thiếu Thiếu, Thiếu Thiếu.", trời sanh tính hoạt bát, có tật là thỉnh thoảng xông vào những nơi có tai họa nhưng lại không ảnh hưởng gì đến gia đình, xong hết họa xong, sau nghĩ tới đầu tiên không phải Thượng Đế, không phải đức mẹ Maria, mà là cô, Mộc Tử Mạt. Từ đi nhà cầu lần lượt lấy giấy vệ sinh đến giá mào gia trưởng không có ở đây ký tên lên phiếu điểm, gọi điện thoại cùng lão sư xin nghỉ, Mộc Tử Mạt đều một mình ôm hết mọi việc.

Về phần tại sao được đặt biệt danh "Thiếu Thiếu", Mộc Tử Mạt nghiêm túc suy nghĩ một chút, theo như lời Mộc lão đại và Ngu mỹ nhân, đối với mười bảy năm trước nhớ lại, hình như là cô trờ ra đời lúc khóc một cái ở ngoài, còn lại thời điểm đều rất ngoan, không khóc không nháo, làm hại Ngu mỹ nhân còn tưởng rằng mình sinh nữ nhi là một người câm, ôm cô đi khắp nơi cho các bác sĩ nổi tiếng kiểm tra, thậm chí còn thiếu chút nữa đem cô đánh mất, sau lại tại phi trường mới tìm thấy cô ở nơi nhận vật bị mất, cô cũng không phải không khóc không nháo, chỉ là lặng yên nhìn người mẹ không cần thân kia. Nghe nói "Thiếu Thiếu" chính là như vậy mà đặt.

*Thiếu Thiếu: im lặng.

Vào giờ cơm tối, bị khí thế Mộc lão Đại cũng trấn áp xuống, cộng thêm sai lầm lớn lại tái phát, Mộc Tử Ngôn một tiếng không dám nói, chỉ có Ngu mỹ nhân tự luyến làm nhảm không ngừng về vẻ đẹp của mình, Mộc Tử Mạt yên lặng cúi đầu ăn cơm, thỉnh thoảng mới ngẩng đầu lên đáp vài câu.

Đột nhiên, Mộc lão đại ho nhẹ một tiếng, Mộc Tử Ngôn sợ đến vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, sống lưng thẳng so lúc ở trường học còn thẳng hơn. Thấy thế, Mộc Tử Mạt cười khẽ một tiếng, Mộc Tử Ngôn tức, liền tròn mắt nhìn tới, sau một khắc, Ngu Mỹ Nhân hét lên một tiếng, "A, người nào đá chân của tôi!" Shelena-lqđ

Mộc Tử Mạt về mặt tự nhiên mà gấp lên một khối sườn bỏ vào trong miệng, đối với Mộc Tử Ngôn uy hiếp không thèm để ý chút nào. Mộc lão đại ngược lại lên tiếng, "Mộc Tử Ngôn, con một ngày không bị giáo huấn là ngứa da phải không!"

Mộc Tử Ngôn nháy mắt mềm nhũn đi xuống, yếu ớt nói, "Cha, làm sao người biết là con?"

Này còn phải hỏi?

Mộc Tử Mạt ngẩng đầu nhìn Mộc lão đại mắt to trừng ản ản có lửa, trong bụng liền hiểu mấy phần.

Mộc Tử Ngôn thật hết biết nói sao, đá sai Ngu mỹ nhân thì cũng thôi đi, thế mà chân Mộc lão đại em cũng dám đá, hơn nữa đá còn mạnh như vậy, mặt Mộc lão đại càng ngày càng tối.

Mộc lão đại tròn mắt nhìn Mộc Tử Ngôn một cái, rồi hướng Mộc Tử Mạt nói, "Ngày kia con đến trường học đúng không?"

Mộc Tử Mạt lớp mười lớp mười một đều là học ngoại trú , bởi vì mùa hè này liền lên năm ba rồi, hơn nữa giữa tuần tháng tám lớp mười hai tất cả học sinh sẽ phải bắt đầu học thêm, theo trường học quy định, học sinh lớp mười hai là toàn bộ đều phải trú lại trường.

Mộc Tử Mạt nhẹ nhàng "Dạ" một tiếng, trong lòng có chút kinh ngạc, Mộc lão đại một ngày kiểm tỷ bạc lại có thể nhớ chuyện nhỏ này, nhưng vẫn là dần dần bình tĩnh lại.

"Con thừa dịp hai ngày nay xem lại có cái gì cần phải mua, phải mua xong đi, cha ngày mai tìm thời gian, tiễn đưa con đi trường học." Mộc lão đại suy nghĩ sơ qua, liền nhanh chóng quyết định.

Đây chính là ba của cô, bình thường nói luôn kiệm lời, nhưng nên vì cô làm chuyện gì, một cái cũng sẽ không thiếu.

"Thiếu Thiếu, ba muốn tiễn con, vậy mẹ sẽ không đi. Ngày mai còn có một cuộc báo cáo phải bay qua thành phố C , chỉ là con muốn mua cái gì ngày mai mẹ có thể cùng con đi mua." Ngu mỹ nhân thoa xong kem trở lại, đúng lúc nghe được cuộc đối thoại bà hằng hái tham gia, cộng thêm quá lâu không thấy con gái, thật vất vả mới có thời gian ở bên cạnh, lâu rồi mới có cơ hội, tại sao có thể bỏ lỡ chứ?

Ánh trăng lẳng lặng dừng ở ngoài cửa sổ, xuyên thấu qua song cửa sổ chạm gỗ màu trắng tỏa chiếu trên mặt đất, chiếu vào căn phòng an tĩnh.

Ban đêm, yên lặng lạnh lẽo như nước.

Mộc Tử Mạt nhìn mảnh kiếng trên bàn trang điểm , nhẹ nhàng dùng ngón tay chải lấy tóc dài, trong lòng suy nghĩ có lẽ ngày mai phải đi mua cây nghiên mực màu đen rồi.

Hồi trước ở Mĩ, tại nhà ông ngoại thấy một cái trống rất giống cái gạt tàn thuốc giống như ở nhà, cảm thấy rất thích hợp để nghiên mực, liền len lén mang về, không ngờ nhanh như vậy có công dụng, nghĩ đến khi Mộc Tử Ngôn nhìn đến mình lấy ra một cái gạt tàn thuốc giống hệt hoàn hảo không chút tổn hại thì trên mặt lại toát lên vẻ sùng bái coi cô như thần thánh, cùng với những thứ kia lại bổ sung thêm "Chỗ tốt" , cô vừa cảm thấy vật quý hơn giá trị .

Ngôn Ngôn, em không biết rằng, có một loại số mệnh, gọi là người định không bằng trời định. Mang theo nhân nhạ mỉm cười, Mộc Tử Mạt an tĩnh chìm vào mộng đẹp. Shelena-ld

H là một trong những trường trung học nổi của cả nước, là nơi có tỷ lệ thi đậu Đại học cao gần 85%, , toàn diện thi hành phương châm "Thành tích luận đi tiên phong", điều kiện trúng tuyển hết sức đơn giản: thành tích, nguồn gốc, năng lực. Thành phố H, thành phố mà học sinh khá giỏi, học sinh xuất sắc, cao thủ đều tụ tập ở đây, kia tình trạng cạnh tranh rất kịch liệt.

Tháng tám, ở bên trong trường trung học H, phía trước chất đầy học sinh cùng gia trưởng , khắp nơi đều là biển người, mỗi người cầm trong tay một xấp thật dày sách tài liệu, sắp xếp đội ngũ thật dài chờ tên ghi danh , sau đó tìm kí túc xá, phòng hành lý, nông đến đầu đầy mồ hôi.

Mộc Tử Mạt đứng dưới tàng cây chò, thỉnh thoảng có gió nhẹ thổi qua, mang theo chút hương thơm ngô đồng. Cùng so với đại đa số học sinh rồi bù ở phía trước trình diện, mồ hôi đầm đìa lại không đồng dạng , cô một thân chiếc đầm màu nhạt, thoải mái khoan thai, cúi đầu lẳng lặng đọc sách.

Cô không cần phải tốn sức chạy mồ hôi, tự khắc có người giúp cô làm.

Quả nhiên, nửa giờ sau, một bóng dáng màu trắng từ từ đến gần, ừng ực ừng ực uống hơn phân nửa bình nước suối, bàn tay tròn trịa lau đi mồ hôi trên trán, lại thở hắt hắt thật lâu, mới lên tiếng, "Thiếu Thiếu, lớp học của chị không thay đổi, còn là ban 13. Kí túc xá ở Đình Vân Lâu 613, đây là chìa khóa kí túc xá, còn nữa, đây là phiếu trường, đã giúp chị đóng hết tiền rồi."

"Ừ, vất vả cho em rồi." tầm mắt Mộc Tử Mạt vẫn đặt trên trang sách không hề dời đi, qua loa nói. Mộc Tử Ngôn chỉ đành phải đem thanh chìa khóa, phiếu trường toàn bộ để vào trong túi mình, tức giận nói, "Tất cả em đều giúp chị làm xong, hiện tại chỉ còn lại kí túc xá, chị còn muốn như thế nào nữa a!?"

Ban đầu thật hối hận a, hiện tại mệt sống mệt chết là vì gì chứ!

"Vậy còn không đi?" Mộc Tử Mạt ngoài miệng tuy là nói như vậy, dưới chân lại không có bất kỳ động tác gì, mắt nhàn nhạt quét một cái về phía hành lý ở một bên. Mộc Tử Ngôn kêu rên một tiếng, chấp nhận trái gánh một túi, bên phải kéo vali, trên vai còn đeo thật to hai cái bao, từng bước khó khăn theo sát ở phía sau. Cô biết, Mộc lão đại đưa họ đến trường học, liền bị một cuộc điện thoại khẩn cấp gọi đi, không có Mộc lão đại, chỉ có điều ước bất bình đẳng, cô chính là để làm bò làm ngựa cả đời đấy!

Một cô gái váy nhạt cao gầy mảnh khảnh, trong tay cầm một quyển sách, gót sen uyển chuyển -- tài trí mỹ nữ.

Một cô gái áo trắng mồ hôi như suối trào, hành lý quanh thân, từng bước khó khăn -- lao động giá rẻ.

Lớp mười hai ban 13 là lớp Văn trọng điểm của Trung học H, nên thành viên trong lớp đều là học sinh từ các lớp Văn lớp dưới có thành tích tốt lựa chọn ra, chỉ được 30 người, lớp Tự nhiên có 2 lớp trọng điểm, theo thứ tự là ban 14 và ban 15, tổng cộng là 60 người. Ở Trung học H, bên trong, mười người sẽ có ít nhất tám người thi đậu Đại học trọng điểm, cho nên lớp trội tồn tại rất có ý nghĩa, là vì mục nước tính ngành học thi đua vinh dự, thi đậu cả

nước trọng điểm trong trọng điểm đại học, hoặc là vì ra nước ngoài học mà chuẩn bị.

Cuộc thi chia lớp thật ra thì ở lớp mười cuối học kỳ đã bắt đầu tiến hành rồi, chỉ là trường học căn cứ nguyên tắc công bằng, vào cuối học kỳ lớp 11 đã bắt đầu cuộc thi tuyển sinh lớp trọng điểm lần nữa của, mặc dù vậy, thực lực vẫn không thay đổi, bị chuyển đi cũng không nhiều. Giống như lớp mười hai ban 13 lớp học của Mộc Tử Mạt, cũng chỉ có ba học sinh từ ban phổ thông chuyển đến, ở lại hay ra đi cũng chuyện thường tình, về lớp trọng điểm của khoa tự nhiên, trên căn bản không có gì thay đổi.

Bởi vì có bạn học mới gia nhập, chỗ ngồi có chút thay đổi, bạn trước kia ngồi cùng bàn Mộc Tử Mạt đã bị đổi qua lớp phổ thông, cho nên liền phân đến ngồi cùng cô. Nhắc tới cũng khéo, cô ngồi cùng bạn mới Lý Sở Tâm, không chỉ có cùng cô ở cùng một cái nhà trọ, hơn nữa còn ngủ giường dưới của cô, nhưng Mộc Tử Mạt không phải người dễ dàng cùng người xa lạ thân thuộc, ở trong lớp tình cảm tương đối tốt cũng chỉ với đồng học lớp mười lớp mười một, cùng với Triệu Viện Viện hiện tại là bạn cùng phòng. Tiền Thiên Thiên, cho nên vừa bắt đầu hai người căn bản không có cái gì nói chuyện với nhau, đều là im lặng ngồi, đều đọc sách của riêng mình.

Chất xúc tác chân chính để cho hai người quen thuộc hơn khi một cuộc họp hội nghị lớp mười hai mở ra. Lúc đó là buổi chiều thời tiết có phần nóng bức, học sinh cấp 3 có hơn một nghìn người chen chúc tại đại sảnh để báo cáo, máy điều hòa không khí nhiệt độ trung ương đều được bật hết lên, nhưng vẫn là không cách nào ngăn chặn sự nóng bức nóng này. Chủ nhiệm cuối cấp mới vừa nói mấy câu thì đã phải đi nhanh xuống uống nước.

Mộc Tử Mạt vừa lúc ngồi ở miệng máy điều hòa không khí, vừa cúi đầu xem sách, vừa nghe bên phải Triệu Viện Viện cùng Tiền Thiên Thiên há hê vui vẻ, Lý Sở Tâm an vị ở bên trái cô, lặng yên nhìn về phía trước, không biết đang suy nghĩ gì.

Uống hết nước, chủ nhiệm cấp cuối lại lần nữa đi lên, nói mấy câu nói liền ngừng lại, mọi người cho là hắt lại muốn đi xuống uống nước rồi, cũng ồ ồ cười vang. Ai biết hắt hướng dưới đài nhìn lướt qua, luôn luôn nghiêm túc thoáng qua trong mắt một nụ cười, "Các bạn học, thầy biết trời nóng như vậy rất khó chịu, còn đề các em đến đây họp, mọi người pháp phòng không yên là có thể hiểu, chỉ là nhân lúc các bạn đồng học họp, cũng có bạn giành giật từng giây để học tập, thật đáng khen a. Cuối cấp III rồi, phản tự giác này mọi người cần phải có, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, có điều kiện là phải học, không có điều kiện cũng phải noi gương bắt chước mọi người chính là muốn có phản tự giác này, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, có điều kiện muốn học, không có điều kiện sáng tạo điều kiện cũng muốn bắt chước, tất cả mọi người muốn hướng bạn học như vậy học tập a!"

Chung quanh tiếng nghị luận bên tai không dứt, đang cúi đầu đọc sách Mộc Tử Mạt nhưng lại hồn nhiên không phát giác, cho đến khi Triệu Viện Viện lôi kéo y phục của cô, nháy mắt nói với cô, "chủ nhiệm cuối cấp muốn chúng ta cũng hướng cậu học tập đây."

Nói xong, lại không nhìn được cùng Tiền Thiên Thiên nở nụ cười, những người khác không biết cũng được, nhưng họ đã ở cùng nhau hai năm, vẫn không hiểu rõ tính cô sao, Mộc Tử Mạt nếu là người gặp phải tình huống như thế này còn ngoan ngoãn đọc sách học tập, đó mới kỳ lạ !

Quả nhiên, bắt gặp các cô bạn đang cười, Lý Sở Tâm cũng tò mò bu lại, "Bạn cùng bạn, cậu đang xem sách gì đây?"

Mộc Tử Mạt rất thâm ý im lặng nhìn cảnh cáo hai người đang cười kia, nhưng vẫn là khép lại sách, đem bìa sách hướng về phía Lý Sở Tâm giờ lên, trên mặt còn là biểu tình thản nhiên.

Thấy tên sách, Lý Sở Tâm cũng không nhìn được nở nụ cười, khoe miệng nhàn nhạt lúm đồng tiền như ẩn như hiện, cùng bộ dáng giống y như hai người kia, "Ha ha ha, sách bạn cùng bàn đang xem lại là 《 tuyển lọc 100 chuyện cười 》!"

Cùng Triệu Viện Viện và Tiền Thiên Thiên đã biết rõ nội tình vẫn có chút bất đồng, chính là nụ cười trên mặt Lý Sở Tâm là chân thành và thiện lương, không biết vì sao, Mộc Tử Mạt đột nhiên cảm thấy có chút thích thú với cô bạn học mới này.

Sảnh chính đột nhiên yên tĩnh lại, tiếp theo là một giọng trầm thấp dễ nghe vang lên, "Các bạn học được, tôi là học sinh lớp 12 ban 14", Mộc Tử Mạt nghiêng đầu nhìn, phát hiện tay của mình bị Triệu Viện Viện nắm chặt, mà cô cô, cư nhiên ở mùa hè tháng 8 nóng bức, khẽ run, đôi môi cũng khẽ khép mở lâm bâm, "Cố Tĩnh. . . Cố Tĩnh, Cố Tĩnh cũng."

"Không phải là học sinh đại biểu nói chuyện sao?" Hằng năm đều hành lễ như vậy mà, Mộc Tử Mạt không thấy gì là kì lạ lại cúi đầu tiếp tục xem sách.

"Tử Mạt, cậu không biết à, đó là Cố Tĩnh, Cố Tĩnh đấy!" Mộc Tử Mạt ngẩng đầu lên nhìn Triệu Viện Viện trên mặt nở nụ cười hoa si, Trung học H mỹ nam mỹ nữ có không ít, Triệu Viện Viện bản thân cũng là một mỹ nữ có nét đẹp thủy mị, nhưng chưa từng gặp qua cô cô mắt không chê như vậy, cũng không nhìn được tò mò liếc nhìn về phía đài, chỉ là cô cận thị không nặn, cộng thêm ngồi chỗ phía sau, thấy cũng không được rõ ràng, chỉ loáng thoáng cảm thấy người nọ rất cao.

"Cố Tĩnh là ai?" Mộc Tử Mạt vừa lên tiếng hỏi, lập tức nhận được ánh mắt xem thường của Triệu Viện Viện, ngược lại Tiền Thiên Thiên lên tiếng trả lời: "Cố Tĩnh chính là truyền kỳ lớp trọng điểm khoa tự nhiên đây, hần lúc học lớp mười liền từng tham gia các cuộc thi lớn bao gồm số học Olympic, Vật lý quốc gia, đạt hạng nhất môn hóa học, không biết khiến bao nhiêu người rớt mắt kiếng, năm lớp 11 đến nước Mỹ trao đổi sinh một năm, gần đây không lâu mới trở về nước."

"Ồ." Mộc Tử Mạt nhàn nhạt đáp một tiếng, "Mình không biết."

Lại an tĩnh trở lại.

Lý Sở Tâm có chút suy tư cũng lên tiếng, "Bạn cùng bàn, tôi nhớ là các người đã từng cùng tiến lên đài nhận phần thưởng ." Lại dừng lại suy nghĩ trong chốc lát, "Hình như là tranh tài giải luận Anh ngữ, các người cùng liệt vào hạng nhất."

"Cái gì cùng chứ, cuộc thi lần đó Cố Tĩnh không phải thứ nhất à?" Triệu Viện Viện kiên định vội vã cùng cố địa vị thần tượng.

Nếu là như vậy, Mộc Tử Mạt nghĩ, cô nên biết hắn là ai.

Hai năm trước, hắn thậm chí còn gián tiếp ảnh hưởng cuộc đời của cô.

Thật ra thì Mộc Tử Mạt ban đầu là nghĩ sẽ chọn khoa học tự nhiên, thành tích không tệ nhưng cũng không nổi trội, bắt đầu từ cuộc thi chia lớp lớp 10 đã cho cô đã kích quá lớn, lần đó môn khoa học tự nhiên tổng hợp ra phải đặc biệt khó khăn, nhất là môn vật lý, Mộc Tử Mạt chỉ được 57 điểm, vậy mà, ở vật lý cuối cấp đơn khoa bài danh trên bảng, cô nhìn thấy người đạt điểm 100 ở vị trí dễ thấy nhất trên bảng điểm, Trung học H khoa tự nhiên vốn là nơi nhân tài ần dật nhưng chưa từng có thấy qua người nào ép địch đến thế, cách người thứ 2 ước chừng 10 phân, so với cô nhiều hơn 43 điểm.

Bởi vì cái điểm 100% đó, lần đầu tiên trong đời Mộc Tử Mạt cảm giác sự thất bại thật sâu, vì vậy ảo não sửa lại nguyện vọng, chọn Văn Khoa.

Chủ nhân cái điểm 100% đó, chính là Cố Tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Lớp mười hai ban 13, lão sư trừ môn số học ra, trên căn bản đều là lão sư từ lớp mười một thăng đi lên, một mặt suy tính đến học sinh quen thuộc cách dạy, mặt khác lão sư ở các lớp trọng điểm đều có cách dạy giỏi nhất, cho nên cũng không có điều gì thay đổi. Shelena-lqđ

Học thêm ngày thứ ba, liền tiến hành cuộc thi sát hạch lần đầu tiên của lớp mười hai. Có thể là vì cảm giác muốn chăm sóc học sinh, bài thi cho ra cũng không khó, hơn nữa hiệu suất làm việc của lão sư vô cùng cao, thi xong sau ngày thứ hai thành tích liền lục đục được thông báo, thành tích môn ngữ văn của Mộc Tử Mạt giống như trong quá khứ đều thuận lợi chiếm cứ vị trí hạng nhất, viết văn được 58 điểm, bị lão sư văn đem đi ra ngoài, trong lớp mỗi người một phần, nói là phải bình luận về bài văn mẫu này.

Lý Sở Tâm lấy được bài văn mẫu, còn chưa xem nội dung, liền bị chữ viết xinh đẹp hấp dẫn như dòng nước chảy sinh động, trong lòng không khỏi âm thầm than thở, quả nhiên chữ như kỳ nhân. Nghiêng đầu vừa nhìn, lại phát hiện Mộc Tử Mạt trên mặt căn bản không có biểu tình mừng rỡ, nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy phải là như vậy, ngữ văn, vẫn là kiêu ngạo của cô.

Nhưng Mộc Tử Mạt lại nhẹ nhàng than ra một hơi, làm cho cô bạn không nén được tò mò trong lòng, nhẹ nhàng dùng bút trên mặt bàn gỗ một cái, Lý Sở Tâm thật thấp hỏi: "Bạn cùng bạn, cậu làm sao vậy?"

Mộc Tử Mạt quay đầu nhìn cô bạn một cái, lại nhẹ nhàng thở ra một hơi, buồn buồn nói, "tiết sau là tiết số học."

Số học, vẫn là môn khiến Mộc Tử Mạt tổn thương.

Quả nhiên, sau khi tan lớp, đại biểu môn số học liền đem bài thi số học phát ra, trừ một đề đạo hàm cuối cùng cực kỳ khó ra, tổng thể bài thi độ khó cũng không cao, học sinh ban 13 kiểm tra cũng không tệ, lớp học chia đều cao nhất gần 137 điểm.

Bình luận bài thi thấy cũng rất đơn giản, cơ sở đề không cần nói, chỉ nói đến độ khó của đề 3, cuối cùng là đề 1 bởi vì lão sư có suy nghĩ muốn thử thách, nên tốn khá nhiều thời gian, lấy ra hết những năm phút đồng hồ.

Bình luận xong bài thi, lão sư số học gõ gõ thân phần viết lên bàn, từ trong giáo án lấy ra một tờ giấy, "Phía dưới đọc đến tên đồng học nào thì đến phòng làm việc một chuyến, Liêu Ngọc Oánh, Lý Sở Tâm, Mộc Tử Mạt. . . ."

Hình như là rất kinh ngạc trong danh sách có tên Mộc Tử Mạt, Lý Sở Tâm tò mò liền hỏi, "Bạn cùng bạn, cậu số học bao nhiêu điểm?"

Mộc Tử Mạt cả người nằm ở trên bàn học, cặp mắt vô hồn, không trả lời mà hỏi lại, "Cậu thi sao?"

Không ngờ cô sẽ như vậy hỏi, Lý Sở Tâm mặt đỏ lên, nhất thời cũng trở nên đưa đám, "Mình 115, so với người đứng đầu lớp kém 22 điểm."

"Mình ba số liền kề, kém hơn cậu 1 điểm, cậu đoán xem?"

"123 ?" Lý Sở Tâm chần chờ mở miệng.

Mộc Tử Mạt cho cô một nét mặt: cậu thật thông minh, liền đứng lên đi, Lý Sở Tâm nóng lòng vội hỏi, "Cậu đi đâu?"

"Phòng làm việc Chu lão sư mời uống trà, cậu không phải cũng được mời một ly?"

Chu lão sư là lão sư số học bọn cô.

Lý sở tâm"À" một tiếng, thấy một bạn đồng học mới vừa bị gọi cũng lục đục đi ra ngoài mới, vội kêu một tiếng"Chờ mình", vội vàng đứng dậy đuổi theo.

Trường học yêu cầu học sinh học lớp tự học buổi tối, đối với học sinh lớp mười hai rất là nghiêm khắc, từ bảy giờ tối bắt đầu đến mười giờ rưỡi, thứ bảy buổi tối đều tự sắp xếp, bởi vì chủ nhật được nghỉ, nhưng khi trời tối đều phải trở về trường.

Đồng học lớp mười hai ban 13 đều ở đây lặng yên tự học, chỉ có tiếng viết chữ xào xạt cùng thỉnh thoảng vài tiếng nhỏ giọng thảo luận vang lên.

Bởi vì khi đó đến gần tan lớp, bài thi cuối cùng Lão sư nói giảng tương đối nhanh, cho nên khi Lý Sở Tâm cầm đề mục hỏi cô, Mộc Tử Mạt suy nghĩ kỹ một lát, vẫn là không biết giải quyết như thế nào, quay đầu lại, đem bài thi thả lên trên bàn Triệu Viện viện đang làm bài tập Anh ngữ, hạ thấp giọng hỏi, "bài này cậu làm sao?"

Triệu Viện Viện cứ dựa theo buổi chiều làm bút ký cho các cô, Mộc Tử Mạt cuối cùng nghe được cũng tương đối hiểu, lại nghe thấy Lý Sở Tâm đột nhiên chen miệng hỏi, "Tại sao đoạn này lại đơn giản nhưng khi làm lại khó như vậy?"

Như vậy vừa hỏi, Triệu Viện Viện lại nhìn một cái đề mục, khẽ cau mày lên, cái vấn đề này giống như không có đơn giản như vậy, lại suy nghĩ một chút rồi nói, "Thật ra thì mình cũng không biết."

Thấy cao thủ số học cũng không biết, Lý Sở Tâm đề nghị, "Chu lão sư tối nay trực, bạn cùng bàn, không bằng chúng ta đến phòng làm việc hỏi thầy thôi."

Mộc Tử Mạt vẫn vì đề bài khó mà toàn lực muốn dây dưa với Triệu Viện viện, biết chờ đợi như vậy cũng sẽ không có kết quả, vì vậy gật gật đầu, hai người cùng nhau tới phòng làm việc.

Nhưng vừa đến phòng làm việc mới biết, Chu lão sư tạm thời đi hội nghị chủ nhiệm, trong phòng làm việc khắp nơi đều là học sinh, các thầy giáo giống như động vật quý hiếm lại bị vây đến nước chảy không lọt, hai người bất đắc dĩ nhìn nhau cười một tiếng, quay đầu đi trở về, bị một vị lão sư cầm chén nước đứng ở cửa gọi lại, "Mộc Tử Mạt, tôi hỏi vấn đề à?"

"Ôn lão sư!" Nhìn người tới, Mộc Tử Mạt trong nháy mắt lộ ra một nụ cười mừng rỡ, trong giọng nói có không che giấu được vui mừng, "Lão sư, làm sao thầy ở chỗ này?"

Lớp trọng điểm H trung cùng ban phổ thông đều bị tách ra, ba ban đơn độc thiết lập trụ tại lầu bốn, mà các tầng lầu phòng làm việc đều là lớp trọng điểm mà lão sư chuẩn bị.

"Thế nào, tiểu nha đầu xem thường Ôn lão sư à?" Ôn lão sư giả bộ tức giận hỏi, nhìn Mộc Tử Mạt trên mặt lóe lên không biết làm sao, một giây kế tiếp trong mắt đều lộ nụ cười, "Chọc em chơi! Thầy đây các học kỳ đều dạy ban 14, 15."

Hoá ra là như vậy.

Ôn lão sư là lão sư số học lớp mười của Mộc Tử Mạt, dạy số học đặc biệt tốt, cùng các lão sư khác bắt đầu chính là, hẳn vô cùng bình dị gần gũi, nhất là -- đối với cô vô cùng có kiên nhẫn, là lão sư số học cô thích nhất.

Ôn lão sư tinh tế giúp các cô giảng giải đề mục, nhưng ở vấn đề mở đóng không gian vẫn còn do dự thật lâu, hơn 10' sau đã qua, vẫn là không có cho ra kết quả.

Ôn lão sư cái trán bắt đầu toát ra mồ hôi, Mộc Tử Mạt cũng biết cái vấn đề này rất khó giải quyết, nhưng thấy bộ dáng nghiêm túc của lão sư, cũng không nhẫn tâm cắt đứt hẳn.

Rốt cuộc, Ôn lão sư cầm trong tay bút để xuống, lau mồ hôi, lại liếc thấy từ cửa đi vào một người thì chân mày nhất thời giãn ra, quay đầu lại đối với Mộc Tử Mạt nói, "Cái vấn đề này lão sư cũng không có biện pháp, chỉ là, các em có thể đi hỏi hẳn."

Hai người nhìn phương hướng Ôn lão sư chỉ, thấy ngồi ở trong góc là một nam sinh, đồng phục học sinh áo sơ mi màu trắng, lưng rất thẳng.

Mộc Tử Mạt kéo Lý Sở Tâm muốn đi qua, ai biết Lý Sở Tâm cư nhiên đứng tại chỗ bất động, gương mặt trắng nõn dính vào một tảng hơi đỏ, nhỏ giọng nói, "Bạn cùng bàn, vậy thì cậu tự mình đi tới thôi."

Mộc Tử Mạt không muốn hỏi nhiều, cầm bài thi cùng bản nháp giấy liền đi đến, lễ phép nói tiếng"Đồng học quấy rầy một lát", liền đem bài thi trên tay để ở trên bàn làm việc, tay chỉ cái đề cuối cùng nói, "Xin hỏi cái này phải làm sao?"

Nam sinh không có nói gì, trên mặt không hề biểu hiện mình bị quấy rầy là không vui, liếc mắt nhìn Mộc Tử Mạt chỉ đề mục, cầm bút lên, đang ở bản nháp trên giấy diễn toán.

"Nơi này. . . ." Hẳn vừa mở miệng, Mộc Tử không mới phát hiện âm thanh của hắn loáng thoáng mà cảm thấy có chút quen thuộc, nhất thời mắt hờn, không khỏi mở miệng hỏi, "Nơi nào?"

Bởi vì rất nhiều học sinh hỏi vấn đề, nên âm thanh phòng học rất huyền ảo, Mộc Tử Mạt đành phải thoáng khom lưng ra trước nghe, khoảng cách của hai người trở nên rất gần.

Nam sinh lại kiên nhẫn chỉ chỉ bản nháp về bản đồ hàm số, bút lần nữa ở trục đối xứng thượng quét một cái, sâu hơn màu sắc, "Bởi vì trục đối xứng có tính đặc biệt, cho nên cái này tăng lên khu đang lúc là mở, bộ dáng như vậy tính cũng không dừng lại loại ba." (Ặc...ta ngu toán lắm Q A Q)

Hắn nói rất cẩn thận, Mộc Tử Mạt cũng nghe rất nghiêm túc, không nhịn được gật đầu liên tục, tuy nhiên nó không còn có nghe thấy âm thanh nữa, Mộc Tử Mạt lúc này mới phát giác đề mục đã được giảng xong rồi, nhưng bút của mình còn bị hắn nắm ở trong tay.

Mộc Tử Mạt phát hiện ngón tay của hắn trắng nõn thon dài, móng tay mượt mà sạch sẽ, cắt gọn rất chỉnh tề.

"A, cảm ơn cậu." Mộc Tử Mạt rốt cuộc lấy lại tinh thần, nhanh chóng nói cảm ơn, đang lúc ngẩng đầu lên bất giác sợ hết hồn. Không chỉ là bởi vì lúc này hai người cách xa nhau mười mấy cm, mà là.

Trước mắt là gương mặt ngũ quan thâm thúy, con mắt sắc trong suốt, không phải là anh chàng đẹp lúc cô trở về nước ngày đó nhìn coi bị phát hiện sao?

Tự học buổi tối sau khi tan lớp, Mộc Tử Mạt liền đem phương pháp giải của cái đề tính tế nói ra cho Lý Sở Tâm cùng Triệu Viện Viện, hai người đem đáp án xem lại, Lý Sở Tâm muốn nói lại thôi theo sát Mộc Tử Mạt nói, "Bạn cùng bàn, mới vừa rồi tại phòng làm việc mình thật hâm mộ cậu a!"

Mộc Tử Mạt dọn dẹp những quyển sách trên bàn, nghe vậy cũng chỉ là cười nhạt. Cô cho là Lý Sở Tâm nói chính là hâm mộ cô và Ôn lão sư thân thiết nói chuyện.

Ngày thứ hai khi đi học, Chu lão sư xin lỗi cùng mọi đồng học nói ngày hôm qua bài thi cuối cùng một đạo đề còn có một cách giải khác, quyết định giảng lại một lần, đáp án quả nhiên chính là phương pháp giải mà người nam sinh buổi tối nói qua.

Mộc Tử Mạt lắc đầu một cái, yên lặng cảm khái nói, "Quả nhiên học sinh lớp trọng điểm khoa tự nhiên thật không thể xem thường, tùy tiện một cái có thể lật đổ đáp án tiêu chuẩn."

Lý Sở Tâm không thể tin quay đầu qua, đem cây bút trong tay cầm thật chặt, khó khăn nói: "Bạn cùng bàn, cậu mới vừa nói là, người tối hôm qua cậu hỏi kia là một người tùy tiện tìm?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?"

"Trời ạ!" Lý Sở Tâm lấy tay ôm đầu, miễn cưỡng đè xuống âm thanh, "Bạn cùng bàn, cậu cư nhiên không biết người tối qua giúp mình chính là Cố Tĩnh ở lớp! ?"

"Cố Tĩnh?" Ngồi sau lưng Mộc Tử Mạt, Triệu Viện Viện lập tức có phản ứng, "Các cậu mới vừa nói là Cố Tĩnh? Hắn thì sao, mau nói cho mình biết!"

Lý Sở Tâm chỉ đành phải đem chuyện tối hôm qua tại phòng làm việc tỉ mỉ kể cho Triệu Viện viện, Mộc Tử Mạt cảm thấy cái bàn sau lưng kịch liệt rung động, nghe thấy âm thanh vỗ ngực liên tục kêu rên, không khỏi một hồi tê dại da đầu.

Người kia, lại chính là Cố Tĩnh trong truyền thuyết??

Tin tức này so với cô biết Mộc Tử Ngôn có chiến lược chống đối Mộc lão đại còn khiếp sợ hơn, ở trong nhận thức của cô, Cố Tĩnh phải là ngũ quan thường thường, trên sống mũi treo mắt kiếng thật dày, chiều cao tuyệt đối sẽ không vượt qua người của cô, khoa tự nhiên mũi nhọn không phải đều là hình tượng này sao? Như vậy mới phù hợp với chân lý "Thượng Đế đóng một cánh cửa của người, thì sẽ cho người một cánh cửa sổ khác" tuyệt đối a!

Nghĩ đến thực tế về Cố Tĩnh, Mộc Tử Mạt không khỏi buồn bực, người này không chỉ có thành tích tốt, đáng đáp còn đẹp như thế, ông trời cũng quá không công bằng đi! Lại nghĩ đến hắn khi trên máy bay không thèm để ý đến mình, cảm thấy chuyện này là chuyện đương nhiên, ai biết người ta có tư cách ?

Cố Tĩnh. Nghe thấy tên cũng thấy cuồng ngạo rồi, ban đầu tại sao lại không nghĩ đến điều này nhỉ?

Mộc Tử Mạt buồn bực vui đầu ở trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Thành tích của cuộc thi sát hạch lớp 12 rất nhanh đã có kết quả, Khoa Văn toàn khối có 30 người không hề ngạc nhiên khi đều là thành viên ở lớp 12 ban 13, trưởng lớp Tôn Hạo như ngọn núi sừng sững chiếm vị trí hạng nhất khoa Văn, bảo vệ tôn nghiêm lớp trọng điểm khoa Văn, còn có hai bạn nam sinh cũng ở trong top 10, Triệu Viện Viện đứng thứ thứ hai, là hạng nhất trong tất cả nữ sinh ban 13 .

Mộc Tử Mạt là đứng thứ sáu.

Ở Khoa Văn, top 10 mục cá nhân của khoa, Mộc Tử Mạt là một tổng hợp thể mẫu thuẫn, là tổng hợp hạng nhất ngữ văn, Anh ngữ và Nhật ngữ, tuy nhiên, trên danh sách top 10 môn số học, vĩnh viễn đều không nhìn thấy tên cô.

Lý Sở Tâm thay cô tiếc hận, nhưng Mộc Tử Mạt ngược lại bình thản, cái thành tích này đều theo ý cô, hoàn toàn là nằm trong dự liệu của cô, cô vẫn tiếp tục đọc sách, luyện tập Anh ngữ, làm bài tập số học.

Thật ra thì, cũng có chút tiếc hận.

Giáo sư Chu lại tìm cô nói chuyện một lần nữa.

"Mộc Tử Mạt, cuộc thi lần này thành tích của em không tệ, chính là điểm số học thi. .hơi đáng tiếc."

Đối với em học sinh này, trước kia ông có nghe nói qua, thành tích các môn không cần nói, chính là số học có hơi thua kém một chút, nhưng mà ông đối với cô luôn có lòng tin, nói chính xác hơn, ông đối với chính mình có lòng tin. Chỉ cần cố gắng dạy, nào có học trò học không tốt số học?

"Ách." Đối mặt tình huống như thế, Mộc Tử Mạt đã sớm tạo thành phản xạ có điều kiện, lại không nghĩ rằng giáo sư Chu cư nhiên trực tiếp như thế, lại đem sự thật hiển nhiên mà ai cũng biết nói thẳng ra khiến cô không biết phải nói điều gì cho phải.

Có nên hay không giống như những trường hợp trước đây, làm vẽ mặt vô cùng đau đớn nói: "Giáo sư, về sau em nhất định sẽ cố gắng."

Sau đó, liền kết thúc cuộc nói chuyện?

"Mộc Tử Mạt, bảng xếp hạng thành tích lần này, nếu như thành tích số học của em tăng lên, hạng của em sẽ tăng." Giáo sư Chu cố ý dùng bút màu đỏ đem thành tích Mộc Tử Mạt quẹt một đường, ở cột điểm số học khoanh một vòng tròn to, ruột bút tô lên điểm ở ba con số sắp hàng chính tề.

"Cái thành tích 123 điểm này, ở ban phổ thông thì rất bình thường, nhưng đây là lớp trọng điểm, xem. . ." Chu lão sư lại lấy ra một bảng thành tích: "Tần Thi Nguyệt thành tích tháng này không kém, hơn nữa lần thi này số học đạt 145 điểm, cho nên ở tổng thể thành tích của em ấy vẫn hơn em nhiều.."

Thời điểm Mộc Tử Mạt từ phòng làm việc đi ra, thì đã là hoàng hôn, đi ở trên hành lang, trên mặt đất hiện lên một tầng ánh sáng vàng nhạt nhu hòa, làm bóng lưng cô in trên đất có vẽ cô độc.

Giáo sư Chu tràn đầy tự tin như vậy, nhưng là, muốn học tốt số học đâu phải là điều dễ dàng đâu?

Trở lại phòng học, các bạn học đều đã về hết. Ngày mai là chủ nhật, tối nay không cần phải tự học buổi tối.

Mộc Tử Mạt trở lại chỗ ngồi thu thập đồ đạc, rồi cầm phiếu ăn đến Căn-tin ăn cơm, so với bình thường nhiều một chút một món cá, ăn lại rất nhạt, bụng đầy tâm sự.

Sau khi ăn xong dọc theo đường mòn trong rừng của trường đi bộ một đoạn đường, cảm thấy trong lòng vẫn là buồn buồn, từ lúc nào đã đến quán nước, không biết tại sao, mỗi lần tâm tình không tốt liền muốn uống nước chanh.

Mộc Tử Mạt cầm trong tay ly nước chanh lạnh đang tỉ mỉ nghiên cứu sự phát triển của một cây chanh thì cảm giác bả vai bị vỗ nhẹ nhẹ, quay đầu nhìn lại, là Tô Tĩnh Nhiên, từng ngồi ở phía trước cô ở lớp 10.

"Thật là đúng dịp, Mộc Tử Mạt cậu không về nhà à?" Tô Tĩnh Nhiên biết cô là từ lớp đến đây, hơn nữa nhà ở cũng không xa, cho nên mới tò mò hỏi.

"Ừ." Mộc Tử Mạt chợt có chút sợ sệt, bất đắc dĩ nhún nhún vai, "Quá muộn."

Vốn cô đã chuẩn bị về nhà, chỉ là, lần này nói chuyện so với mấy lần trước đều lâu hơn, hơn nữa đây cũng thuộc ngoài dự liệu của cô.

Thật ra thì, hai người cũng hơn một năm không gặp, chuyện muốn nói thật sự không nhiều. Hai người đứng tại chỗ hàn huyên một lát, Tô Tĩnh Nhiên liền muốn đi, "Mộc Tử Mạt, chúng ta lần sau tán gẫu tiếp, bạn học tôi còn đang chờ."

Theo phương hướng hắt chỉ, Mộc Tử Mạt nhìn qua, thiếu niên áo trắng, dáng người cao lớn, đứng dựa lưng về phía cô, khoác trên người một tầng ánh sáng dịu nhẹ, giống như tự lập một thế giới quanh mình.

Ở bên trong H trung, có thể có khí chất kiêu ngạo như thế, chỉ có một người, Cố Tĩnh.

Mộc Tử Mạt cười nhìn Tô Tĩnh Nhiên nói hẹn gặp lại, đến quầy thu tiền rồi cầm thẻ trả tiền, cầm nước chanh đi ra, nhìn hai cái bóng dáng càng lúc càng xa, không biết vì sao, dây cung trong lòng đang kéo căng, bỗng nhiên, tung.

Nhìn về bóng đêm phía trước, Mộc Tử Mạt nghĩ thầm, có lẽ, nên cố gắng học giỏi số học rồi.

"Cố Tĩnh, tôi mới vừa ở quán nước gặp được một bạn học trước kia." Hai người lặng lẽ dọc theo bồn hoa đi dạo, Tô Tĩnh Nhiên hứng thú nói tới nói lui.

Cố Tĩnh chỉ nhàn nhạt đáp lại "Ừ"..

"Là một bạn nữ sinh thú vị." Tô Tĩnh Nhiên suy nghĩ một chút lại nói tiếp: "Lúc học lớp 10 cô bạn đó ngồi sau tôi, luôn thích im lặng cúi đầu đọc sách, ấn tượng ở chỗ, sách giáo khoa rất ít khi nhìn đến, xem thấy vậy cứ ngỡ không chịu học, ai ngờ sau lại."

Tô Tĩnh Nhiên như nhớ đến gì đó kích động nói: "Cậu còn nhớ không? Cuộc khảo nghiệm môn ngữ văn hồi lớp mười đó?"

Cố Tĩnh gật đầu một cái: "Đề bài thi lúc đó có chút khó."

Cố Tĩnh cũng nghĩ đề bài thi lúc đó hơi khó.

Tô Tĩnh Nhiên tán đồng gật đầu một cái, "Lần đó thi ngữ văn, lớp tôi đa phần đều chưa đạt yêu cầu, ưu tú cũng chỉ có một hai người, tuy nhiên trong đó có một người, làm cho tất cả mọi người đều muốn rớt mắt kiếng."

Hắn từ từ thở ra một hơi, "Tôi nghĩ tôi đời này sẽ rất khó mà quên được, cô bạn đó 146 điểm, cậu biết đấy, bài thi là mấy ông thầy khoa ngữ văn đưa ra tìm nhân tài, mỗi người đều đưa một đề, nghe nói khi tổng kết hết điểm là 150 điểm, sau thầy lại muốn chiếu cố cảm xúc của các bạn học khác, liền đem toàn bài văn thành 56."

Tô Tĩnh Nhiên cảm thán lắc đầu, "Nếu như là số học có người cầm max điểm, tôi sẽ không cảm thấy hắn có bao nhiêu lợi hại, nhưng đây là ngữ văn, thật là cần bao nhiêu tu dưỡng để có những lời văn sâu sắc như vậy! Cho nên từ sau lần thi đó, cô bạn đó được lớp chúng ta xưng danh tài nữ."

Tô Tĩnh Nhiên hình như là đang đắm chìm trong ký ức, đột nhiên dừng lại, ngập ngừng một chút tiếp tục nói, "Về ngoài của cô bạn đó rất đẹp, nói thẳng ra là, luôn là yên lặng ngồi ở chỗ đó, tựa như một bức họa, có thể nhìn thấy, nhưng không cách nào đến gần, vịnh viễn có một tầng xa cách, nhưng sau lại mới biết, sở dĩ cảm thấy có ấy khó gần như vậy, chỉ là bởi vì người khác cùng cô ấy không quen."

Nói xong, hai người đã đến lầu dưới kí túc xá, đề tài cũng đến chỗ này dừng lại. Chỉ là, Tô Tĩnh Nhiên cảm thấy tới nay Cố Tĩnh có chút ít nói, mặc dù bình thường nói chuyện cũng không nhiều, nhưng vẫn thấy có chút kì lạ.

Mộc Tử Mạt uống xong cốc nước chanh cũng không lập tức trở về kí túc xá, mà là chạy đến phòng tự học của thư viện trường học, tốn một thời gian buổi tối lần nữa nhìn qua bài thi số học, bảo đảm đem mỗi kiến thức bị mất điểm tìm hiểu rõ, đọc lại đề Anh ngữ, nhìn đồng hồ thấy sắp đến giờ đóng cửa, mới thu dọn đồ đạc trở về kí túc xá.

Tiền Thiên Thiên đã về nhà, trong kí túc xá chỉ còn Triệu Viện viện cùng Lý Sở Tâm, nhà Triệu Viện Viện ở gần, từ trước đến giờ đều là sáng ngày thứ hai mới về, hai người tựa vào bên giường, cùng nhau nói chuyện, "Nghe nói lần này Cố Tĩnh lại đứng thứ nhất cuộc thi, thật không hổ là thần tượng của mình!"

Mộc Tử Mạt vừa vào cửa liền nghe được giọng nói của Triệu Viện Viện không che giấu cảm xúc, nghe được cái tên xuất hiện với tần số cao gần đây, cô đứng tại chỗ nở nụ cười. Cô cùng hai người chào hỏi rồi để sách xuống bàn, cầm quần áo bước vào phòng tắm, chỉ chốc lát, tiếng nước chảy rào rào vang lên.

Tắm xong, Mộc Tử Mạt lấy ra máy sấy của Tiền Thiên Thiên, ngồi trên băng ghế sấy tóc. Thật ra, trường học cấm sử dụng dụng cụ điện công suất lớn, chỉ là tới nay có rất nhiều người về nhà, người dùng điện cũng tự nhiên, có thể nói là thiên thời địa lợi nhân hòa.

Sấy tóc xong, Mộc Tử Mạt nghe cuộc trò chuyện vui vẻ của hai người, cũng không nói gì, bò lên giường, từ bên gối cầm lên MP3, mở ra chốt mở, đem âm lượng đến lớn nhất, liền nằm xuống.

Nghe một lúc lâu, Mộc Tử Mạt đột nhiên cảm thấy giường rung hạ xuống, lấy MP3 xuống, Mộc Tử Mạt ngược nhìn rồi nói, "Chuyện gì?" giường Triệu Viện Viện cạnh giường cô. Triệu Viện Viện không nói hai lời vén màn mùng mình lên, lại nhanh chóng đem màn Mộc Tử Mạt vén lên một góc, cái đầu nhỏ tới.

Mộc Tử Mạt cười mím nhìn Triệu Viện Viện từ từ chui vô, trực giác cho cô biết là không có chuyện gì tốt, liền theo bản năng hướng bên trong xích vào, không ngờ Triệu Viện Viện lập tức bắt được cổ tay của cô, "Hắc hắc, Tử Mạt, mọi người cùng học với nhau ba năm, đều là chị em tốt, mình biết mà, cậu sẽ không thấy chết mà không cứu, đúng không?"

"Là hai năm." Mộc Tử Mạt tỉnh táo chỉ ra chỗ sai trong lời nói của cô, bộ dạng tôi với cô không quen thuộc như lời cô nói đâu.

"Tử Mạt" Khuôn mặt Triệu Viện Viện nháy mắt trệ xuống, âm thanh cũng mềm nhũn ra, làm ra bộ dạng đáng thương.

Mộc Tử Mạt không nhìn được vạch đen đầy đầu, thế nào họ lại biết điểm chết của cô?

"Thế nào?" Lời vừa ra khỏi miệng, Mộc Tử Mạt liền lập tức hối hận. Thật thống hận cái tính thích mềm không thích cứng này của cô.

"Tử Mạt, mình biết chỉ có cậu là tốt nhất!" Triệu Viện Viện cũng không quản đây là đang ở trên giường, thế nhưng kịch liệt lay động, trên mặt nhanh chóng khôi phục tức giận, "Đoạn thời gian tới không phải có một cuộc thi Anh ngữ sao? Thị trường chỉ cấp cho trường học của chúng ta một người, nếu thắng cuối cùng sẽ đại diện tỉnh D đến Nhật Bản tham gia trận trung kết. Mình giúp cậu báo danh."

Lời nói vừa dứt, cả căn phòng trở nên yên tĩnh, Lý Sở Tâm bước xuống giường, không nhận được tò mò nói: "Viện Viện, Anh ngữ của cậu không phải cũng rất được sao, tại sao cậu không tham gia?"

Mộc Tử Mạt nhìn chằm chằm Triệu Viện Viện, bộ dáng tìm tòi nghiên cứu. Triệu Viện Viện bị cô nhìn chăm chú liền ngưng ngừng, mới giải thích nói, "Tần Thi Nguyệt cũng báo danh."

Mộc Tử Mạt "À" một tiếng rồi không nói nữa. Cô từ trước đến giờ không thích những chuyện thế này, không hy vọng cuộc sống đơn thuần học tập của mình bởi vì có chút rêu rĩa của người mà biến vị.

"Danh sách chỉ có một, cho dù mình ghi danh, cũng chỉ là cùng nó đầu ngang tay, nhưng Tử Mạt cậu thì khác, cậu cùng nó đấu, đó chính là thắng lợi áp đảo. Hơn nữa, cô ta thật sự là khinh người quá đáng rồi, mình xem không quen nó phách lối kiêu ngạo."

Tần Thi Thắng là lớp phó học tập của lớp họ, thành tích học tập tốt, năng lực cũng rất giỏi, rất được giáo sư quan tâm, nhưng là người cao ngạo, không biết vì sao, đối với Mộc Tử Mạt luôn có thành kiến, Triệu Viện Viện tính tình nóng nảy, không nhận được nói mấy câu, sau lại cũng bị nhắm vào, hai người về mặt học tập người truy ta đuổi, vẫn đầu đến lớp mười hai, mà lần này, Tần Thi Nguyệt đứng thứ 3, chỉ dưới Triệu Viện Viện.

Mộc Tử Mạt vẫn không lên tiếng, Triệu Viện Viện cũng nổi giận đi xuống, cô sớm nên biết, Mộc Tử Mạt từ trước đến nay không bao giờ để ý mấy chuyện này, cô còn nhớ rõ lúc học lớp mười, có rất nhiều lần ngay cả mình đều nhìn không vừa mắt Tần Thi Nguyệt, hỏi Mộc Tử Mạt tại sao không phản kích, sao lại để người khác khi dễ, Tử Mạt dòi mắt khỏi quyển sách lộ về mặt hoang mang, nghi hoặc hỏi cô, "Tần Thi Nguyệt là ai?"

Triệu Viện Viện thừa nhận khi đó bản thân hoàn toàn bại bởi Mộc Tử Mạt, vì vậy luôn theo sát cô nói rõ về Tần Thi Thắng, ai ngờ Mộc Tử Mạt chỉ thản nhiên nói một câu, "Là cô ta quan tâm mình." Nói xong, liền lại cúi đầu đọc sách tiếp.

Biết như vậy giằng co nữa cũng không có kết quả, Triệu Viện Viện buồn buồn nằm lại trên giường mình, ai ngờ, Mộc Tử Mạt thế nhưng lên tiếng, "Tranh tài lúc nào?"

Triệu Viện Viện giật mình, nhanh chóng từ trên giường ngồi dậy, "Ngày mai, ở trường của chúng ta, đấu vòng loại chỉ là thi viết, thời gian cụ thể là buổi trưa từ ba đến năm giờ."

"Ừ." Mộc Tử Mạt nhàn nhạt đáp một tiếng, âm thanh nghe không rõ cảm xúc.

Lúc sau, Triệu Viện Viện nghiêm túc mở miệng, "Tử Mạt thật xin lỗi."

"Không có việc gì." Mộc Tử Mạt nhàn nhạt trả lời một câu. Chuyện này cũng không phải lỗi của ai, Triệu Viện Viện cũng bởi vì cô mới bị liên lụy, nếu chuyện bắt từ đầu cô mà ra, như vậy cô phải có trách nhiệm đi giải quyết. Mặt khác, có lẽ là buổi chiều lời nói của giáo sư Chu cũng đã kích thích cô, vô hạn như thế nào, đối với Tần Thi Nguyệt cô không nên tránh né.

Điện thoại di động ở đầu giường rung lên, là Mộc Tử Ngôn gửi tin nhắn. Mộc Tử Mạt cầm lên đến xem nội dung cũng không, nhấn lại một chữ "Tốt", gửi xong liền tắt máy.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Sáng ngày thứ hai, Mộc Tử Mạt sau khi tỉnh lại, cầm lên chiếc điện thoại bên gối nhìn đồng hồ, thì ra là đã tám giờ rưỡi, trong nhà trọ mọi người đã đi hết, chỉ còn lại cái quạt gió trên trần nhà vẫn o o hoạt động.

Rửa mặt xong, ngồi trên băng ghế mạng giấy, lại thu thập mấy quyển sách trên bàn, Mộc Tử Mạt khóa kỹ cửa phòng để đến phòng học. Phòng tự học người cũng không nhiều lắm, hai bộ máy điều hòa không khí cũng mở ra, nhiệt độ trong phòng vừa vặn.

Mộc Tử Mạt đi tới chỗ ngồi của mình, Lý Sở Tâm đang nghiêm túc làm một bộ bài thi, thấy cô tới, ngẩng đầu lên cùng cô cười cười, Mộc Tử Mạt mới vừa ngồi xuống, liền nhìn đến trên bàn học thả một bịch bánh bao chà bông cùng một hộp sữa tươi tinh khiết, chính là tổ hợp bữa ăn sáng mà cô thích ăn nhất, phía dưới còn đề ép topic tiện lợi: cố gắng lên!

Mộc Tử Mạt đem topic tiện lợi dán kẹp ở trong sách cất, rồi từng chút từng chút ăn bữa ăn sáng, thái độ biến hóa không nhiều lắm, chỉ là khẽ nhếch khóe miệng nho nhỏ tiết lộ biểu cảm của cô, Triệu Viện Viện ngược lại rất vui vẻ.

Ăn xong, quay đầu phát hiện Lý Sở Tâm đang chống cằm nhìn cô, nghi vấn hỏi, "Gì thế?"

Phát hiện mình cứ tự nhiên nhìn chăm chăm cô bạn mắt hờn, Lý Sở Tâm cảm thấy có điểm xấu hổ, trên mặt hồng hồng, cẩn thận hỏi, "Bạn cùng bàn, mình phát hiện màu da cậu so với người khác trắng nõn, ngũ quan cũng rất tinh xảo, hơn nữa đôi mắt rất thâm thúy, cậu là con lai sao?"

Mộc Tử Mạt ngược lại không nghĩ tới Lý Sở Tâm lại buông thả bài thi không làm, nhìn cô chăm chăm một lúc lâu là vì chuyện này, dừng một chút mới nói, "Bà ngoại mình là người da trắng, mình có một phần tư huyết thống ngoại quốc."

"Không trách được, mình thấy dáng vóc cậu không giống mọi người mấy, giờ mới biết nguyên nhân. Mình chưa từng nghĩ sẽ cùng con lai ngồi chung, giống như nằm mơ vậy." Lý Sở Tâm cười đến rất vui vẻ, trong mắt đều là không che giấu được nụ cười, khoe miệng hiện rõ lúm đồng tiền rất sâu.

Mộc Tử Mạt cười cười, từ chối cho ý kiến. Như vậy, cô bạn trước kia rất thích nhìn mình chăm chăm qua như có điều suy nghĩ, hiện tại hình như đã tìm được nguyên nhân. Chỉ là, không ngờ lại là nguyên nhân này.

Mới vừa ăn điểm tâm xong, điện thoại di động trong túi hơi chấn động, Mộc Tử Mạt nhận điện thoại rồi rời đi phòng học, lúc trở lại trong tay ôm hai túi lớn, Lý Sở Tâm vội vàng giúp cô đem túi đặt tới trên bàn, liếc mắt nhìn đồ vật bên trong, vừa liếc nhìn cô thân thể mảnh khảnh, không dám tin hỏi, "Những thứ này đều là đồ ăn?"

"Ừ." Mộc Tử Mạt bình tĩnh trả lời, "Em gái mình mới vừa đưa."

Lý Sở Tâm lại nhìn một chút mấy túi nylon lon trướng phình, tìm từ uyển chuyển của mình, "Giống như hơi nhiều."

Mộc Tử Mạt gạt đầu một cái, đại khái quét phía trước mặt đồ, từ phía dưới rút ra một tô cháo Bát Bảo đưa cho Lý Sở Tâm, "Cái này ăn thật ngon."

Lý Sở Tâm cũng không từ chối, vươn tay lấy qua, thấy Mộc Tử Mạt từ trong túi lấy ra một chén nước, vách tường ly trong suốt, bên trong chất lỏng phiếm trong suốt màu đỏ, không nhìn được tò mò hỏi, "Bạn cùng bàn đó là cái gì?"

Mộc Tử Mạt đã uống, chất lỏng đỏ tươi dọc theo ống hút trong suốt mà lên, không nói ra được nhìn thấy mà ghê. Nghe được câu hỏi, nuốt xuống trong miệng chất lỏng, bắt đầu dĩ nhiên nói: "Nước ép cà rốt."

Không trách được. Lý Sở Tâm hình như thờ phào nhẹ nhõm, gạt đầu một cái, dừng một chút, lại hỏi, "Uống ngon sao?"

Mộc Tử Mạt quay đầu, liếc mắt nhìn cháo Bát Bảo trong tay cô bạn, nghiêm túc nói, "Tin mình đi, người bình thường tuyệt đối sẽ không cảm thấy nước cà rốt uống ngon."

Lý Sở Tâm ngưng ngừng gạt đầu một cái, từng miếng từng miếng ăn cháo Bát Bảo, nụ cười trên mặt lại không giảm.

Trên bàn điện thoại di động màu trắng lại chấn động lên, Mộc Tử Mạt liếc nhìn màn hình điện thoại, cầm lên chén nước, liền mở cửa đi ra ngoài.

Khi đó đại khái buổi sáng chín, mười giờ lúc, trên hành lang khắp nơi tung tóe ánh sáng nhỏ vụn của mặt trời, Mộc Tử Mạt ở dưới cây cột tìm chỗ bóng tối, nhận nghe điện thoại, "Mẹ."

"Thiếu Thiếu, ở trường học đã quen thuộc chưa?" Giọng Ngu Mỹ Nhân vang lên rất lớn từ phía kia truyền đến, có chút huyền ảo, hình như rất nhiều người.

"Mẹ, mẹ đang báo cáo thực nghiệm sao?" Mộc Tử Mạt hơi hơi nhíu mày, lại đem điện thoại di động cầm xa một chút, đợi đến bên kia yên tĩnh mới một lần nữa cầm lại bên tai.

"Ừ, mẹ bây giờ đang ở S thị, ba ngày toạ đàm mới xong, mẹ là thừa dịp nghỉ ngơi gọi cho con đây." Ngu Mỹ Nhân âm thanh rất gấp, không khó nghe ra được sự sâu lo.

"Ừ, mẹ, ta rất khỏe, đồng học cũng rất được, Lão sư cũng rất tốt." Mộc Tử không ngần ngại đầu lên nhìn một chút bầu trời, nói tiếp, "Chỉ là cơm căn tin có phần khó nuốt."

Bên kia ngừng một lát, sau đó không lâu, truyền đến giọng nói của Ngu Mỹ Nhân âm thanh rất nhỏ, xen lẫn là tiếng vỗ tay, Mộc Tử Mạt biết thời gian không còn nhiều lắm, hắng giọng, thật thấp nói, "Dạ mẹ, con biết rồi, mẹ cũng phải tự chiều cổ mình tốt đấy."

Sau khi cúp điện thoại, Mộc Tử Mạt đứng tại chỗ một lúc lâu, ánh mặt trời tà theo tới đây, chiếu lên nội tâm của cô một mảnh tĩnh lặng. Nếu Ngu Mỹ Nhân không ở nhà, như vậy nước cà rốt là ai chuẩn bị cũng không khó đoán.

Cô luôn biết rằng, mình có một người ba tốt.

Gió rất nhẹ, làm động tới sợi tóc đen, một hồi mùi thơm sữa tươi nhàn nhạt tản mát ra, Mộc Tử Mạt cầm lên nước cà rốt lại uống một hớp, đột nhiên phát hiện mùi vị từ nhỏ bài xích cũng không có khó khăn để tiếp thu, lại nhìn một chút thời gian, sắp mười giờ rồi, cầm lên cái ly chuẩn bị rời đi, lại bị một hồi âm thanh ngăn cản bước chân.

"Cố Tĩnh." Mộc Tử Mạt men theo âm thanh nhìn lại, một người mặc đồng phục nữ sinh đưa lưng về phía cô, cầm trong tay một lá thư màu trắng, cúi đầu, không thấy rõ thái độ, "Mình thích cậu."

Thì ra là thổ lộ.

Hồi lâu không có nghe được trả lời, Mộc Tử Mạt tò mò nhìn sang, thiếu niên áo trắng quần đen, dựa vào lan can mà đứng, thân hình thẳng tắp cao lớn, phong hoa tuấn lãng, tựa như tranh thủy mặc, nước chảy mây trôi, sạch sẽ tự nhiên.

Mộc Tử Mạt bắt đầu từ từ hướng khác bước đi, vô luận kết quả tỏ tình như thế nào, mặc kệ là đối với người nào, dưới tình huống này, bị phát hiện tuyệt đối không phải là một chuyện tốt.

Gương mặt nữ sinh một tầng đỏ ửng, lộ ra vẻ thẹn thùng, mắt nhỏ dài như nhìn thấy mặt trời, sáng ngời sáng.

"Không tiện." Giọng nói Cổ Tĩnh nhàn nhạt vang lên, chung quanh đột nhiên yên tĩnh lại, nữ sinh ngẩng đầu lên, mặt hình như hồng lên mấy phần.

Một hồi lâu, Mộc Tử Mạt mới ý thức là hẳn trả lời, không khỏi tâm cả kinh, tựa như mặt hồ tĩnh lặng bị quăng vào một hòn đá nhỏ, khiến mặt nước rung động, sau một khắc, lại hình như là nghĩ tới điều gì, vội vàng hướng cây cột tránh đi.

Nữ sinh bị cự tuyệt, Mộc Tử Mạt có ấn tượng, hoa hậu khoa tự nhiên lớp trọng điểm ban 15, vóc người không tệ, thuộc khoa tự nhiên lại đứng trong top 10, nữ sinh ưu tú như vậy cũng cự tuyệt, không biết hẳn thích nữ sinh thuộc loại nào đây? Sau một khắc lại không khỏi mỉm cười, Cổ Tĩnh thích loại nữ sinh như thế nào thì liên quan gì tới cô?

Mộc Tử Mạt đứng yên nguyên một chỗ thật lâu, tựa như không cẩn thận nhìn thấy bí mật nhỏ của nhân vật lớn, trong lòng có chút khẩn trương, lại có điểm không biết làm sao, bấp chần đứng lâu mơ hồ có chút tê dại, nghe phía bên ngoài từ từ im lặng xuống, cho đến khi hoàn toàn biến mất, suy nghĩ bọn họ cũng đã rồi đi, mới chậm rãi mà thẳng bước đi ra ngoài, cũng đang xoay người trong nháy mắt, lơ đãng nhìn vào một đôi mắt trong suốt, da đầu mơ hồ cảm thấy có chút tê dại, chân đang muốn bước đi cũng dừng tại chỗ, nhất thời có loại cảm giác muốn chạy trốn.

Nhưng là, nên chạy trốn tới nơi nào đây?

"Bạn học Mộc, thật là đúng dịp."

Cổ Tĩnh dựa lưng vào lan can, đối diện cô, ánh mắt sáng ngời. Trên khuôn mặt anh tuấn lộ vẻ thân nhiên, không giống mới vừa rồi lạnh nhạt cự tuyệt, khóe miệng hẳn giương nhẹ, đôi mắt trong suốt trắng đen rõ ràng.

Ánh nắng ấm áp vui vẻ, làm cho hắn có chút mờ ảo, sau lưng hắn, màu nắng tinh khiết lan ra.

Buổi chiều, bài thi Anh ngữ có độ khó vượt ra khỏi tưởng tượng Mộc Tử Mạt, độ khó khác nhau vô cùng cao, đoán chừng phân số lúc đi ra sẽ xuất hiện hiện tượng lưỡng cực phân hóa nghiêm trọng. Đề mục cho ra rất khó, trên căn bản ở đây nếu không dịch sẽ không phát giác rất nhiều chỗ đặt bẫy rập, thậm chí còn ra đến 5 câu thử thách, phải thi như một người có bản lĩnh Anh ngữ cao .

Viết xong hết đề đáp án, Mộc Tử Mạt cảm thấy có chút ít may mắn. Thời điểm trước kia Mộc Tử Ngôn hay thích cầm tạp chí ngôn ngữ Anh ngữ cùng đề thi thú vị của cô, hai người một hỏi một đáp chơi đùa cứ như vậy, không nghĩ tới hôm nay sẽ phải sử dụng đến.

Viết văn là sáng tác văn ứng dụng: giả dụ bạn là một học sinh còn đang học, muốn tìm một công việc hè, hãy viết một tờ đơn tự tiến cử, nghĩ bản thân muốn chức vụ gì, cùng hợp với sở thích sở trường của bạn. Số chữ không quá hai trăm từ.

Văn ứng dụng Mộc Tử Mạt cũng không xa lạ, trước kia thời điểm khi ở Mỹ quốc đã từng cùng các cậu hội thảo qua công văn tương tự, hơn nữa so với cái này còn phức tạp hơn nhiều.

Mộc Tử Mạt viết xong văn, rồi đem bài thi kiểm tra một lần, một lần nữa xem lại những đáp án trong bài kiểm tra lại, nhìn một chút rồi đặt ở trên bàn bên trái đồng hồ đeo tay, còn khoảng nửa giờ mới kết thúc.

Mộc Tử Mạt nhìn chung quanh một chút, tất cả mọi người đều vui đầu nghiêm túc làm bài thi, ánh mắt lại chuyển về phía trước. Chỗ ngồi là dựa theo số trong lớp học mà sắp xếp , Tần Thi Nguyệt an vị phía trước cô, Mộc Tử Mạt nhàn nhạt nhìn lướt qua, cô ta viết văn mới mở đầu, suy nghĩ trong chốc lát, đem cây bút làm xong, bỏ vào hộp bút, lại đem đáp đề tạp phía sau lật lên, liền đứng dậy đi khỏi phòng học.

Trở lại kí túc xá, Triệu Viện Viện giống như thấy vật quý nhào tới, cầm trong tay một cái túi nhỏ màu xanh nhạt được đóng gói, đang tỏa ra ngoài lãnh khí, "Tử Mạt, mình biết ngay cậu sẽ nộp bài thi trước nhất. À! Đây là mình mới vừa đi xuống căn tin mua cho cậu kem đậu thanh nhiệt giải nóng."

Ngâm nghĩ trong chốc lát, Triệu Viện Viện lại đem cự ly hai người kéo ra, nặng nề mà hướng Mộc Tử Mạt khom người chào, "Đồng chí Mộc cực khô!"

Bộ dáng sống động này chọc cho Lý Sở Tâm cùng Tiền Thiên Thiên buồn cười, phá lên cười ha ha.

Mộc Tử Mạt xé ra giấy bọc, rồi liền cầm lấy que kem ngâm trong miệng, cảm thấy một hơi lạnh thấm vào ruột gan. Nhẹ nhàng lắc đầu một cái, con bé này cùng Triệu thư ký nhà cô thật giống như cùng một ruột, đều kì công tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Học thêm hè của lớp 12 chỉ có hai tuần lễ, thời điểm cuối tháng tám, học sinh mới lớp mười sẽ phải đến trình diện, học sinh cấp 3 rớt cuộc cũng có thể thử lấy hơi, trường học cho phép nghỉ ba ngày. Nghỉ đương nhiên là rất đáng được vui mừng, nhưng trong đó cũng có khổ sở, chỉ có học sinh cấp 3 mới hiểu.

Bởi vì người dẫn đầu lớp trọng điểm Khoa Văn có trách nhiệm nặng nề, chủ nhiệm giáo sư Trương lớp 12 ban 13, bình thường nói năng rất thận trọng, là một giáo sư rất nghiêm túc. Tuyên bố tin tức ngày nghỉ, trên mặt rất cuộc xuất hiện nét nhẹ nhõm, "Các bạn học, ba ngày này là thời gian nói ngắn cũng không ngắn lắm, nói dài cũng không dài lắm, có thể về sau trừ nghỉ đông cũng không dài như lần này, hãy tranh thủ nghỉ ngơi đi nhé."

Lời nói của giáo sư Trương so với bình thường hơi nhiều, trước kia vào thời điểm trừ nói thông báo, phần lớn thời gian đều là tự học, mọi người có một cảm giác không thể tin, mặt khác vừa như có khổ mà không nói được.

"Trời ạ, thật không thể tin được, đây chính là tương lai ba ngày tôi muốn trôi qua sao!" Triệu Viện Viện phí hết sức lực mới đem một phần bài thi cuối cùng nhét vào trong túi xách đã phình ra, xách đi lên hướng trên bàn sách nặng nề để xuống, chần chẫn có tiếng.

"Đúng vậy, các cậu nói xem những giáo sư này có phải hay không đều đã có hẹn qua không, mỗi khoa phát ba bộ bài thi, một ngày một bộ, trở lại còn phải kiểm tra, haizz, vốn là nhân lúc được nghỉ đi đến Tam Á lặn, hiện tại khẳng định không thể đi được rồi!" Tiền Thiên Thiên nhìn trên bàn một núi bài thi, mấy nhũ lại càng chặt, cũng không nhịn được oán hận.

Mộc Tử Mạt cũng không nói gì, đem bài thi bỏ vào trong túi xách, suy nghĩ trong chốc lát, lại từ trên bàn cầm sách tham khảo số học nhét vào, liếc thấy bên cạnh Lý Sở Tâm cũng vội vàng cất quyển sách, không khỏi có chút tò mò, "Cậu cũng trở về nhà?"

Theo cô biết, nhà Lý Sở Tâm bên ngoài thành phố, đi lại ít nhất phải một ngày, đối với một học sinh lớp mười hai mà nói, thời gian một ngày đã quá quý báu.

"Ừ." Lý Sở Tâm ngừng động tác trên tay, "Ba mình nói ngày nghỉ trường học cũng không có người, sợ mình một người sẽ sợ, muốn mình đến nhà cô ở vài ngày."

Mộc Tử Mạt nghe vậy khẽ mỉm cười, cũng không có nói gì.

Lòng cha mẹ như thiên hạ.

"Từ Mạt, cậu trở về à?" Triệu Viện Viện vốn là cùng tiền Thiên Thiên vừa nói chuyện, thấy Mộc Tử Mạt đem đồ vật cũng hào hào thu về, từ phía sau kéo kéo tóc của cô, lại không khỏi là ầm lên, "Ai, cậu dùng dầu gội gì vậy, tóc sao lại được bảo dưỡng tốt như vậy, không giống của ta đây, bắt đầu chẻ ngọn rồi, nhưng là, cậu không phải cảm thấy, tóc quá dài đối với học sinh cấp 3 mà nói rất lạ (??) hay không? Chẳng lẽ cậu không cân nhắc cắt tóc đi sao?"

Triệu Viện Viện suy nghĩ luôn có tính chất xa xôi, Mộc Tử Mạt quyết định trực tiếp bỏ qua mấy vấn đề phía sau mà cô bạn hỏi, "Ba mình một chút sẽ tới đón mình." Lại cúi đầu nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay, "Cũng sắp đến."

"Ai, từ Mạt, không bằng thuận tiện đưa mình một đoạn chứ, lão Triệu nhà mình hôm nay có cuộc họp nên không đến được." Triệu Viện Viện đột nhiên giống như đường đeo bám như keo dính, Mộc Tử Mạt vội vàng đem một cái túi màu đen qua cho cô bạn, "Cái này cậu giúp mình cầm" Triệu Viện viện chỉ có một túi đeo lưng.

"Không vấn đề!" Triệu Viện Viện sáng khoái từ trong tay Mộc Tử Mạt nhận lấy túi, "Đi! Nhỏ nên cho cậu phía trước dẫn đường."

Hai người đơn giản cùng mọi người chào hỏi, một trước một sau đi xuống cầu thang, đi rất xa còn loáng thoáng có thể nghe được âm thanh Triệu Viện Viện, "Từ Mạt, mẹ cậu tối nay nấu món gì à? Lần trước bà làm đậu phộng hầm cách thủy chân heo, quả thực là chỉ có ở trên trời, nhân gian có mấy ai làm được, đến nay còn dư vị vô cùng."

Về đến nhà, Ngu Mỹ Nhân đang làm cơm tối, Mộc Tử Ngôn đến dưới lầu tìm đồng học thảo luận công khóa, Mộc Tử Mạt đem đồ vật để xuống, liền vào phòng bếp giúp một tay. Ngu Mỹ Nhân rất chú trọng dưỡng sinh, thực đơn thiết kế cùng phối hợp đều rất giỏi, ở bà cô cũng mưa dầm thấm lâu, Mộc Tử Mạt nấu ăn mặc dù không tính là mỹ vị, nhưng là mấy món ăn gia đình cũng không làm khó được cô.

Sau khi ăn cơm tối xong, Ngu mỹ nhân vào phòng bếp rửa chén, Mộc Tử Ngôn hào hứng xem TV, cô gần đây mê theo dõi một bộ phim thần tượng Hàn Quốc, đã xem đến tập cuối, lại thấy Mộc lão đại khuôn mặt bình tĩnh từ phía sau lấy ra chiếc điều khiển ti vi bật đến kênh tin tức trung ương, nhất thời cảm thấy không thú vị, hướng sau lưng Mộc lão đại làm vô số mặt quỷ rồi lại buồn buồn bò về phòng.

Mộc Tử Mạt thật ra thì cũng thích xem tin tức, vì áp lực của việc học cô cũng cần có thời gian tiêu khiển, nhưng là, nhìn bộ dáng của Mộc lão đại, lại để cho cô thấy nhẹ nhõm không muốn đứng lên.

Quả nhiên, khi người đẹp MC Ương Thị chuẩn bị đem đề tài từ quốc tế chuyển sang quốc nội thì Mộc lão đại cuối cùng mở miệng, "Thiếu Thiếu, con có cân nhắc qua việc xuất ngoại du học không?"

Mộc Tử Mạt hơi sững sờ, Mộc lão đại bình thường luôn luôn không quá quan tâm tới phương diện học tập của cô, cô luôn có quyền tự chủ độc lập, không ngờ ông sẽ hỏi là vấn đề này.

"Con chưa từng nghĩ, thật ra thì trường học trong nước cũng tốt. Cha, chẳng lẽ cha hi vọng con ra nước ngoài?"

Nghe được con gái trả lời, Mộc lão đại hình như có chút lúng túng, khẽ ho một tiếng, mới nói, "Thật ra thì đây cũng không phải là ý nghĩ của cha, chính là ông ngoại cùng cậu của con, con biết đấy, bọn họ vẫn hi vọng con có thể xuất nước, con bây giờ học tốt, nếu như có cái ý nghĩ này, ở nước Mĩ muốn thi vào trường học cũng không phải việc khó."

Ông biết, nữ nhi nhất định có chủ kiến, cho nên ở trong rất nhiều chuyện mình không nên vượt mức, nhưng gần đây cha vợ liên tiếp gọi điện thoại tới, muốn ông thận trọng suy tính cái vấn đề này.

Thật ra thì ông cũng hiểu, giáo dục tại Mỹ là đứng đầu thế giới, đưa con gái đi qua đó, đối với tương lai của cô là một chuyện tốt, hơn nữa một nhà cha vợ cũng ở bên Mĩ, thế nào cũng có thể chiếu cố chăm sóc cô, nhưng nhiều hơn, ông sẽ tôn trọng lựa chọn của con gái.

"Cha." Mộc Tử Mạt ánh mắt của từ trên truyền hình dời đi, trên mặt viết đầy nghiêm túc, từng chữ từng câu tinh tường nói, "Con thích văn học, trên thế giới này, không có bất kỳ quốc gia nào có thể so với Trung Quốc ta có hơn 5000 năm văn hóa văn minh tích lũy lâu đời như vậy. Nếu như có thể nói, về sau con muốn vào hệ văn Đại học B."

"Ừ." Mộc lão Đại một chút một chút đều bày tỏ tán thành, trong lòng cảm thấy cực kỳ vui mừng, ông từ trước đến giờ luôn biết ý tưởng của con gái, "Vậy con gọi điện thoại nói ông ngoại con nói một tiếng đi, ông rất thương con, tin tưởng ông sẽ hiểu con."

"Ừ, con sẽ tìm thời gian cùng ông ngoại vui vẻ nói chuyện."

Bởi vì kế tiếp phải nghe tài liệu Đông Phương Anh ngữ, Mộc Tử Mạt sau khi tắm xong cầm MP4 vào thư phòng, nhà bọn họ chỉ có một bộ máy tính để bàn, Mộc lão đại và Ngu mỹ nhân bởi vì công việc mà từng người đều có laptop, cộng thêm hai người đều muốn quản nghiêm Mộc Tử Ngôn, cho nên khi cha không ở nhà, máy tính để bàn căn bản có ai dùng đến.

Mộc Tử Mạt nghe xong tài liệu, thuận tiện bật mấy bài hát, nhìn một chút góc phải phía dưới màn hình, tốc độ internet hình như cũng không tệ, liền mở ra Thunderbolt download, các bước không nhiều lắm, hệ thống tự động hoàn thành các bước kế tiếp.

Đẩy ra cửa phòng Mộc Tử Ngôn, phát hiện nó đang nằm ở trên giường, trong miệng không biết làm bằm cái gì, đến gần vừa nghe mới biết thì ra là đang ca.

Mộc Tử Mạt cũng đi lên nằm, hướng cô gối lên MP4 trong tay, Mộc Tử Ngôn đeo ống nghe lên, mở ra vừa nhìn, chính là tập cuối phim truyền hình Hàn Quốc mà cô ngày nhớ đêm mong, mặt mày lập tức hớn hở, vừa muốn nói chuyện, liền bị Mộc Tử Mạt nhanh chóng che miệng, "Đừng quá kích động."

"A!.. A.. a!" âm thanh nhỏ vụn đã không thể khống chế từ trong miệng Mộc Tử Ngôn truyền ra, "Thiếu Thiếu, Thiếu Thiếu, em thật sự là yêu chị chết mất!"

Mộc Tử Mạt cảm giác toàn thân từ trên xuống dưới đều sắp bị nha đầu này dao động, có chút không kịp thở, giằng giằng muốn từ trên giường xuống, lại bị Mộc Tử Ngôn ngăn chặn, gương mặt tuyệt mỹ đã ửng đỏ xuất ra một tầng mồ hôi.

"Tốt lắm, không chơi, chị muốn trở về phòng trước." Mộc Tử Mạt đẩy ra người đang đè ép thân thể của mình, xuống giường mang xong dép, liền chuẩn bị trở về gian phòng của mình.

Mộc Tử Ngôn cũng vui vẻ bị cô đẩy ra, trở mình một cái, dí dõm về phía Mộc Tử Mạt nháy nháy hai mắt, nói ngủ ngon, liền hi hửng nhìn MP4 trên tay, còn bắt chợt phát ra trận cười.

Sáng ngày thứ hai, Mộc Tử Mạt liền bị từng trận âm thanh đánh thức, nhìn một chút đồng hồ báo thức ở mép giường, mới tám giờ rưỡi, kéo qua một bên chăn che đầu mình, vẫn là không cách nào ngăn cản từng trận âm thanh lọt qua lỗ tai.

Đến tận cùng là người nào sáng sớm liền quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác?

Mộc Tử Mạt giờ phút này đầu óc phi thường thanh tỉnh, nhưng mí mắt lại nặng khác thường, mới vừa nghĩ như vậy, đầu gối gây nên mọi chuyện vọt vào, kéo một tay cô, "Thiếu Thiếu, mau dậy nào, em giúp chị làm bữa ăn sáng."

Mộc Tử Mạt không chịu được lực kéo đành phải ngồi dậy, tóc dài xốc xếch, bởi vì là ngủ nghiêng, có mấy cọng tóc phục tùng dán trên gương mặt, lông mi như cánh quạt cong cong, lúc mở lúc đóng, rất là động lòng người.

"Mộc Tử Ngôn! Em cái này chính là lấy oán trả ơn!"

Mộc Tử Mạt chuyện gì cũng dễ nói, duy chỉ có một chuyện không có chỗ thương lượng -- trừ phi chuyện liên quan đến sống chết, nếu không ai cũng không thể quấy nhiễu cô ngủ. Cô rời giường tâm trạng vẫn là không nhỏ, cộng thêm tối hôm qua sau khi trở lại phòng còn thức đêm làm một bộ tổng hợp bài thi khoa học xã hội, rất khuya mới ngủ, hiện tại sáng sớm liền bị nháo lên, tâm tình tuyệt đối cũng không khá hơn chút nào.

"Thiếu Thiếu." Mộc tiểu cô nương hình như cũng ý thức được mình gây họa, âm thanh dần dần nhỏ xuống, có nói không ra uất ức, "Mộc lão đại và Ngu mỹ nhân buổi sáng đều ra ngoài rồi, em lo lắng chị tính lại sẽ đói bụng, đã giúp chị làm bữa sáng."

"Ngôn Ngôn." Thấy bộ dáng này Mộc Tử Ngôn, Mộc Tử Mạt cảm giác mình cũng có chút quá đáng, dù sao con bé cũng là tốt bụng lo cho mình, giọng điệu cũng mềm nhũn ra, "Thật xin lỗi."

"Không có việc gì." Mộc Tử Ngôn ngẩng đầu lên, trên mặt tràn ra một nụ cười thật rộng, thay đổi một cách nhanh chóng, nhất thời trở nên cao hứng, "Nếu Thiếu Thiếu đã tỉnh, vậy hãy nhanh rời giường ăn điểm tâm, chờ một chút theo em đi mua chút văn phòng phẩm cùng đồ dùng hàng ngày, em sáng ngày mốt phải đến trường học trình diện."

Mộc lão đại và Ngu mỹ nhân công việc đều rất bận, thường đi công tác, thời điểm trước kia, hai chị em ở nhà cũng có bạn, nhưng lớp mười hai Mộc Tử Mạt vào kí túc xá rồi, Mộc Tử Ngôn ở nhà một mình bọn họ cũng không yên tâm, dứt khoát cũng làm cho cô ở nội trú trong trường, còn có thể chăm sóc lẫn nhau.

Vừa đến siêu thị, Mộc Tử Ngôn liền đẩy shopping cart theo như trên phiếu ghi chép bắt đầu mua kem đánh răng, bàn chải đánh răng, khăn lông, sữa tắm. Trong chốc lát, shopping cart liền đầy hơn phân nửa, Mộc Tử Ngôn tiến tới khu dầu gội đầu bên cạnh, liền rơi vào khó khăn, nhiều như vậy, nên dùng cái gì mới tốt nhỉ?

Lập tức đem Mộc Tử Mạt từ khu thức uống kéo tới đây, chỉ vào trên kệ đầy nhãn hiệu vật phẩm, "Loại nào dùng tốt?"

Mộc Tử Mạt đại khái liếc mắt nhìn, vươn tay từ phía trên bắt lại một chai màu xanh dương Clairol, xoay mở nắp, chớp mũi tới gần, "Hương Hoa lan, thanh tân đậm nhã, có mùi mùa hè."

Mộc Tử Ngôn từ trước đến giờ đối với lời nói Mộc Tử Mạt rất tin tưởng, vui vẻ từ trên kệ lấy một chai, cùng cái chai trong tay Mộc Tử Mạt bỏ vào shopping cart. Một chai ở nhà dùng, một chai ở trường học dùng.

Hai chị em đến khu nữ trang mua mấy bộ y phục mùa hè, lại đi quầy mỹ phẩm mua kem chống nắng. Mộc Tử Ngôn cũng sắp bắt đầu tập huấn quân sự rồi.

Mua đồ xong, đã sắp buổi trưa, hai người tìm một cửa hàng KFC tùy tiện giải quyết bữa trưa, liền chuẩn bị về nhà. Ở trạm chờ xe buýt, Mộc Tử Mạt liếc mắt lên góc đường có một tiệm uốn tóc, sờ sờ tóc của mình đã đến eo, suy nghĩ, có lẽ Triệu Viện Viện nói không sai, phải tính đến chuyện cắt tóc rồi.

Ngày Mộc Tử Ngôn tới trường trình diện, Mộc Tử Mạt không có đi cùng, khi đó, Triệu Viện Viện gọi một cuộc điện thoại cho cô, nói Trương Huệ Muội ở trung tâm thể dục bắt đầu diễn hợp xướng, hỏi cô có đi hay không. Mộc Tử Mạt nhọ nhả cự tuyệt, cô còn rất nhiều bài tập phải làm. Lý Sở Tâm cũng gửi một cái tin nhắn, là hỏi cô về một đề toán học, Mộc Tử Mạt nghiêm túc suy nghĩ, để cho cô bạn chờ chốc lát. Bộ bài thi kia cô còn chưa có làm.

Làm xong bài thi, đem quá trình giải đề cặn kẽ nói cho Lý Sở Tâm, Mộc Tử Mạt đứng dậy uống một hớp nước, lại lần nữa trở lại trước bàn đọc sách, cầm lên một bộ bài thi Anh ngữ cuối cùng làm.

"Soạt. . .soạt. . ." thanh âm viết chữ ở bên trong phòng an tĩnh có tiết tấu mà vang lên.

Mộc Tử Mạt đem một bộ bài thi cuối cùng làm xong sắp xếp lại, rồi bỏ vào cặp sách, kéo tua khóa, lại từ trong ngăn kéo lấy ra một hộp âm nhạc, mở ra chốt mở, giải từ mắt mê linh động từ khe hở cái hộp chui ra, ở trong nhà lẳng lặng nghe, là bài hát cô vô cùng quen thuộc --《Fur Elise》, dựa vào ghế nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, hưởng thụ một khúc khó được nhân hạ này.

Ngày một tháng chín, toàn thể học sinh H trung tựu trường. Vừa đến buổi trưa, căn tin trường học đã đầy ắp người, đội ngũ thật dài thậm chí có thể đẩy đến bồn rửa tay.

Mộc Tử Mạt cùng Triệu Viện Viện giờ phút này cũng ở bên trong đám người nhộn nhịp, giống như oa ngư bình thường chậm rãi di động tới phía trước, thật vất vả mới lượt họ, lại phát hiện món ăn cũng đã hết, lè tà lè tè ngónh ngang giằng co hộp đồ ăn, thật sự làm cho người ta không nổi lên cảm giác muốn ăn.

Triệu Viện Viện hướng Mộc Tử Mạt chớp mắt vài cái, "Không bằng chúng ta lên lầu hai?"

Lầu hai của trường học là nhà hàng cao cấp, món ăn nhiều chủng loại, dinh dưỡng phong phú, dĩ nhiên giá tiền cũng cao đến làm cho người ta chặc lưỡi, là trường học đặc biệt vì chút tiền học sinh mà chuẩn bị, bình thường lãnh đạo trường học liên hoan cũng sẽ chọn nơi này.

Hai người gia cảnh cũng không tệ, nhưng rất ít khi đến lầu hai, Tiền Thiên Thiên lại nói, nơi này ăn quá tiêu phí, thật sự là. Quá phá của!

Nhưng hôm nay có tình huống như thế, chỉ sợ cũng không có lựa chọn nào khác?

Lầu hai người cũng thật nhiều, cơ hồ cũng ngồi đầy, nhưng so với lầu một còn tốt hơn nhiều. Điều có món ăn ngon, Mộc Tử Mạt đau lòng đem đĩa com để lên, một chuỗi con số màu đỏ từ trước mắt thoáng qua, đó là phí 3 ngày ăn của cô a!

Triệu Viện Viện đã tìm một vị trí gần cửa sổ để ngồi xuống, Mộc Tử Mạt mới đi đến gần, Tô Tĩnh Nhiên ngồi đối diện với Triệu Viện Viện ngẩng đầu lên, cùng cô lên tiếng chào hỏi, Mộc Tử Mạt cười cười với hân, liền cùng Triệu Viện Viện bên cạnh ngồi xuống.

Ăn vài miếng cơm, Mộc Tử Mạt lại cảm thấy là lạ, đang kinh ngạc muốn biết Triệu Viện Viện hôm nay vì sao như vậy an tĩnh, lại bị cô nàng ở dưới bàn nhẹ nhàng kéo kéo vạt áo.

Triệu Viện Viện khẽ nghiêng đầu, hướng về phía cô nháy mắt, "Đối diện, đối diện với của cậu."

Mộc Tử Mạt ngẩng đầu lên, cũng đang thấy rõ người ngồi đối diện mình, một hồi lạnh lẽo từ mũi chân bắt đầu lan tràn đến toàn thân, đồ ăn trên tay khẽ run một cái, cái loại cảm giác quen thuộc lại có chút lạ lẫm làm trái tim của cô đập mạnh, vì vậy mà nhanh chóng cúi đầu.

Tô Tĩnh Nhiên khẽ mỉm cười, hướng hai nữ sinh đối diện nói, "Đây là đồng học của mình, Cố Tĩnh." Rồi hướng nam sinh bên cạnh nói, "Cố Tĩnh, họ đều là đồng học lớp mười của mình, hiện tại lớp mười hai ban 13 Triệu Viện Viện cùng Mộc Tử Mạt."

"Các cậu khỏe." Cố Tĩnh buông xuống đồ ăn trong tay, hướng các cô gật đầu một cái, lễ phép mà khiêm tốn.

Như vậy giới thiệu, không khí hơi hòa hoãn xuống, Triệu Viện Viện tính tình vốn là sáng sủa hướng ngoại, lúc trước là bởi vì tiếp xúc gần gũi với thần tượng mà cô có chút thận trọng, mấy hát vừa mở ra liền giảm không được, cùng Tô Tĩnh Nhiên trò chuyện rất tận hứng.

Cố Tĩnh khá ít lời, thỉnh thoảng sẽ đáp một đôi lời, Mộc Tử Mạt còn rối rắm về sự kiện thổ lộ lần trước, tâm tình vẫn luôn không có ở đây.

Tô Tĩnh Nhiên biết cả tính Mộc Tử Mạt, không biết tại sao, hi vọng người mình tán thưởng là tài nữ cũng được Cố Tĩnh tán thành, liền đem đề tài chuyển đến trên người cô, "Mộc Tử Mạt, mình phát hiện cậu và Cố Tĩnh khẩu vị rất giống nhau nha!"

Nghe vậy, hai người vẫn cúi đầu ăn cơm cũng ngẩng đầu lên, nhìn một chút đĩa ăn đối phương, Cố Tĩnh như có điều suy nghĩ, khóe miệng lộ ra nụ cười yếu ớt không dễ phát giác, Mộc Tử Mạt mắt tự nhiên nhìn sang một bên.

Triệu Viện Viện hình như cũng phát hiện, "Đúng nga, không nói mình còn không biết, các cậu chọn món ăn đều giống nhau!"

Lời này là hướng cô nói, Mộc Tử Mạt chỉ đành phải ngẩng đầu lên, có chút an ủi nói, "Nấm hương sườn và phiên cà trứng trắng mùi vị không tệ."

Cố Tĩnh cũng tán đồng gật đầu một cái, "Thật là không tệ."

Mộc Tử Mạt cười với hân, cảm giác trong lòng có một sự vui sướng không cách nào không chế xuất, cảm giác nói không nên lời, chính là đột nhiên cảm thấy, hình như có một loại cảm giác muốn đưa tay làm tan đám mây chướng mắt để thấy được ánh trăng.

Ăn cơm xong, đang trên đường trở về kí túc xá, Tô Tĩnh Nhiên suy nghĩ lời Triệu Viện Viện vừa nói: Mộc Tử Mạt thứ bảy này sẽ đại biểu H trung đến Nhật Bản tham gia cuộc thi Tiếng Anh, đột nhiên nhớ đến một chuyện, hướng người bên cạnh hỏi, "Cố Tĩnh, nếu như mà mình nhớ không lầm, cậu thứ sáu tuần sau cũng đến Nhật Bản?"

Cố Tĩnh ngẩng đầu nhìn, bầu trời tháng chín nam từng đám mây trắng, đôi mắt tinh khiết chậm chậm lưu động nở nụ cười thản nhiên, khẽ gật đầu một cái, "Ừ."

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Vẫn luôn cho là em sẽ không xuất hiện ở trong thế giới của anh, vẫn nghĩ rằng, giữa chúng ta còn chưa quen thuộc, nhưng em chưa từng nghĩ đến, anh đã sớm một chút đặt em vào trong lòng của anh...

Tốc độ học tập của lớp mười hai vốn là rất nhanh, Mộc Tử Mạt sắp tới còn phải thi Anh ngữ nên phải chuẩn bị nhiều, tuần lễ tựu trường đầu tiên luôn bận rộn không nghỉ, cộng thêm còn có khá nhiều tài liệu môn học cần phải tra, cho nên cơ hồ mỗi buổi trưa đều là ở trong thư viện trường học.

Buổi tối thứ sáu Mộc Tử Mạt đặc biệt xin nghỉ về nhà, thu thập xong hành lý trở về, sáng ngày thứ hai còn đến hội trường tập họp.

Lần này người phụ trách hoạt động là chủ nhiệm cuối cấp, giáo sư Trang, lúc đó Mộc Tử Mạt còn phát hiện bên cạnh giáo sư còn có hai người, đến gần vừa biết, có chút giật mình, nghĩ thầm, Triệu Viện Viện có nói qua với cô, lần tranh tài này danh sách chỉ có một người, vậy tại sao Tàn Thi Nguyệt cũng xuất hiện ở chỗ này đây?

Lại chợt nhớ tới trước đây thật lâu Triệu Viện viện cũng từng đề cập tới, Tàn gia bối cảnh không đơn giản, lão Triệu nhà cô là thư ký tình ủy, ở H thị cũng

là nhân vật hô phong hoán vũ, nhưng cùng Tần gia so sánh vẫn còn kém một phần, nghe nói, mới nhậm chức thư ký tính ủy hình như cũng họ Tần. Nếu như là vậy, thì không khó giải thích.

Như vậy còn Cố Tĩnh, hẳn tại sao lại biết xuất hiện tại nơi này?

Lên máy bay thời gian sắp tới, giáo sư Trang đi lấy vé máy bay, ba người đứng tại chỗ chờ ông, Tần Thi Nguyệt cùng Cố Tĩnh trò chuyện, Mộc Tử Mạt tự nhận là mình cùng bọn họ đều không quen thuộc, trước hết nên lấy hành lý đi qua kiểm an.

Chỗ ngồi một trước một sau, Mộc Tử Mạt cùng giáo sư Trang một hàng, hai người khác ngồi ở phía sau của bọn họ, an bài như thế khiến Mộc Tử Mạt trong lòng lại thấy có bao nhiêu điểm may mắn, cô còn không có quên nghỉ hè trở về nước lúc ngồi bên cạnh Cố Tĩnh bị đối xử như thế nào.

Quả nhiên, máy bay cất cánh còn chưa có bao lâu, thì có nữ tiếp viên hàng không nhiệt tình đi đến gần, Tần Thi Nguyệt thật vất vả khoi lên đề tài đánh buộc cắt đứt, thật ra thì Cố Tĩnh cũng không nói bao nhiêu lời, đại đa số thời gian chỉ là đơn giản gật đầu tỏ vẻ đáp lại.

Giáo sư Trang ngồi ở chỗ gần cửa sổ, mới vừa lên máy bay, quay đầu đi, đã ngủ thiếp đi. Tối ngày hôm qua chung cư ông ở bị cúp điện, ở trong một vùng tối đen hắt đèn lão bà đang sắp sinh an bài rồi đi pha trà rồi lấy thuốc cầm cùng nước tới uống, từ hơn nửa đêm kéo đến trời sáng, chuẩn bị đến nửa đêm không ngủ, cơ thể đã mệt muốn chết rồi.

Mộc Tử Mạt muốn một ly nước chanh, mở ra MP3, nghe đoạn đối thoại Anh ngữ. Lần này trận chung kết Anh ngữ không chỉ có là thi viết, khẩu âm cũng đã chiếm rất lớn tỉ trọng.

Thật ra thì, Anh ngữ ở một trình độ nào đó đối với Mộc Tử Mạt mà nói, là tiếng mẹ đẻ thứ 2. Thời điểm cô còn nhỏ đều ở nước Mỹ cùng ông ngoại sống qua một đoạn thời gian, nên có thể nói lưu loát Anh ngữ tiêu chuẩn. Đối với lần tranh tài này, cô không phải là không có nắm chắc, chỉ là, cảm thấy nếu chuẩn bị thời gian dài như vậy, nên muốn đem nó hoàn thiện càng tuyệt hơn một chút mà thôi.

Lúc xuống máy bay, giáo sư Trang cùng Cố Tĩnh đi lấy hành lý, Mộc Tử Mạt cùng Tần Thi Nguyệt đứng ở cửa ra phi trường. Tần Thi Nguyệt đôi tay ôm ngực, trên cao nhìn xuống, vẻ mặt kiêu căng, không khách khí nhìn Mộc Tử Mạt trên người quét một vòng, "Này, đi tới Nhật Bản chúng ta là đại biểu cho quốc gia, cậu nhưng chớ đem mặt đất nước vứt xuống đấy."

Mộc Tử Mạt biết ý của cô, nhưng cũng không tính toán để ý đến cô, hai người bình thường cũng không còn giao tiếp nhiều, tương lai cũng sẽ không có cái gì để nói.

Tần Thi Nguyệt mặc trên người một bộ váy tiêu chuẩn thực nữ, thiếu nữ thanh xuân mười tám tuổi với màu hồng nhu sa bọc thân, chập chờn rất là động lòng người, dưới chân là một đôi giày xăng-đan, cả người xem ra chói lọi.

Ngược lại, Mộc Tử Mạt ăn mặc tương đối tùy ý, chỉ là một chiếc áo T shirt màu trắng đơn giản, thêm một cái quần jean bảy phần sáng, dưới chân mang một đôi giày màu trắng All Star, nhưng màu da cô trắng nõn, vóc người cân xứng cao gầy, như vậy mặc lên người lại có một mùi vị khác hẳn.

Thấy Mộc Tử Mạt không có phản ứng gì, Tần Thi Nguyệt có chút thẹn quá thành giận, "Này, cô nghe đây, cô đừng cho là mình có bao nhiêu lợi hại, người nào không biết ba cô cùng hiệu trưởng trước kia là đồng học, có một số việc tất cả mọi người trong lòng biết rõ, tóm lại, lần tranh tài này tôi tuyệt đối sẽ không thua cô đâu!"

Người này quá thành thật, những lời này không phải là nói rằng bản thân đã bị thua thảm một lần sao? Cứ như vậy, không phải gián tiếp thừa nhận mình đến Nhật Bản là sau lưng có người chống đỡ sao?

Đây cũng coi là vừa ăn cướp vừa la làng ở level cao đi? Mộc Tử Mạt lặng yên suy nghĩ, không khỏi cười nhạt, Mộc lão đại cho tới bây giờ cũng không nói với cô, ông cùng hiệu trưởng còn có loại quan hệ này, hơn nữa, cô biết, Mộc lão đại từ trước đến giờ đem những thứ này công tư rất rõ ràng.

Huống chi, đạo này, cùng hiệu trưởng giao tình sâu hơn, chắc là đã làm mất mũi người nhà Tần gia kém đi rồi.

Bồn nước đen này ngang ngược thật sự cũng quá mức rồi, vừa định phân bác, lại chợt nhớ tới đã từng có người nói qua, nếu như cậu bị chó điên cắn một cái, cậu rảnh rồi đi cắn lại một cái tò vò trả thù sao?

Đáp án của Mộc Tử Mạt dĩ nhiên là không.

Thời gian có nhiệm vụ thiêng liêng là nói lên tất cả sự thật.

Giáo sư Trang, Cố Tĩnh hai người đem hành lý trở lại, Mộc Tử Mạt từ trong tay Cố Tĩnh nhận lấy túi của mình, vừa chuẩn bị đưa tay nhận lấy, lại bị hấn ngăn cản, "Mình giúp cậu."

Còn là giọng nói làm cho lòng người động tâm, chỉ là hình như đã ít đi mấy phần lạnh nhạt cùng xa cách, nhiều hơn mấy phần cảm giác thân thiết, Mộc Tử Mạt nhất thời cảm thấy có điểm thụ sủng nhược kinh, vội vàng khoát khoát tay, "Không cần không cần."

Cố Tĩnh đem túi giấy màu trắng để lên cao một chút, bộ dạng nghiêm túc, lập tức kết luận, "Có chút nặng."

Mộc Tử Mạt lập tức cảm thấy có chút dở khóc dở cười, bên trong chỉ để vào 4 hộp sữa tươi cùng một bình thủy nước cà rốt, nơi nào nặng? Đối với thiên tài khoa học này lại có vẻ mặt tự nhiên mà nghiêm túc cất lên lời nói dối, bản lĩnh thật đúng là không dám khen tặng.

Vẫn lễ phép nói tiếng cảm ơn. Hẳn vốn là có thể không làm

Như vậy.

Cố Tĩnh lại cười một tiếng, “Không có gì.”

Tần Thi Nguyệt cố hết sức kéo vali, giáo sư Trang đã giúp cô cầm lấy một túi hành lý, hai người đi ở phía sau, Mộc Tử Mạt quay đầu lại lơ đãng nhìn, lại bị cô ta hung hăng trợn mắt nhìn lại.

Sắc mặt Tần Thi Nguyệt thật không tốt.

Mộc Tử Mạt đột nhiên có một ý nghĩ, Cố Tĩnh sẽ không phải là vì cái vali hành lý nặng như vậy kia, cho nên mới chủ động giúp cô xách túi?

Nghĩ lại, làm sao có thể chứ? Cố Tĩnh thấy thế nào cũng không giống người như vậy! Nhanh lắc đầu đưa cái suy nghĩ hoang đường này từ trong não ra ngoài, hình tượng thần tượng sao có thể bị cô như vậy khinh nhờn?

Đi tới khách sạn, giáo sư Trang đến quầy phục vụ check in, lấy được thẻ mở cửa phòng mình rồi đi tìm gian phòng của mình. Trường học tổng cộng đặt hai gian phòng, một gian theo thứ tự là giáo sư Trang cùng Cố Tĩnh, một gian còn lại tất nhiên là giành cho Mộc Tử Mạt cùng Tần Thi Nguyệt.

Hai người một trước một sau vào phòng, Mộc Tử Mạt mới vừa để xuống hành lý, liền nghe được một tiếng đóng cửa rất lớn, xoay người nhìn lại, Tần Thi Nguyệt đã sớm không thấy bóng dáng.

Chỉ chốc lát sau, một phục vụ đi vào, đem hành lý Tần Thi Nguyệt mang ra ngoài. Mộc Tử Mạt cũng thờ dãi một hồi, Tần Thi Nguyệt không muốn cùng cô ở cùng nhau ở, cô cũng mừng.

Đồ sau khi thu thập xong, Mộc Tử Mạt đến phòng tắm, tẩy đi một thân mệt mỏi. Nhật bản cùng Trung Quốc chênh lệch múi giờ cũng không kém nhiều, không có như lần trước trở về mệt mỏi muốn chết.

Bên trong căn phòng thiết bị rất đầy đủ, rất thoải mái, có thể thấy được trường học đối với lần tranh tài này rất coi trọng, hy vọng kiến tạo không khí ở tốt nhất, làm cho các cô thoải mái mà đi tranh tài.

Buổi tối không có an bài hoạt động gì.

Mộc Tử Mạt từ trong ba lô lấy ra cây folder một màu xanh lá, đem bài thi từ bên trong lấy ra, chỉnh tề đặt ở trên bàn màu trắng, lấy ra bút cùng bản nháp giấy liền làm toán.

Tỉ mỉ lại nói, cơ sở số học của cô cũng không kém, trước mặt lựa chọn đề cũng lấp chỗ trống đề trên căn bản cũng có thể cần max điểm, chỉ có ba đề lớn cuối cùng là vết thương trí mệnh của cô, thường thường là dễ mất điểm nhất.

Bộ bài thi số học này khó khăn hình như rất cao, Mộc Tử Mạt tốn thêm nửa giờ cũng không có làm xong, vai tóc dài bị cô làm cho có chút laoj, bản nháp giấy thừa thớt tán loạn trên gạch men sứ màu trắng, nói không ra thất bại.

Đứng dậy đem bình thủy chứa nước cà rốt uống xong, nhìn đồng hồ đã mười giờ rưỡi. Nghĩ tới như vậy dây dưa tiếp tục cũng sẽ không có kết quả gì, Mộc Tử Mạt dứt khoát mở tivi, chỉnh đến mục âm nhạc, mặc dù Nhật ngữ lời ca nghe đều không hiểu nhưng vẫn là nghe được say sưa ngon lành.

Lúc ăn cơm tối, thầy Trang từng nói với các cô, bởi vì người dự thi tương đối nhiều lần tranh tài này là do máy tính ngẫu nhiên sắp xếp thứ tự, Tần Thi Nguyệt bị đẩy đến ngày mai, mà cô còn lại là ngày một, cho nên tối nay có thể nhẹ nhõm chút, không cần quá khẩn trương.

Có thể là đất khách quê người, buổi tối ngủ không được tốt, Mộc Tử Mạt ngày thứ hai rất sớm đã ra khỏi giường, thời điểm đánh răng nghe phía bên ngoài vang lên tiếng chuông cửa, cho là khách sạn trước đó an bài phục vụ, nhanh chóng rửa mặt đi ra mở cửa.

Từ khe mở trong khe cửa thấy người đứng bên ngoài cửa, Mộc Tử Mạt ngăn người, hẳn làm sao lại đến tìm cô? Sau đó suy nghĩ một chút, mở cửa ra, chỉ vào bên trong nói. “Tần Thi Nguyệt không ở phòng này, cô ta tối ngày hôm qua đổi phòng rồi.”

Mộc Tử Mạt cảm thấy hẳn ngày hôm qua cùng Tần Thi Nguyệt trò chuyện rất tốt, cho là hẳn là tới tìm cô ta.

“Minh biết.” Cố Tĩnh theo cô chỉ phương hướng bên trong nhìn một chút, bàn tay thon dài đặt trên cửa, rất có ý vị mà nhìn chăm chăm vào cô gái, ánh nắng ban mai chiếu lên gương mặt tuấn đạt, đường cong cằm trở nên nhu hòa, đáy mắt hôn hòa ấm áp đang cười. “Minh là tới tìm cậu.”

Mộc Tử Mạt bị hắn nhìn có chút ngượng ngùng, cúi đầu, nhìn làn váy hơi nhàu, đột nhiên cảm thấy có chút quần bách, nhất thời tâm cả kinh, lúc này mới ý thức được trên người mình còn mặc quần ngủ Verney.

Nhìn cái bóng của chính mình dưới đất, tóc dài xốc xếch, thật rất sinh động. Theo bản năng liền đem cánh cửa đóng lại, sau lại nghĩ mình như vậy hình như rất không lễ phép, đành phải lần nữa mở cửa, hướng về phía người bên ngoài cửa lúng túng cười cười. “Minh vào trước đi thay quần áo, cái đó, cậu có cần vào ngồi chờ một lát không?”

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8

Mộc Tử Mạt đến phòng tắm thay một bộ quần áo, nhìn vào gương một chút, vươn tay vẩy chút nước, đơn giản làm tỉnh thần mình phần chần một chút đưa tay cột lại mái tóc dài, rồi soi gương nhìn mấy lần nữa, cảm thấy không có vấn đề gì, mới đẩy cửa đi ra ngoài.

Cố Tĩnh ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn chăm chăm đồ trên tay như có điều suy nghĩ, Mộc Tử Mạt nắm tóc, trên mặt đột nhiên thấy nóng ran, hần, trong tay hần cầm, không phải là bài thi số học tối ngày hôm qua mình làm sao?

Mộc Tử Mạt không khỏi khổ não, bài thi số học bị hần cầm nhìn như vậy, áp lực của cô thật quá lớn! Lại thấy dưới bàn còn bày ra mấy bản nháp giấy - - tối hôm qua cô quên dọn dẹp. Cô bình thường đều không như vậy đâu!

"Cách làm đề này sai rồi." Mộc Tử Mạt có chút luống cuống, không biết nên đứng hay là ngồi, chỉ đành phải đứng tại chỗ bất động, chợt nghe Cố Tĩnh bình tĩnh lên tiếng nghe không ra cảm xúc, nhịp tim không thể đề nén mà đập nhanh mấy phần, đến gần một chút, hỏi, "Nơi nào?"

Thấy Cố Tĩnh đưa ngón tay chỉ, Mộc Tử Mạt nhất thời có chút cảm thấy khó xử, Chết! Lại là một đề chứng minh hình học không gian, đề này cô trước kia rất ít làm sai. Câu hỏi thứ 3 là tính toán khối hình học tích, khó trách cô cảm giác đáp án là lạ, 13 lần đầu khai căn 177, bình thường đáp án cũng có quy luật.

Mộc Tử Mạt chỉ đành đi đến ghế sa lon bên kia ngồi xuống, cầm bút lên lại tính một lần, kỳ quái, làm thế nào vẫn là đáp án đó, lại quay đầu nhìn Cố Tĩnh một chút, phát hiện hần không nói chuyện, chỉ là buồn cười nhìn cô, cuối cùng, mới vân đạm phong khinh nói ra một câu, "Cậu phải xem nó là cạnh chéo cao là được."

Mộc Tử Mạt buồn bực chỉ đành phải lại lần nữa về một biểu đồ, tìm ra độ cao chính xác, nghiêm túc làm toán, trong lòng lại âm thầm oán thầm, tại sao vừa rồi không nói? Hại cô tính lại một lần! Quả nhiên thiên tài khoa học tự nhiên suy nghĩ cùng người thường đều không giống nhau.

Tìm đúng cách giải, không cần nhiều thời gian đã làm xong, Mộc Tử Mạt đem đáp án chính xác lần nữa viết lên, lại lật qua bài thi nhìn bộ đề đến nay mục cuối cùng còn trống không, nghĩ thầm, nghe nói hần số học mỗi lần đều đạt điểm tối đa, đạo đề này chắc không làm khó được hần đâu? Lại nói, cơ hội như vậy, ngàn năm một thuở à nha.

Vì vậy, đem bài thi đưa đến trước mặt hần, khiêm tốn nhờ vả, "Đề này phải giải làm sao vậy?"

Trong một đề thi luôn có một câu tổng hợp yêu cầu khá cao, một bài muốn giải cần phải tích lũy nhiều kiến thức, vì nó liên quan đến kiến thức chuyên sâu rất nhiều, số liệu cũng rất phức tạp, tóm lại, đối với một học sinh chuyên văn mà nói, muốn đạt điểm max toán, khó khăn không ít.

Cố Tĩnh cầm lên bài thi, đơn giản nhìn một chút, từ trong tay Mộc Tử Mạt nhận lấy bản giấy nháp, bút, vừa làm vừa giảng giải. Mộc Tử Mạt nghe được rất nghiêm túc, nhưng có nhiều chỗ cô vẫn theo không kịp cách giả của hần, vì vậy vươn tay ngăn bút hần lại, "Chỗ này là thế nào có được?"

Cố Tĩnh đành phải dừng lại, ở một bản nháp khác chép lại biểu thức số học, cặn kẽ viết xuống diễn biến quá trình, "Nơi này, lấy ra thừa số chung, sau đó biến đổi mới ra được dạng này..."

Mộc Tử Mạt "À" một tiếng lại tiếp tục nghe hần giảng tiếp, trong lòng lại có chút hoảng hốt, cho tới bây giờ đều không có nghĩ qua, mình sẽ cùng con người này đến gần nhau như vậy. Hần trước kia, luôn là đứng ở trên cao, luôn quá chói mắt. Tựa như Chu Đôn Di trong《Ái Liên Thuyết》viết: có thể đứng xa mà nhìn chứ không thể khinh nhờn.

"Hiểu không?" âm thanh Cố Tĩnh thật thấp hình như xen lẫn nụ cười, từ bên tai truyền đến, Mộc Tử Mạt nhất thời lúng túng lại có loại cảm giác như bị mặt nhỏ bị nhìn thấu, khuôn mặt ửng hồng ngượng ngùng, chỉ đành phải từ trên bàn cầm lấy bản nháp giấy, "Mình cần xem lại một chút."

Thật ra thì cũng không xem được bao nhiêu. Mấu chốt là người đang ngồi bên cạnh cô, để cho lòng cô không an tĩnh được.

Đột nhiên phát hiện hần mới này là nói đến tìm cô, sau một khắc chợt ngẩng đầu lên nhìn, "Cậu tìm mình có chuyện gì?"

Đối với vấn đề cô chợt nhớ đến, Cố Tĩnh hình như sùng sốt một chút, một lát mới lên tiếng, "Buổi chiều có triển lãm một người máy, cậu có hứng thú hay không?"

"Người máy?" Mộc Tử Mạt chợt để bút xuống đứng lên, kích động đến quơ tay múa chân, "Là cùng con người cao một dạng, sẽ đi sẽ động, sẽ chạy trốn sẽ nhảy, người máy!?"

Cố Tĩnh cười cười, hình như cũng lấy sự hưng phấn của cô, nghiêm túc nhìn một chút động tác huơ tay múa chân của cô, nụ cười từ khóe mắt chậm rãi lan ra, "Lần này người máy có thể tương đối nhỏ." Editor: Shelena

"Mình muốn đi!" Mộc Tử Mạt vui mừng la hét, mặt mày hớn hở, vội vàng dọn dẹp trên bàn bài thi cùng bản nháp giấy, bởi vì quá mau, tâm không phòng chân bị bàn vấp một cái, thiếu chút nữa ngã xuống. Editor: Shelena

"Cẩn thận!" Có Tinh vươn tay đem cô ổn định, lại giúp cô cất kỹ đồ vật, "Không cần quá mau, triển lãm là buổi trưa mới mở ra, trước tiên, cậu có thể phải theo mình tham gia một hội nghị." Trong âm thanh lộ ra mơ hồ vui sướng. (muốn khoe thành tích với vợ đây mà ~)

"Được, không thành vấn đề."

To continue. . .

Đến phòng hội nghị, xác định chủ đề lần hội nghị này, Mộc Tử Mạt mới hiểu được Có Tinh đến Nhật Bản là có nguyên nhân, hẳn là tới nhận thưởng.

Lần này hội nghị là một buổi ban thưởng, chủ yếu khen ngợi trong cuộc tranh tài thanh thiếu niên quốc tế về khoa học kỹ thuật. Cùng đến từ các nơi trên thế giới, người ưu tú trên sân khấu thi đấu thể thao cũng đạt được vinh dự, không chỉ cần phải có kiến thức vật lý lý luận sâu dày, còn phải năng lực thực tế rất giỏi, hơn nữa, chủ nhà là luôn luôn lấy người máy Nhật Bản công nghệ cao vượt lên đứng đầu thế giới, vì trong đó phải bỏ ra rất nhiều tâm huyết, sợ rằng vượt qua người thường tưởng tượng.

Là người đoạt giải đặc biệt của cuộc so tài lần này, Có Tinh làm đại biểu lên đài phát biểu cảm nghĩ giành giải thưởng, lưu loát nói Nhật ngữ chinh phục mỗi người nơi đây, ngôn từ thỏa đáng hào phóng, nhưng không mất trí khôn.

Người chung quanh bàn luận xôn xao, tranh luận chủ đề chủ yếu là, Có Tinh có phải hay không là người Nhật Bản?

Dĩ nhiên, bọn họ nói chuyện với nhau chính là dùng Anh ngữ, Mộc Tử Mạt đối với Nhật ngữ cũng không thông thuộc, đây là lần đầu tiên cô đến Nhật Bản, cô đã từng có cảm giác, rõ ràng là cũng giống như mình tóc đen da vàng nhưng nói một câu đều nghe không hiểu, khi ở nước Mĩ lúc gặp phải những người này lại thấy thân thiết.

Có lúc, chân chính làm cho lòng người có khoảng cách, không phải chủng tộc, mà là ngôn ngữ -- tâm cùng tâm bên ngoài trao đổi.

Mộc Tử Mạt ánh mắt phức tạp nhìn người kia trên đài, đột nhiên cảm thấy, mình với hắn lại xa lại càng thêm xa.

Người này, lúc bạn cùng lứa tuổi vì thi đậu một đại học tốt mà ra sức toàn tâm nỗ lực khi đó hẳn với bạn cùng trang lứa đã cách xa nhau, mà giờ phút này là vĩnh viễn không thể chạm đến, quanh người

luôn tỏa hào quang, xa không thể chạm.

Rõ ràng chỉ có mười tám tuổi, trên người hắn lại toát ra một loại lẳng động cơ trí, một loại người thành thực cùng tự tin. Hẳn hình như, chưa bao giờ làm chuyện không có nắm chắc.

Giờ phút này hắn ở trên đài, làm cho người ta không cách nào nhìn thẳng. Áo sơ mi trắng, tây trang màu đen, đơn giản phối hợp, lại làm cho hắn càng lộ ra vẻ đẹp trai anh tuấn, thân hình trẻ tuổi thon dài, gầy, giọng nói trầm thấp, nghe giống như đàn vi-ô-lông, khiến người nghe phải xúc động..

Người ưu tú như vậy, nhất định không thể nào trở thành người bên cạnh hắn, hẳn là chân trời mà cô vĩnh viễn không thể chạm đến.

Mộc Tử Mạt cúi đầu, lặng lẽ tan đi mây mù ở đáy lòng từng trôi qua như có như không, lúc nâng đầu lên thì trên mặt đã khôi phục vẻ bình tĩnh của ngày xưa. Về sau, người này, giống như trước kia đi, làm thành thân tượng để cúng bái thôi. Cảm giác khác sẽ không bao giờ có nữa.

Hội nghị lúc kết thúc, Có Tinh bị một đám cô gái vây quanh chụp hình chung lưu niệm. Mộc Tử Mạt chỉ đành phải đứng ở một bên chờ hắn. Hiệu ứng Có Tinh không thể nghi ngờ có uy lực cực lớn, càng ngày càng nhiều người vây quanh, dĩ nhiên trong đó chiếm đa số là nữ sinh.

Mộc Tử Mạt thật sự muốn lui cũng không có chỗ nào lui, chỉ đành phải xoay người đi ra ngoài, lại bị một cô bé tóc ngắn cầm máy camera ngăn lại, nữ sinh kia huyền diệu theo sát cô nói một đoạn lớn Nhật ngữ, mặc dù cô một câu đều nghe không hiểu, nhưng mà ở lúc thời điểm người khác đang nói chuyện, không đi cắt đứt là lễ phép cơ bản.

Nữ sinh tóc ngắn thấy nói thật lâu cô còn chưa có nửa điểm đáp lại, chỉ đành phải đem Nhật ngữ đổi thành Anh ngữ, nhưng là, Mộc Tử Mạt đối Anh ngữ của cô nàng này cũng thật sự không dám khen tặng, mất cả sức lực lớn mới hiểu được ý cô gái, thì ra là muốn cùng mình chụp ảnh chung.

Ra là đem nhận làm tuyển thủ dự thi rồi.

Mộc Tử Mạt cũng không có giải thích cái gì, cô sẽ không nói Nhật ngữ, đoán chừng cô gái Nhật này cũng nghe không hiểu lắm Anh ngữ.

Hai người chụp chung ảnh xong, từ giọng điệu Anh ngữ dứt quãng của cô gái, Mộc Tử Mạt mơ hồ hiểu được, cô gái ở cuộc tranh tài lần này là người đoạt giải nhì, vì lần tranh tài này đã bỏ ra một năm chuẩn bị, chịu không ít khó khăn..

Có Tinh chụp xong rồi tới đây tìm cô, hai người cùng rời đi, đi ra bên ngoài ăn cơm trưa. Nghe hẳn cùng nhân viên phục vụ mặc ki-mô-nô nói chuyện với nhau bằng ngôn ngữ hoàn toàn xa lạ, Mộc Tử Mạt đôi tay đặt trên bàn không nhúc nhích nhìn thấy vẻ tháo vát thông minh kia, cho đến khi khuôn mặt người đối diện phóng đại trước mắt cô, cô bị làm cho sợ hết hồn, chột tay lại, lúng túng không thôi.

"Nghĩ cái gì nhập thần như thế?" Có Tinh đã kêu món ăn, trở lại chỗ ngồi, nhìn người đang ngồi một bộ dạng mắt hờn mắt vía, kêu mấy lần cũng không

đáp, không khỏi tò mò hỏi.

"Không có gì." Mộc Tử Mạt bối rối, cũng không thể nói cho hắn biết cô là nhìn hắn nhìn đến mất hồn được, hình như mỗi lần gặp gỡ hắn, cô cho tới bây giờ cũng chỉ có biết ngượng ngùng lúng túng. Suy nghĩ một chút lại hỏi, "Cậu nói Nhật Ngữ rất tốt."

Cố Tĩnh từ chối cho ý kiến, cúi đầu mỉm cười, dừng một chút nói, "Ông ngoại mình ở Nhật Bản, khi còn bé có qua đây ở một thời gian." Lại ngược mắt nhìn một chút đồng hồ treo tường. "Đáng tiếc hôm nay không có thời gian rồi, nếu không có thể dẫn cậu đến nhà ông mình xem một chút."

Mộc Tử Mạt không biết nên nói cái gì cho phải, nói cảm ơn sao? Hôm nay đã nói thiệt nhiều lần rồi, chỉ đành phải khẽ mỉm cười, cúi đầu gắp lên một khối sushi bỏ vào trong miệng, tỉnh tã nhai. Mùi vị rất ngon.

Hai người sau khi com nước xong liền trực tiếp đi đến nhà trưng bày khoa học kỹ thuật, nơi đó đã tập trung cả biển người. Lần này triển lãm chủ yếu là những tác phẩm giành giải thưởng trong cuộc so tài khoa học kỹ thuật, người máy đại biểu tác phẩm rất nhiều, còn có rất nhiều loại hình tác phẩm khác.

Nhìn ngắm xong buổi triển lãm, đã là năm giờ chiều rồi. Trường học suy tính dễ dàng, đặt khách sạn cách viện khoa học kỹ thuật cũng không xa, vì vậy hai người quyết định đi bộ trở về.

Thời điểm trở lại khách sạn, giáo sư Trang cùng Tần Thi Nguyệt thi xong cũng đã trở về. Mộc Tử Mạt đối bọn họ chào hỏi qua, liền tính toán trở về phòng, đi ngang qua bên cạnh Cố Tĩnh thì nghe được hắn thấp giọng nói một câu, "Ngày mai cố gắng lên."

Không ngờ hắn lại nói lời này?

Loại cảm giác đó hình như lại trở về rồi.

Mộc Tử Mạt đề xuống cảm giác rung động trong lòng đang lặng lẽ xuất hiện, nghiêm túc gật đầu một cái, "Ừ. Mình biết rồi, cảm ơn."

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Ngày thi đấu thứ hai bao gồm hai phần, thi nói và thi viết. Topic phần thi nói là muốn tự chính mình rút ra, Mộc Tử Mạt rút được bộ đề thứ bảy, sau khi thấy đề bài, trong lòng cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trong phòng chuẩn bị, các tuyển thủ hoặc ngồi hoặc đứng, vẻ mặt chuyên chú, không khí khẩn trương giống như dòng nước nhỏ âm thầm bắt đầu khởi động. Mộc Tử Mạt đi tới một góc ít người, đối với đề thi bắt đầu suy nghĩ. Cái đề bài này cũng không phải là rất khó khăn, lại có điểm xảo trá, là để kiểm tra cách diễn đạt và độ nắm bắt của các tuyển thủ tham gia thi đấu.

Phòng chuẩn bị và nơi thi ngay cùng một chỗ với nhau, ở giữa ngăn cách bởi bức tường thủy tinh trong suốt, tất cả biểu hiện của tuyển thủ cũng có thể nhìn thấy rõ ràng qua nó. Vị tuyển thủ thứ năm có một âm không phát âm chính xác, thậm chí trong mắt nổi lên lệ quang, đứt quãng, ảnh hưởng phát huy ở phía sau, chỉ đành phải chán nản rời sân.

Bên ngoài sân, tuyển thủ im lặng mà quay đầu, lộ ra vẻ vô cùng hối tiếc. Ai cũng biết, họ đứng ở nơi này, chính là đại biểu cho quốc gia của mình. Cơ hội này đối với bọn họ mà nói, rất quý giá!

Ở phần thi nói Mộc Tử Mạt biểu hiện được hết sức xuất sắc, ở giữa quốc gia mình và Nhật Bản so sánh tự thuật không kiêu ngạo không tự ti, chọn từ ngữ nghiêm cẩn thích đáng, giành được lời khen ngợi nhất trí của các lão sư giám khảo. Có một giám khảo sau khi hoàn thành đánh giá, thậm chí còn hỏi một vấn đề sắc bén: trong nước Trung Quốc, Tencent QQ và 360"Trở mặt thành thù", ở chỗ này chúng ta làm một giả thiết to gan, nếu như Tencent QQ rút lui khỏi Internet Trung quốc, thì bạn đối với cái kết quả này như thế nào? Nhớ kỹ, bạn chỉ có thể dùng một câu trả lời.

Sau khi nghe cái vấn đề này, Mộc Tử Mạt có một chút ngạc nhiên, cái này cũng không ở trong phạm vi chuẩn bị của cô, nhưng vẫn là nhanh chóng yên tĩnh trở lại, tỉ mỉ suy nghĩ một chút, cầm lấy Microphone, nhìn các thầy cô giám khảo ở dưới đài đang nhìn mình, nghiêm túc nói, "Tôi cho là Tencent QQ rút lui khỏi Internet Trung Quốc, kết quả của nó không thua gì thuốc phiện biến mất trên thị trường Trung Quốc."

Tiếng nói vừa dứt, toàn trường một mảnh im lặng. Mộc Tử Mạt một người đứng ở trên đài, đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt, móng tay khẽ đâm vào lòng bàn tay, có chút khấn nguyện.

"Excellent!" Lão sư giám khảo đưa ra câu hỏi đứng lên trước, trong ánh mắt có tán thưởng, dẫn đầu vỗ tay, các lão sư khác cũng đứng lên, nhất thời tiếng vỗ tay vang như tiếng sấm.

Mộc Tử Mạt thở ra một hơi thật sâu, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ nhõm, chậm rãi buông lỏng tay ra, lòng bàn tay ảm ảm, vậy mà hơi rịn ra mồ hôi.

Kết quả ngày thứ hai vừa ra tới. Mộc Tử Mạt đạt được giải đặc biệt cuộc thi Anh ngữ lần này. Ở thời điểm biết kết quả, Mộc Tử Mạt đang dọn dẹp

hành lý trong phòng, trường học bọn họ mua vé máy bay mười một giờ buổi trưa, gần như là trao giải thưởng vừa kết thúc sẽ phải chạy tới phi trường.

Biết kết quả này, Mộc Tử Mạt là ngạc nhiên vui mừng, dĩ nhiên càng nhiều chính là may mắn, cô biết mình biểu hiện được rất tốt, nhưng có thể vào top ba cũng không tệ rồi, dù sao đây là một vũ đài quốc tế, tuyển thủ đều là người nổi bật tới từ các quốc gia, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến sẽ nhận được giải thưởng, không khỏi có chút thụ sủng nhược kinh.

Sắc mặt Tần Thi Nguyệt nhưng cũng không tốt như vậy. Cô ta cũng là nhận được thông báo giành giải thưởng, nhưng như thế nào cũng không tìm được tên của mình trên danh sách giành giải thưởng, cả buổi tối rầu rĩ không vui.

Thời điểm trao giải thưởng gần kết thúc, dưới đài thảo luận sôi nổi, người chủ trì đúng lúc nói ra một câu, "Nhận được thông báo giành giải thưởng nhưng không có xuất hiện trên danh sách giành giải thưởng đều là người đoạt giải thưởng ưu tú, sau khi kết thúc hội nghị xin mời đến trước đài nhận lấy giấy khen xác nhận và đồ lưu niệm."

Lời của người chủ trì mới vừa nói xong, cả khuôn mặt Tần Thi Nguyệt cũng tối lại.

Giải thưởng ưu tú, tên gọi là phần thưởng an ủi.

Mộc Tử Mạt rất may mắn, ngày đó trở lại trường học, trong lớp vừa khéo kết thúc tuần đầu tiên nhập học. Triệu Viện Viện, Lý Sở Tâm thi xong một môn cuối cùng, hai người một đường thảo luận quay về ký túc xá, Triệu Viện Viện lớn giọng nói, cách thật xa cũng có thể nghe được.

Mộc Tử Mạt khép lại cuốn sách đang nhìn, canh chừng cánh cửa lớn, vì các cô đứng dậy mở cửa. Triệu Viện Viện nhìn thấy Mộc Tử Mạt thì kích động tiến lên, "Tử Mạt a, bạn rốt cuộc đã trở lại!"

Đột nhiên có chút nghèo từ, ngay sau đó hai tay nắm thành quả đấm nhỏ, giận dữ vung vẩy ở trong không khí đến mấy lần, "Tớ nghĩ lần này lão sư tiếng Anh là muốn đùa chơi chết chúng ta rồi!"

Mộc Tử Mạt còn chưa có thích ứng với quá trình biến hóa cảm xúc nhanh chóng như vậy của cô ấy, không khỏi chuyển hướng sang Lý Sở Tâm bên cạnh, "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

Lý Sở Tâm nhún vai một cái, đáy mắt in thật sâu màu đen, có nói không ra được một lời, "Nghe nói khảo nghiệm Anh ngữ lần này chính là dùng bài thi cấp bốn chuyên ngành, tớ nghĩ, lần này có thể sẽ có rất nhiều người trượt."

Đây là cuộc thi chính thức lần đầu tiên của cấp ba, tất cả mọi người rất coi trọng, một số gần như là liều mạng già đi ôn tập, chỉ vì muốn đánh tốt trận đánh này, vì sau này tích lũy lòng tin. Vốn là một đường thi xuống cũng rất thuận lợi, lại không nghĩ rằng sẽ ở một môn cuối cùng này ngã lộn nhào.

Triệu Viện Viện rửa sạch mặt bằng nước lạnh cuối cùng đã bình tĩnh lại, hỏi Mộc Tử Mạt kết quả cuộc thi Anh ngữ, lại không khỏi vỗ tay tỏ ý vui mừng cảm xúc biến hóa thật nhanh, khiến Mộc Tử Mạt không khỏi hé mắt, tay chống cằm, như có điều suy nghĩ quan sát cô ấy, đứa nhỏ này, nên gặp bác sĩ rồi.

"Đến đây, tới giờ uống thuốc rồi." Lý Sở Tâm đánh cười đem Triệu Viện Viện kéo tới, ở trong tay cô ấy để một chén nước, trên mặt có nụ cười tươi rói.

Hai người vui đùa ầm ĩ đánh thành một đoàn.

Mới mấy ngày không thấy, hình như tình cảm hai người này đã khá hơn nhiều.

Thật ra thì, tình cảm giữa các cô gái nhỏ chính là kỳ diệu như vậy. Chỉ cần nhìn vừa mắt rồi, là có thể được, thậm chí trở thành bạn tốt suốt đời.

Mộc Tử Mạt đứng tại chỗ, nhìn hai người đùa giỡn, một lời trong mắt tán đi, từ đầu đến cuối trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, đột nhiên sinh lòng cảm khái, như vậy, thật tốt. Tuổi trẻ, thật tốt.

Thật ra thì, cô biết, ở trước mặt họ, Lý Sở Tâm luôn luôn tự ti.

Luôn cho rằng.

Thời gian cấp ba, giống như thanh tuyến cuộn cuộn chảy, thuần khiết mà tốt đẹp. Mặc dù có nỗi đau và nước mắt, có cạnh tranh tàn nhẫn và xếp hạng, nhưng là, nhiều năm về sau nghĩ lại, nhưng lại phát hiện cũng tìm không được đoạn thời gian trong sáng như năm đó nữa.

Những người lúc trước từng cùng với bạn khóc và cười, có bị không gian ngăn trở, dừng lại ở phương xa, có bị thời gian ràng buộc, mắc kẹt ở quá khứ. Có lẽ, nếu như không có nghĩ ra cách mới sắp xếp thời

gian, vậy từ biệt, chính là vĩnh biệt.

Sau khi thi giữa kỳ, xếp hạng vẫn như cũ, tàn khóc vẫn như cũ.

Mộc Tử Mạt nhìn bài thi số học được 127 điểm, trăm mối cảm xúc lẫn lộn, có mừng rỡ, cũng có bất đắc dĩ. Tiến bộ là một chuyện tốt, nhưng là, nếu như nỗ lực hơn hai tháng tới nay, chỉ đòi lấy tiến bộ 3 điểm, hiệu suất này cũng quá thấp một chút.

Trùng hợp chính là, cấp 3 ban 13 số học chia đều phân vẫn là 137 phân, 10 điểm đối với Mộc Tử Mạt mà nói, vẫn đang là một khoảng cách không nhỏ. Chỉ có điều, ở trên toàn bộ xếp hạng môn khoa học xã hội, Mộc Tử Mạt không bao giờ là ngân năm của lão Lục nữa, mà là bước về trước một bước rồi, vậy bao nhiêu đáng giá có chút an ủi bấy nhiêu.

Mộc Tử Mạt và Triệu Viện Viện, Lý Sở Tâm lấy com, liền tìm chỗ ngồi ngồi xuống. Về phần Tiền Thiên Thiên, dùng lời Triệu Viện Viện mà nói, cô ấy là tìm được tổ chức, cho nên bình thường về căn bản không cùng các cô ấy cùng nhau ăn com.

“Ai, Tử Mạt, nghe nói lần này Tần Thi Nguyệt từ vị trí thứ ba trong lớp già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang đến vị trí thứ sáu, tớ nhìn sắc mặt của cô ta, tựa như...” Vừa nói, Triệu Viện Viện dùng chiếc đũa gấp lên một miếng rau cải, thay đổi qua lại, “Này đen giống như Hoàng Hoa Thái Điệp nga!”

Bình thường Tần Thi Nguyệt sẽ không cho cô ấy bao nhiêu sắc mặt tốt, theo cô ấy là nơi đó bị bức cũng không ít, lần này thật vất vả có một cơ hội nhìn xem bộ dáng thất bại của cô ta, quả thật quá đã!

Mộc Tử Mạt không có tiếp lời, cô dùng chiếc đũa đem lòng đỏ trứng trong cà chua xào trứng tí mi lấy ra đặt vào trên com, sau đó buông lỏng một chút com nắm, trộn lẫn bọn nó ở chung một chỗ. Cô có một thói quen không tốt lắm, ăn cà chua xào trứng chỉ ăn trứng, cà chua là nhất định không ăn. Vì thế còn thường bị Triệu Viện Viện giễu cợt nói là phiên bản hiện đại lấy gỏi bỏ ngọc, mặc dù biết như vậy không quá tốt, nhưng vẫn là không sửa được.

Triệu Viện Viện không bị ảnh hưởng chút nào, dù sao mỗi lần ăn com đều cơ hồ là cô ấy đang nói chuyện, “Nghe nói cô ta lần này Anh ngữ chỉ thi được 108 điểm, các cậu còn nhớ rõ lúc nhập học có một lần trắc nghiệm Anh ngữ Lão sư chính là dùng bài thi cấp bốn chuyên nghiệp, lần đó tớ thi được rất kém, còn bị cô ta chê cười thật lâu. Ai, quả nhiên là phong thủy luân chuyển.”

“Dĩ nhiên còn nhớ, quả thực là ký ức hãy còn mới mẻ, tớ lần đó bài thi còn chưa kịp suy nghĩ! Tớ thậm chí còn bối vì nó hoài nghi mình học Anh ngữ không đúng.” Lý Sở Tâm nóng vội nuốt xuống miếng com trong miệng, nghĩ đến vậy không dám nhớ lại quá khứ, gương mặt cố ý khó tiếp theo, buồn bực nói.

Nói đến chỗ xúc động, hai người lại là một hồi thổn thức, rất có cảm giác cùng là một người cảm giác lưu lại nơi xa xăm.

Mộc Tử Mạt dĩ nhiên không có cách nào giải thích nỗi cảm nhận của hai người các cô ấy, cuộc thi lần đó cô không có tham gia, chỉ là sau đó cũng có làm bài thi phần này, nói một cách công bằng, độ khó xác thực rất cao, lần đó điểm bình quân của lớp học giống như cũng chỉ cách cao hơn một chút.

Mỗi lần thi học kỳ trôi qua, như bóng với hình luôn là hợp phụ huynh. Cấp ba tới nay, cái này đã thành chuyện thường như com bữa, bỏ qua thật đúng là không có thói quen.

Cha mẹ Mộc Tử Mạt đều bề bộn nhiều việc, cẩn thận tính lại, chỉ ở thời điểm lớp mười chia lớp đã từng mở hợp phụ huynh, còn lại, ở tại lúc chủ nhiệm lớp ghi tên căn bản là vắng mặt. Dĩ nhiên, lần này cũng sẽ không ngoại lệ.

Trường học vốn là cho phép ở nhà dài sau đó học sinh có thể cùng phụ huynh của mình cùng nhau về nhà, nghỉ ngơi một ngày rồi trở lại đi học, vậy cũng là phúc lợi duy nhất của hợp phụ huynh, đáng tiếc, ở trước khi hội nghị kết thúc, cửa chính của trường học là không cho phép học sinh ra vào. Cho nên, những phụ huynh của Mộc Tử Mạt và Lý Sở Tâm này không có tới người cũng đành phải lưu lại, giúp Lão sư tiếp đón phụ huynh, dẫn đường, lần lượt dâng nước chẳng hạn.

Lớp mười hai ban 13 chỉ có ba nam sinh, cơ hồ là nhân vật cấp bậc quốc bảo, hơn nữa bọn họ đều bị giao cho trách nhiệm mang bàn ghế, bố trí hội trường, mọi người loay hoay rút ra không được thân.

Mộc Tử Mạt cùng Lý Sở Tâm cái đầu không lớn, thân hình thon thả, hai người từ phòng hậu cần trường học qua lại mang hai thùng nước suối, liền không nhận được nằm ở trên lan can ban công thờ đốc.

Lần này còn là cuối mùa hè, đầu mùa thu, trời cao mây nhạt, mặt trời như cũ chói chang. Bỏ khá nhiều công sức, hai người cũng nóng đến chảy mồ hôi, chớp mũi trắng nõn của Mộc Tử Mạt khẽ đổ mồ hôi hột, T-shirt màu trắng cũng dính ẩm ướt nhàn nhạt.

Nghỉ được không sai biệt lắm rồi, hai người mới vào phòng học, Triệu Viện Viện đang bận cho các phụ huynh kí tên, bởi vì bên trong phòng có điều hòa, bộ dạng của cô ấy còn không đến mức quá nhếch nhác. Mộc Tử Mạt và Lý Sở Tâm gật đầu một cái, hai người liền có ấn ý từ hai bên phân phát nước suối cho phụ huynh, chia xong liền đứng ở một bên chờ.

Hội nghị diễn ra hơn một giờ liền kết thúc.

Mộc Tử Mạt và Lý Sở Tâm đứng ở trong hành lang nhìn lầu dưới đám người bốn phía, Triệu Viện Viện nhàm chán đếm số lượng xe nổi tiếng ở phía dưới, vừa đếm một bên lắc đầu cảm khái, “Các cậu đừng xem những xe này an tĩnh đậu ở chỗ đó, sau lưng đại biểu đều là chém giết được tới địa vị xã hội!”

Mộc Tử Mạt quay lại gõ cái đầu không ngừng lay động của cô ấy, cười nói. “Có phải là có chút hối hận không để cho Triệu thư ký nhà cậu cũng tới khoe khoang rồi hả?”

“Hừ, lão Triệu của nhà tớ mới không phải là người như thế đâu?” Triệu Viện Viện cố ý đem đầu quay hướng về phía bên cạnh, lời kéo Lý Sở Tâm hưng phấn mà muốn cô ấy xem một chiếc BMW mới vừa lái đi, rõ ràng rất đặc ý nói sang chuyện khác.

Mộc Tử Mạt cũng không còn nói thêm cái gì, cô biết Triệu Viện Viện ở phương tiện này luôn luôn là âm điệu thấp.

Cúi đầu thấy Tiền Thiên Thiên cùng cha của cô ấy từ nhà ăn của trường học đi ra ngoài. Tiền Thiên Thiên còn vẫy tay cùng các cô lên tiếng chào hỏi. Mộc Tử Mạt cười gật đầu một cái, vừa định giơ tay, liền bị Triệu Viện Viện kích động bắt được cổ tay, "Tử Mạt, cậu mau nhìn, đó là Cố Tĩnh!"

Mộc Tử Mạt theo phương hướng ngón tay của Triệu Viện Viện nhìn sang, cách không phải rất xa, nhìn thấy cũng rất rõ ràng, quả nhiên là Cố Tĩnh. Kia đứng ở bên cạnh anh, một thân màu trắng chính trang, người phụ nữ đang cùng anh cười nói vui vẻ là mẹ anh sao?

"Cậu xem, đó chính là mẹ Cố Tĩnh, tớ nghe Tô Tĩnh Nhiên nói, mẹ của cậu ấy là Quan Ngoại Giao, bình thường rất ít ở trong nước, thật không nghĩ tới bà ấy lại có thể có thời gian tới tham gia họp phụ huynh!" Triệu Viện Viện giải thích rất rõ ràng cũng rất dễ hiểu, nguồn gốc tin tức của cô ấy luôn luôn rộng rãi.

Mộc Tử Mạt lẳng lặng nghe, nhìn Cố Tĩnh bình thường nói năng thận trọng, giờ phút này trên mặt có nụ cười ấm áp, im lặng mà nghĩ, anh và mẹ tình cảm dường như rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Mưa theo tiếng đọc sách giọt giọt tí tách chảy xuống, thu hơi thở ở ngọn cây vi vàng uyển chuyển quanh quẩn, giọt mưa thu trong suốt điểm một chút trên cửa sổ, uốn lượn mà xuống, đúng là một bức tranh nhân nhĩ thoải mái.

Đồng học ngồi gần cửa sổ để thơ từ thi vào trường cao đẳng trong tay xuống, rồi rút thò đầu ra ngoài cửa sổ, mưa rơi vào lòng bàn tay, hơi lạnh. "Trời mưa, trời mưa!" Trong nháy mắt, trong phòng học la lên nhẹ nhàng đầy hân hoan, thế nhưng che giấu qua tiếng đọc sách.

Đây là trận mưa thu đầu năm nay.

Tỉnh H là một thành thị phía nam, chưa bao giờ chịu Bắc quốc tuyết chăm sóc, có, chính là, đúng hẹn tới, mưa tùy ý bay tán loạn.

Bởi vì trời mưa, thể dục buổi sáng bị hủy bỏ, thời gian nghỉ ngơi trong giờ học cũng nhiều 20 phút. Ở trong phòng học lớp mười hai, ngoại trừ miệt mài gian khổ múa bút thành văn ra, thường thấy nhất đúng là nằm trên bàn nhắm mắt nghỉ ngơi ở sau giờ học, dưỡng đủ tinh thần và thể lực vì chuẩn bị cho tiết học tiếp theo, hoặc là cầm bánh bích quy nhỏ bình thường giấu kỹ, bánh mì nướng bánh bao, cùng đồng học chung quanh bình thường chơi đùa có vẻ tốt chia nhau, bổ sung thể lực, thuận tiện lấy ăn kết bạn, liên hệ tình cảm.

Mộc Tử Mạt từ miệng hùm của Triệu Viện Viện đoạt một khối chocolate, bẻ thành hai nửa, thuận tay đưa một nửa cho Lý Sở Tâm, Lý Sở Tâm nhận lấy, lại từ trong ngăn kéo lấy ra một hộp yogurt, chuẩn bị đưa cho Tộc Tử Mạt, lại bị Triệu Viện Viện nửa đường chặn lại xuống, tặc tặc nói, "Hắc hắc, có qua có lại Haaa...!"

Hai người không khỏi liếc nhau một cái, Lý Sở Tâm nhún vai một cái, làm ra vẻ bất đắc dĩ.

Mộc Tử Mạt từ dưới đáy bàn của Triệu Viện Viện tìm được một túi mua hàng màu trắng lớn, nhấn tới trên bàn mình, mở ra xem, không khỏi có chút há hốc mồm, bánh bao, sữa tươi, bánh bích quy, cháo Bát Bảo, nước trái cây. Cái gì cần có đều có.

Mộc Tử Mạt một cái tay ngăn cản Triệu Viện Viện, một cái tay khác đưa vào trong túi, lấy ra hai hộp sữa tươi tinh khiết, hướng trên bàn Lý Sở Tâm ném một hộp, mình cầm một hộp, cầm ống hút, vừa uống vừa gật đầu, "Ừ, là nên có qua có lại."

Triệu Viện Viện cũng không giận, cũng không biết từ nơi nào nắm một cái kẹo sữa bò, giống như Thiên Nữ Tán Hoa ném ra ngoài, nhất thời lại bị đoạt sạch sẽ. Cô ấy giấu đồ nhiều nhất, cũng giỏi nhất giấu, lúc tan lớp ăn, đi học đói bụng, đem sách dựng đi lên làm lá chắn, Lão sư không coi vào đâu cũng ăn như thường.

Một nhóm người ăn được cực kỳ vui mừng, ở "Một mảnh đỏ" trong phòng học cũng là phong cảnh kiểu khác.

Mộc Tử Mạt đem hộp sữa bò uống xong gạt bỏ không khí đi ra, đem cái hộp làm đẹp, vừa định đứng dậy đi ném, lại phát hiện Tàn Thi Nguyệt hướng họ bên này đi tới, vì vậy đối với cô ta cười nhạt, nghiêng thân mình muốn cho cô ta đi qua.

Để công bằng, chỗ ngồi trong lớp mỗi tháng đều phải điều chỉnh một lần, trước đây không lâu đã tiến hành điều chỉnh, tổ một với tổ bốn, tổ hai với tổ ba chia nhau đôi chỗ, hiện tại chỗ ngồi Tàn Thi Nguyệt cùng các cô chỉ cách một cái hành lang, chỉ là cô ta ngồi phía sau.

Ai ngờ Tàn Thi Nguyệt cũng không có đi qua, mà là đi tới trước mặt Mộc Tử Mạt, khẽ nâng cằm, nhìn cô một cái, nói, "Này, chủ nhiệm lớp tìm cậu."

Sau khi trở về từ Nhật Bản, chính xác mà nói, vốn là sau khi đạt được giải đặc biệt thi đấu Anh ngữ, Tàn Thi Nguyệt nói chuyện với cô càng ngày càng

không khách khí.

Mộc Tử Mạt khẽ vuốt cằm tỏ vẻ đã biết, Tàn Thi Nguyệt thấy lời nói đã truyền tới, người có liên quan cũng đối với cô ta xa cách, đợi tiếp nữa cũng là tự đòi không thú vị, "Hừ" một tiếng cũng trở về chỗ ngồi của mình.

Mộc Tử Mạt đem hộp sữa bò ném tới thùng rác, đến bồn rửa tay tỉ mỉ rửa tay, mới vừa ăn xong chocolate, trên tay dính dính, rất không thoải mái.

Từ phòng làm việc đi ra, thời gian vào học cũng không còn nhiều lắm, trên hành lang bạn học cũng tản đi không được sai biệt lắm rồi, Mộc Tử Mạt nghĩ tới chủ nhiệm lớp mới vừa nói, một đường thất thần.

Mất thấy sẽ đến phòng học rồi, trong lòng mình còn không có rõ ngọn nguồn, không khỏi lắc đầu một cái, quyết định không nghĩ tiếp nữa.

Mộc Tử Mạt đi rất chậm, hành lang phía ngoài phòng học lớp mười hai ban 14 còn đứng không ít người, bọn họ giống như đang thảo luận một vấn đề hóa học, mọi người mỗi người phát biểu ý kiến của mình, âm thanh càng lúc càng lớn, lại không tính ra được một đáp án thống nhất. Cuối cùng không biết là người nào hướng trong phòng học kêu một tiếng, "Cố Tĩnh, cậu mau ra đây, bọn họ cũng bắt đầu cãi vã."

Cố Tĩnh? Nghe thấy cái tên, Mộc Tử Mạt không khỏi dừng bước lại, giặt mình tại nguyên chỗ.

Sau khi từ Nhật Bản trở về, không biết là cố ý hay là vô ý, dường như cũng không thể nào nhìn thấy anh. Nghe nói hình như anh không có ở trường học, vậy bây giờ là trở về chưa?

Ngay sau đó bỗng dưng tỉnh táo, anh có trở về hay không có liên quan gì đến mình? Bước chân bắt đầu buông lỏng, muốn bước lên phía trên, nhưng hình như không còn kịp rồi, Cố Tĩnh đã đi ra rồi.

Mộc Tử Mạt xuất hiện bất ngờ ngoài dự đoán của Cố Tĩnh, sau khi hơi ngầy ngẫn, trên khuôn mặt tuấn tú, bắt đầu xuất hiện nụ cười mơ hồ, thẳng đến đáy mắt. Nhưng vẫn là đứng tại chỗ, chờ cô mở miệng trước.

Mộc Tử Mạt cảm thấy một hồi giống như tát chân rạn nứt lạnh lẽo từ đầu ngón chân bỗng chốc xông lên, tê dại tê dại, còn ở lại đây như vậy, cô gần như có thể tưởng tượng đến ánh mắt dò xét ở chung quanh, trên khuôn mặt trắng nõn bắt đầu xuất hiện đỏ ửng, trong lòng suy nghĩ, bọn họ mặc dù không phải rất quen thuộc, nhưng dù sao cũng biết lẫn nhau, không chào hỏi cũng không thể nào nói nổi, vì thế giật giật môi, dặt ra một nụ cười nhàn nhạt.

Cố Tĩnh cười gât đầu, xem như là đáp lại, từ bên người cô đi tới giữa đám nam sinh kia, về mặt tự nhiên theo chân bọn họ thảo luận, giống như chẳng có cái gì cả xảy ra.

Thật ra thì, mới vừa có cái gì xảy ra sao?

Mộc Tử Mạt xác thực không nhớ rõ, thời điểm khi anh từ bên người cô đi qua, trong đầu cô trống rỗng, chỉ cảm thấy chớp mũi tiếp xúc một hồi hơi thở tươi mát giống như giọt sương sáng sớm, khi đó chuông chuẩn bị đã vang lên, cô vội vã trở lại phòng học, Lão sư đã bắt đầu chuẩn bị giảng bài rồi.

Trở lại chỗ ngồi, Mộc Tử Mạt hơi đề xuống rung động trong lòng, đôi tay đặt lên gương mặt, lại chạm được một mảnh ấm áp. Thật vất vả tỉnh lặng trái tim lại, hình như lại loạn rồi.

Nghĩ thầm mặt của mình nhất định lại đỏ rồi, đành phải đem cả khuôn mặt chôn ở trên bàn. Sự khác thường của cô, Triệu Viện Viện cũng chú ý tới, nhất quyết không tha hỏi tới Lão sư tìm cô có chuyện gì.

Mộc Tử Mạt biết tính tình của Triệu Viện Viện, đành phải đem lời của Lão sư tỉ mỉ lặp lại một lần nữa, Lý Sở Tâm cũng để quyền sách trên tay xuống bàn, nghiêm túc nghe xong đứng lên.

Nghe xong, Triệu Viện Viện không che giấu chút nào, hả hê nói, "Tử Mạt, đây chính là cơ hội tốt để nêu cao tên tuổi của cậu, nên hảo hảo nắm chặt a!"

"Cơ hội tốt như vậy, không bằng tớ tặng cho cậu?" Mộc Tử Mạt tức giận nói, ngay sau đó giống như là bùng tình hiểu ra, "Đúng vậy, tớ như thế nào không nghĩ tới điểm ấy chứ, hết giờ học tớ phải đi cùng Lão Sư nói".

"Đừng, đừng..." Triệu Viện Viện vội vàng ngăn cản, âm thanh cũng yếu đi, lo lắng không đủ nói, "Tớ nói giỡn đấy, ha ha." Nói xong, hình như cảm thấy thành ý chưa đủ, lại "Hắc hắc" cười gượng hai tiếng.

Vết xe đổ. Là học sinh khá giỏi môn khoa học xã hội, Triệu Viện Viện nhận thức thật sâu qua cái cảm giác đứng ở trên đài bị mấy nghìn ánh mắt ở dưới đài lảng tránh, cho dù đã sớm chuẩn bị bài diễn thuyết thật tốt, bắp chân cũng không biết run lên vài lần, run rẩy ngay cả nói cũng đều nói không thuận.

"Bàn cùng bàn, tớ thật sự không hiểu, làm học sinh đại diện phát biểu không phải là một chuyện tốt ư, tại sao các cậu đều muốn đẩy tớ đẩy lui?" Lý Sở Tâm hai tay nâng cằm, trong mắt lóe sáng nghi hoặc, đối với các cô loại hành động nhún nhường lẫn nhau này rất là khó hiểu.

Mộc Tử Mạt từ chối cho ý kiến, chỉ là lắc đầu một cái, cái vấn đề này cô không biết trả lời như thế nào, có thể cơ hội như vậy, vốn là rất nhiều người tha thiết mơ ước, nhưng là, cô vẫn cảm thấy khó xử.

Sau mỗi lần thi học kỳ, trường học cũng sẽ có lễ trao giải thưởng, theo lệ thường, cũng sẽ có học sinh đại diện lên đài phát biểu, khích lệ tinh thần, không biết tại sao, lần này lại tìm tới cô. Đây cũng là nguyên nhân mới vừa chủ nhiệm lớp tìm tới cô.

Chỉ là, học sinh đại diện? Đó không phải là đại biểu cho mấy nghìn người ở trường mặt toàn trường đại diện sao?

Đây chính là nguyên nhân Mộc Tử Mạc khổ não, cô không muốn được chú ý quá nhiều, bình tĩnh vượt qua một năm cuối cùng ở trung học là hi vọng cho tới nay của cô.

Mộc Tử Mạc vẫn nhớ ông nội đã nói với cô câu nói kia: “Cho dù không tranh, cũng có thể giới của cháu”. Cho nên cho dù cô có thành tích xuất sắc, nhưng không nghĩ tới muốn đi tranh cái gì, chỉ hi vọng là thông qua nỗ lực, thi đại học mà mình muốn, bắt đầu một cuộc sống yên bình khác.

Nhưng bây giờ xem ra, hình như cũng không quá khả thi rồi.

Nhưng là, nếu như là Cố Tĩnh đây? Anh là ưu tú như vậy, tự nhiên bị chú ý cũng nhiều hơn, nhưng anh nhất định sẽ không bị chuyện như vậy mà khó xử.

Trong lòng âm thầm quyết định. Mặc dù cô không thể so với anh ưu tú, nhưng là cô có thể học, từ từ hướng về phía anh đến gần.

Đột nhiên cảm thấy thoải mái, quay đầu lại, chống lại khuôn mặt không còn che giấu tươi cười của Triệu Viện Viện, biết được tính toán nhỏ nhặt trong lòng cô ấy, Mộc Tử Mạc cũng không có nói gì, chỉ là từ trong túi đồng phục học sinh lấy ra một mảnh kẹo cao su, đặt nhẹ nhàng ở trên bàn của Triệu Viện Viện.

“Đây là cái gì?” ngón cái và ngón trỏ của Triệu Viện Viện kẹp lên một mảnh nhỏ nhỏ này, suy nghĩ một chút, có phần không hiểu.

“Khụ...” tay của Mộc Tử Mạc nắm thành quyền, để ở bên môi nghiêm trang nói, “Lão sư môn Ngữ Văn nói một phần nhỏ kẹo cao su của cậu như vậy còn không mua chuộc được cô ấy, lần này bài tập của cậu viết sai chính tả thơ cô rập khuôn một câu sao chép mười lần, chép xong giao cho cô ấy”.

“Oh My God!” Triệu Viện Viện bừng tỉnh hiểu ra, nặng nề nện cho cái bàn một cái, “Tớ còn nghĩ là kẹo cao su của tớ như thế nào khắp nơi đều không tìm được đâu rồi, thì ra là bị tớ kẹp ở trong sách bài tập ngữ văn, đảm đương sứ giả ngoại giao đi!”.

Mọi người bị dáng vẻ khoa trương của Triệu Viện Viện chọc vui, rồi rít cười phá lên, tiếng cười dạt dào, trên bục giảng lão sư lịch sử giống như cũng bị bọn trẻ tuổi lạc quan này cuốn hút, sờ sờ cái cằm râu ria, biết vậy nên tâm tình thật tốt, sáng khoái đem giáo trình môn học đóng lại, phất tay ý bảo các học sinh an tĩnh lại.

“Tôi xem các bạn học cũng vui mừng như thế, không bằng như vậy, chúng ta thả lỏng một chút, vậy tiết học cũng không lên rồi, chúng ta đi xem một chút video, trung cầu một chút ý kiến, các bạn học là muốn xem “Con đường phục hưng”, hay là “Đại quốc nổi dậy” đây?”.

Sách giáo khoa lịch sử liền tương đối khô khan, khó được ân huệ lần này của Lão sư, ở dưới kia học sinh rồi rít vỗ tay bảo hay, “Con đường phục hưng”, “Đại quốc nổi dậy” tiếng hô liên tiếp.

Triệu Viện Viện hô đặc biệt hăng say, “Con đường phục hưng” bốn chữ dính tai nhức óc.

Dĩ nhiên, cuối cùng vẫn là tiếng hô “Đại quốc nổi dậy” cao một bậc.

Triệu Viện Viện kêu rên một tiếng, cúi đầu tức giận mà sao chép thơ cổ của cô ấy, Mộc Tử Mạc ngẩng đầu nhìn tựa đề một cái, lấy ra một tờ giấy trắng, viết bài diễn thuyết của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Thu ý dần dần dày.

Một hồi gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi qua, Mộc Tử Mạc run run một chút, sau đó cầm lấy áo khoác đồng phục học sinh mùa đông bên cạnh choàng lên, ánh mắt lại từ đầu đến cuối không rời bài tập ở trên bàn.

Mới vừa lên hết hai mảnh sổ học liền đường, lúc này tất cả mọi người đi xuống ăn cơm trưa rồi, nhưng cô lại với vừa mới chép lại đề toán học giương con mắt cau mày khó khăn, cũng viết vài trang bản nháp, nhưng lại không tính được cái đáp án Lão sư cho kia.

Bút trên tay Lý Sở Tâm cũng không còn dừng lại, nhưng cũng chỉ là dừng ở một chỗ cũng tính không xuống, nhiều lần kiểm tra quá trình tính toán phía trước.

Hơn nửa học kỳ tiếp theo, hai người đều rất có ăn ý mà dường thành thói quen ở buổi sáng sau khi giờ học kết thúc ở lại phòng học làm bài tập một lát

lại đi ăn cơm, như vậy không chỉ có tiết kiệm được thời gian, đến lúc ăn cơm người trong nhà ăn cũng sẽ không quá nhiều.

Học sinh trong phòng học cũng không nhiều, yên tĩnh, rất cuộc, Mộc Tử Mạt "Chụp" một tiếng để bút xuống, đứng lên, áo khoác thuận theo rơi trên mặt đất, cô cũng mặc kệ, hưng phấn nói, "Rất cuộc tính ra rồi!"

"Thật sự?" Lý Sở Tâm cũng vui mừng đứng lên, cầm lấy bản giấy nháp, nghiêm túc nghiên cứu, vừa nhìn vừa viết trên giấy.

Đây là ý nghĩa thật sự quan trọng nhất, Mộc Tử Mạt tự mình hoàn thành đề số học khó khăn, từ đáy lòng đã tràn ngập một loại vui mừng và thỏa mãn không nói ra được.

Lớp mười hai của bạn đi qua, còn nhớ loại cảm giác đó hay không? Cùng phá được một vấn đề khó khăn, mặc dù không có ý nghĩa, nhưng là, bạn cảm thấy tiêu vũ trụ của mình cũng sắp bùng nổ, có một loại xúc động muốn khóc không hiểu, muốn đứng lên vỗ tay vì chính mình.

Hai người cùng nhau đến nhà ăn, chọn món ăn được rồi, tìm một chỗ ngồi gần cửa sổ ngồi xuống. Gần đây Triệu Viện Viện cũng không biết đang bận rộn gì, sau giờ học bỏ chạy không thấy bóng dáng, cũng rất ít cùng các cô cùng nhau ăn cơm.

Mộc Tử Mạt ăn rất chậm, trước đây lúc ăn rất ít nói chuyện, hôm nay lại nói nhiều chút, hiển nhiên tâm tình của cô thật sự rất tốt.

Lý Sở Tâm tận lực phối hợp với cô, cũng thả chậm tốc độ ăn cơm, có hứng thú mà tiếp lời của cô nói, thỉnh thoảng phát ra trợn trợn tiếng nói tiếng cười.

Ăn cơm xong, hai người đem đĩa ăn đặt vào khu thu về, Lý Sở Tâm nhìn chằm chằm cả rớt trong đĩa ăn còn dư lại, nhú mày một cái, lôi kéo vạt áo Mộc Tử Mạt, "Bạn cùng bàn, tại sao cậu hầu như mỗi lần cũng sẽ chọn cả rớt, nhưng mỗi lần đều còn dư lại gần một nửa, như vậy sẽ không phải rất lãng phí sao?"

Lý Sở Tâm đến từ nông thôn, trong nhà cũng không giàu có, từ nhỏ cô ấy chỉ biết, đồ ăn là tới thật không dễ, đối với loại hành vi này của Mộc Tử Mạt thật sự không thể lý giải.

Mộc Tử Mạt giang tay, hướng về phía cô ấy bắt đầu dĩ cười một tiếng, "Hết cách rồi, tớ cũng là bị bắt buộc."

Lý Sở Tâm đang ngoài cửa chờ cô, Mộc Tử Mạt rửa sạch tay chuẩn bị rời đi, lại bị người khác gọi lại, xoay người nhìn lại, thì ra là bạn cùng bàn lớp mười một Chu Lệ Hân, cũng chính là một trong ba đồng học ở cuộc thi phân ban lớp mười một từ lớp trọng điểm môn khoa học xã hội chuyển tới ban phổ thông.

"Hi, Mộc Tử Mạt, đã lâu không gặp." Chu Lệ Hân thấy cô hình như thật cao hứng, khoe miệng cong cong, cười lộ lên có hai chiếc răng mèo khá ái.

Mộc Tử Mạt cũng cười cười, đích xác là thật lâu không gặp. Ban phổ thông cùng lớp trọng điểm đều ở Giáo học lâu khác nhau, bình thường nếu như không chủ động liên lạc, cũng ít có xuất hiện cùng một lúc.

"Mộc Tử Mạt, cậu xem" Chu Lệ Hân tiến tới bên tai Mộc Tử Mạt, nói nho nhỏ, "Kia là bạn trai của tớ, có phải hay không rất tuần tú?" Âm thanh then thung của thiếu nữ lộ ra, giống như loài hoa đinh hương nhẹ nhàng phát qua vành tai, mềm mại, ấm áp.

Mộc Tử Mạt lúc này mới chú ý tới một người nam sinh còn đứng cách đó không xa, sáng sủa, cao cao gầy gầy, đối với cô cười cười, xem ra cũng không thích nói chuyện.

"Ừ, đích xác rất đẹp trai." Mộc Tử Mạt gật đầu tán thành, không chút nào keo kiệt ca ngợi.

Bạn trai lấy được tán thành, so với chính mình lấy được ca ngợi càng đáng giá cao hứng hơn, Chu Lệ Hân không khỏi há hê nói, "Đó là đương nhiên, ánh mắt tớ là thế nào cậu không còn rõ ràng?"

"Đúng rồi, Mộc Tử Mạt, trong buổi lễ trao thưởng thi giữa kỳ lần trước cậu diễn thuyết rất đặc sắc, vừa nhìn thấy cậu lên sân khấu, tớ so với ai khác đều kích động hơn, lôi kéo bạn học của tớ, điên giống như theo các cô ấy nói, đây là bạn cùng bàn của tớ trước kia, là tài nữ lớp chúng tớ công nhận, là thần tượng của tớ cho tới nay. Làm cho bạn học của tớ nói tớ thần kinh được rồi, còn có, triển lãm văn hóa trường học lần này, tớ cũng chứng kiến chữ viết bằng bút lông của cậu, xinh đẹp đại khí, tớ cũng là vô cùng kiêu ngạo mà cùng các cô ấy nói, đây là." Chu Lệ Hân càng nói càng kích động, nhưng lại ở chỗ thất nút quan trọng, "Cậu đoán kế tiếp như thế nào?"

Mộc Tử Mạt rất cho mặt mũi mà lắc lắc đầu, Chu Lệ Hân lại nói, "Họ lại có thể đem lời nói kế tiếp của tớ thuộc lâu rồi, còn chế nhạo tớ trước giống như học lại đường như đem những lời đó lặp lại mấy trăm lần."

Mộc Tử Mạt nghe xong không khỏi cười thầm, thật sự có khoa trương như vậy sao?

Hai người nói nói một lúc lâu, Chu Lệ Hân mới cùng bạn trai cùng nhau mà rời đi, nhìn bóng lưng thành đôi và nắm chặt hai tay của bọn họ, Mộc Tử Mạt sinh lòng cảm khái, rất ít nhìn thấy như vậy cô cũng vui mừng.

Chu Lệ Hân đối với Mộc Tử Mạt mà nói là một tồn tại đặc biệt, học tập rất nghiêm túc, thành tích cũng tốt, nhưng vẫn không muốn ở lại lớp trọng điểm, vì thế còn đã từng rầu rĩ không vui một thời gian ngắn. Sau khi chia lớp lần nữa rất cuộc như nguyện đến ban phổ thông, rất nhiều người thổn thức không thôi, nhưng cô ấy không chút nào không thêm để ý, ngược lại ở trong lớp mới như cá gặp nước.

Xác thực, so với trong ấn tượng của cô chính là cái cô bé kia, cô ấy hình như thật sự thay đổi hoạt bát hơn rất nhiều.

Hôm nay vừa khéo là thứ bảy. Xong tiết học buổi chiều, Mộc Tử Mạt thu thập xong đồ chuẩn bị về nhà, lại nhận được tin nhắn của Mộc lão đại, bởi vì là giờ cao điểm tan tầm, trên đường đi bị tắc lợi hại, ông có thể phải đến muộn nửa giờ.

Mộc Tử Mạt mang cũng không nhiều đồ, một chút quần áo mùa hè và vài cuốn sách, đã có chút nặng, một người ở trong sân trường loạng quạng, nhìn một chút cột thông cáo " phong thái Giáo sư ", thấy trên cột thông cáo đăng trước một cái khuôn mặt quen thuộc, thế nhưng dừng bước từ lúc nào chẳng biết, tí mi nhìn giới thiệu vắn tắt phía dưới, mặt lộ vẻ ngạc nhiên, thật không nghĩ tới Ôn lão sư lại có thể là một danh giáo tốt nghiệp "Hải quy" Australia, lại nghĩ đến ngày thường tác phong của ông cực kỳ khiêm tốn, đối với người lão sư này càng thêm kính nể.

Xã hội phù phiếm công danh lợi lộc này, xoay chuyển nghìn lần , đã có người duy nhất một lòng thanh liêm, hoa mà không khô, đúng là hiếm thấy.

Càng đi về phía trước càng đến gần đại sảnh lầu một của trường học, Mộc Tử Mạt nghĩ đến buổi trưa Chu Lệ Hân đề cập qua với cô về triển lãm văn hóa trường học, đem túi xách từ tay trái đổi đến tay phải, vuốt vuốt cổ tay ả ả không còn cảm giác, chậm rãi hướng về phía trước đến gần.

Bởi vì là thứ bảy, học sinh cấp hai trường số 1 cũng không ở trường học, cho nên mới nhìn triển lãm cũng không có nhiều người. Mộc Tử Mạt nhìn chung quanh một chút, đều là những người không quen biết, để túi xách xuống, cũng có hứng thú mà thưởng thức.

Triển lãm văn hóa lần này phần lớn tác phẩm là thư pháp, hội họa cùng điêu khắc, mặc dù đều là xuất từ tay học sinh, tính nghệ thuật không đáng nói, cũng rất có thể xem tính chất.

Mộc Tử Mạt ở trước một cái kết cấu mô hình tế bào thật lớn lưu luyến quên về, vật thể màu xanh biếc, hình ảnh tuyến lập thể bị miêu tả sinh động, cũng không mất thú vị, làm cho người ta để lại ấn tượng sâu sắc, ngay cả cô học môn khoa học xã hội cũng đã ở trong bất tri bất giác nhớ tên gọi của bọn nó, cấu tạo và chức năng.

Đi tới đi lui, ánh mắt của Mộc Tử Mạt bị một mô hình giữa đại sảnh hấp dẫn, nhớ tới trong lớp họ hình như cũng có một nhóm nhỏ chế tạo chính là loại mô hình kiểu này, cầm lấy thẻ nhỏ bên cạnh vừa nhìn, tên tổ trưởng Tôn Hạo bất ngờ đập vào trong mắt, không khỏi khẽ mỉm cười. Quả nhiên là như vậy.

Cái mô hình mô phỏng địa lý này là núi lửa phun trào, ngọn núi cao vút, phụt ra nham thạch nóng chảy, giống như đúc, với chi tiết tái hiện rất chân thật hiện tượng vỏ trái đất vận động kịch liệt, có thể thấy được hao tổn không ít tâm sức.

Thời gian còn mười lăm phút, Mộc Tử Mạt lại nhìn một chút mấy bức tranh phác họa, bề ngoài đường nét phác họa đơn giản nhưng tuyệt vời vì vậy thần phục không ngớt, say mê trong đó, bất tri bất giác người xung quanh trở nên nhiều hơn, phần lớn cũng là bởi vì trên đường bị kẹt xe tri hoãn giao thông công cộng mà học sinh phải ngủ ở trường học.

Bất tri bất giác đi tới khu triển lãm thư pháp, Mộc Tử Mạt có chút xấu hổ, bức thứ nhất lại chính là tác phẩm của cô. Thật ra thì đây cũng là cô nhất thời cao hứng mà viết. Chịu ảnh hưởng của ông nội, từ nhỏ cô đã bắt đầu học tập thư pháp, bình thường ở nhà có thời gian cũng luyện một chút, bởi đường tình cảm sâu đậm, hướng tới tu dưỡng thể xác và tinh thần.

Ban đầu Triệu Viện Viện cho cô hai cái lựa chọn, nếu không đăng kí tham gia hội thao toàn trường sắp tới, nếu không thì tùy tiện viết bức thư pháp đối phó với triển lãm văn hóa trường học. Lúc ấy cô không hề nghĩ ngợi, lập tức lựa chọn cái thứ hai, nói gọn, để cho người chạy 800 mét luôn luôn không có đạt yêu cầu, lấy mặt mũi nào đi tham gia hội thao toàn trường?

Chọn một trong hai lựa chọn khó khăn của Triệu Viện Viện cũng không có khoa trương. Lớp trọng điểm môn khoa học xã hội chỉ có ba nam sinh, tổng số người cũng chẳng đến 30 người, hội thao toàn trường có rất nhiều hạng mục, danh ngạch phân công xuống gần như mỗi người đều có phần, cộng thêm phương diện hậu cần cũng cần người, cho nên trong lớp rất nhiều đồng học có chút phần còn một thân kiêm hai chức.

Dĩ nhiên cũng không dám thật sự tùy tiện viết, ứng phó sự tình. Tại đây trên nhiều chuyện, Mộc Tử Mạt gần như có chút cố chấp, hoặc là không làm, nếu phải làm, thì phải đem nó làm thật đẹp, tập viết theo mẫu chữ trên bức thư pháp này cũng mất không ít thời gian của cô, dụng tâm của cô sâu, dụng ý hướng tới chân thực, từ trong chữ to xinh đẹp mượt mà của cô, đại khái cũng có thể nhìn thấy một hai phần.

Đột nhiên cảm thấy bên cạnh nhiều hơn một người, Mộc Tử Mạt nhưng lại không thể nào đi chú ý, vẫn cứ đứng như vậy, đôi mắt đẹp kiều này, lưu luyến tại một mảnh màu sắc bút mực thanh nhả .

"Viết rất không tệ." Người bên cạnh bỗng nhiên mở miệng, thật thấp giọng nói, như loại đàn vi-ô-lông-xen dễ nghe, lộ ra mơ hồ quen thuộc.

Mộc Tử Mạt xoay người, hai chữ cảm ơn còn chưa kịp ra khỏi miệng, nụ cười nhàn nhạt đọng lại ở khóe miệng hơi vĩnh. Nhịp tim, bởi vì bóng dáng tuấn tú áo trắng quần đen trước mắt, mà không sao ngăn cản được.

"Cảm ơn." Mộc Tử Mạt lấy lại tinh thần, cảm thấy cổ họng có chút khô, nho nhỏ mà nuốt một cái.

Cố Tĩnh liền đứng ở bên cạnh cô, ngón tay thon dài xoa nhẹ trán, nhưng không có nhìn cô nữa, nhìn tác phẩm thư pháp trên tường như nghĩ tới cái gì, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Ngày mùa thu hoàng hôn luôn luôn tới sớm hơn, ánh tà dương trời chiều phát qua gò má thâm thúy của anh, ở đầu ngón tay trắng nõn an tĩnh mà dừng lại, trong mắt thiếu nữ thuần khiết ba quang tràn đầy xoay chuyển, nhìn anh, mắt hờn.

Năm tháng tĩnh lại, đột nhiên rất hi vọng thời gian lúc đây dừng lại.

Thật ra thì, đối với đánh giá "Cũng không tệ lắm" của Cố Tĩnh, Mộc Tử Mạt thật không có đến mức thụ sủng nhược kinh, đây là thế giới của cô, là kiêu ngạo của cô từ bé, cô có tự tin lớn nhất.

Đối với khen ngợi của anh, ở bên trong lòng của Mộc Tử Mạt lại cảm thấy chút thăng bằng rồi. Cố Tĩnh dù xuất sắc khoa học tự nhiên như thế nào, thư pháp đối với anh mà nói, cũng là xa lạ chứ? Nghĩ như vậy, khoe miệng, thế nhưng lộ ra một chút mỉm cười đắc ý.

Thật lâu về sau.

Khi cô mang theo người nào đó về nhà ông bà ăn tết, người nào đó dựa vào một tay tài nghệ thư pháp như nước chảy mây trôi áp chế bốn bề, mọi người sợ hãi than, ngay cả ông nội yêu thư pháp thành si cũng rất có xúc động mà thán "Hậu Sinh Khả Úy" thì Mộc Tử Mạt mới ý thức tới khi đó ý nghĩ có bao nhiêu ngây thơ, thậm chí thành gian dối kéo người nào đó chất vấn, nhưng về mặt người nào đó bình tĩnh mà hỏi ngược lại cô, "Thiếu Thiếu, anh rốt cuộc là có chỗ nào để cho em cảm thấy anh đối với thư pháp một chữ cũng không biết rồi hả?"

Mộc Tử Mạt cắn răng che giấu lệ, tỉ mỉ hồi tưởng lại một chút, có lẽ hình như anh đại khái xác thực chưa bao giờ nói qua mình không biết thư pháp.

Thì ra là, lúc ấy tất cả đều chỉ là chính mình YY a!

Thời gian ước định sắp tới rồi, Mộc lão đại gọi điện thoại tới, nói ông đại khái còn có mười phút liền đến trường học. Nội quy trường trung học H nghiêm ngặt, vì cho học sinh một môi trường học tập trong lành, xe của phụ huynh là không được phép lái vào .

Nhận điện thoại xong, Mộc Tử Mạt quyết định đi tới cửa trường học chờ, vừa định nói rõ nguyên nhân, Cố Tĩnh lại mở miệng trước, "Cậu phải đi rồi?"

Mộc Tử Mạt xách túi đặt ở dưới chân lên, "Ừ" một tiếng, cũng không hiểu anh tại sao lại hỏi như vậy.

"Vây cùng đi đi." Bất ngờ trả lời.

Ah? Mộc Tử Mạt lúc này mới chú ý tới anh cũng đeo cái ba lô, vừa vặn bị anh che khuất, cho nên sẽ không nhìn thấy.

"Cậu cũng trở về nhà?" Vẫn là nhin không được hỏi.

"Không phải." Cố Tĩnh lắc đầu một cái, "Tớ có một phòng trọ nhỏ ở cận phụ trường học, bình thường Chủ nhật sẽ trở về nơi đó."

Hoá ra là như vậy. Mộc Tử Mạt biết anh vẫn bề bộn nhiều việc, ngoại trừ bình thường học tập, anh còn muốn đến trường học giờ học phụ đạo, làm đề thi, tham gia thi đấu, có chút giờ học thậm chí cũng không lên, có rất ít thời gian của chính mình.

Hai người đi tới, một đường trăm dặm, cũng không cảm thấy xấu hổ, giống như đây chính là cách thức bọn họ ở chung đang lúc tự nhiên nhất.

Trên xe, Mộc Tử Mạt mở âm nhạc, Mộc lão đại chuyển xe nhìn cái bóng dáng càng ngày càng xa kia trong kính xe muốn nói lại thôi, "Thiếu Thiếu, người nam sinh kia là học sinh lớp các con sao?"

Hồi lâu, Mộc Tử Mạt mới phản ứng được cha nói là Cố Tĩnh, lắc đầu một cái, "Không phải, cậu ấy là Cố Tĩnh học lớp trọng điểm khoa học tự nhiên, nhưng cậu ấy là truyền kì của trường học của chúng con." Mộc Tử Mạt đem công tích vĩ đại bình thường nghe được về Cố Tĩnh từng chữ từng câu nói ra, cuối cùng, còn nghiêm túc gật đầu một cái, "Chỉ là, cậu ấy thật sự là rất lợi hại."

Mộc lão đại cũng gật đầu một cái tán đồng, từ trước đến nay trên mặt luôn luôn nghiêm túc lộ ra vẻ mỉm cười, "Nhìn ra được."

Thân là nhân sự bộ phận chủ quản, ông cơ hồ duyệt vô số người, người nam sinh mới vừa thấy kia, bề ngoài tuần tú không nói, nhưng toàn thân tự nhiên bộc lộ khí chất, đều chứng tỏ tu dưỡng tốt, từng tuổi này, người có khí chất như vậy tuyệt đối không thấy nhiều lắm, đứa nhỏ này, quả thực rất ưu tú.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Mộc Tử Mạt nhìn chằm chằm cà rốt thái hạt lựu trên bàn cơm, cà rốt xào thịt băm, củi đầu bới một miếng cơm, cổ bị mùi vị kia kích thích nghẹn một chút, vội vàng uống một ngụm canh bên tay, sắc mặt đột nhiên trở nên rất khó coi, nhin xuống kích động muốn nôn, dùng sức nuốt xuống.

Tại sao ngay cả canh đều là cà rốt hầm cách thủy náo heo hả?

"Thiếu Thiếu" Ngu Mỹ Nhân lại dùng cái muỗng múc cà rốt đặt vào trong bát của cô, "Ăn nhiều một chút, tốt cho thân thể, cũng tốt cho da dẻ."

"Đúng vậy a, Thiếu Thiếu, chị nhất định phải ăn nhiều một chút. Mẹ vì làm bữa cơm này, đúng là đem cả rớt ở chợ bán thức ăn đều vợ vét hết." Mộc Tử Ngôn hướng Mộc Tử Mạt tinh nghịch chớp chớp mắt, rõ ràng là giọng điệu trêu tức.

Mộc Tử Mạt chỉ đành phải đem ánh mắt cầu cứu hướng về phía Mộc lão đại yên lặng không lên tiếng, ai ngờ Mộc lão đại thế nhưng không được tự nhiên mà quay đầu, thậm chí còn đứng lên, "Cha đi lấy thêm cơm."

Tồn tại công chính vô tư duy nhất trong nhà này lại có thể không để ý tới cô?

Mộc Tử Mạt nhìn Mộc lão đại đang giả bộ cầm bát cơm còn hơn phân nửa tiến vào phòng bếp, tiến hành sự nghiệp vĩ đại tên gọi "Thêm cơm" đi, cúi đầu khóc không ra nước mắt.

"Thiếu Thiếu. . . ." Mộc Tử Ngôn chợt bu lại, ở bên tai cô như tên trộm nói, "Chị cũng đừng nhìn, lần này Mộc lão đại cũng có phần, những củ cà rốt kia chính là cha lái xe bồi mẹ đi mua."

"Mộc Tử Ngôn, lúc ăn cơm bớt nói!" Thêm cơm trở về Mộc lão đại nghe tiểu nữ nhi thật không ngờ bồi nhọ hình tượng của mình, thẹn quá hóa giận, từ trong súp vớt vài thứ đặt vào trong bát của Mộc Tử Ngôn, "Cái nào heo này cho con hảo hảo bồi bổ đầu óc."

"Cái gì đây?" Mộc Tử Ngôn nói thầm nhỏ nhỏ, nhưng đầu vẫn là ngoan ngoãn mà lùi về, an phận ngồi xong, từng miếng từng miếng ăn nảo heo.

Trong phòng ăn yên lặng trong phút chốc. Cho đến Ngu Mỹ Nhân lại cầm cái muỗng đứng lên. Mộc Tử Mạt trực giác mà cảm thấy ngăn cản, "Mẹ, thật ra thì ăn cà rốt quá nhiều cũng không tốt. Trước kia con có một bạn học chính là ăn quá nhiều cà rốt, kết quả ngộ độc thức ăn phải vào bệnh viện."

Lại sợ mẹ không tin, Mộc Tử Mạt đưa tay phải ra làm hình dáng xin thề, nhưng tay trái ở sau lưng len lén đánh một cái dấu gạch chéo, vị bạn học này, thật sự xin lỗi.

Giọng điệu thành khẩn nói, "Thật, con không có lừa mẹ."

"hì hì." Mộc tử Ngôn Tâm thầm nghĩ trong lòng, Thiếu Thiếu a, không ngờ chị cũng có hôm nay. Nghĩ như vậy, cư nhiên đắc ý bật cười.

"Mộc Tử Ngôn!" Mộc lão giận dữ trừng mắt, "Ăn nảo heo của con đi!"

Mộc Tử Ngôn không vui, cây ngay không sợ chết đứng mà phản bác, "Cần bổ não cũng không phải là con!"

"Ngẫm lại một chút thi giữa kỳ lần này của con." Mộc lão đại Nhất nói chúng tim đen chỉ ra vấn đề ở đâu.

Quả nhiên, sau khi nghe Mộc lão đại nói xong, đầu Mộc Tử Ngôn cúi thấp xuống, xấu hổ không dứt, thất sách thất sách a, đây cũng đã qua bao lâu, Mộc lão đại như thế nào còn nắm lấy không thả.

Thi giữa kỳ lớp mười lần này tên của Mộc Tử Ngôn đứng ở sau 1000 xếp hạng đầu toàn bộ trường, so với lúc thi cấp ba lùi hơn bảy trăm hạng. Ở bên trong trung học H, tương phản to lớn như vậy không cho phép lạc quan, chủ nhiệm lớp của cô ấy thậm chí tự mình gọi điện thoại cho Mộc lão đại, mời ông nhất định phải tham gia họp phụ huynh sắp đến để tìm hiểu tình hình, đem cái mặt già này của Mộc lão đại đều vớt sạch.

Sau khi ăn xong, Ngu Mỹ Nhân ở phòng bếp rửa bát, Mộc lão đại vào thư phòng xử lý công việc, Mộc Tử Ngôn ngoan ngoãn ở phòng khách làm bài tập, Mộc Tử Mạt vốn là muốn xem tin tức trên tivi, sau đó ngẫm nghĩ vẫn là cảm thấy quên đi, để tránh ảnh hưởng đến tâm tình nghiêm túc học tập thật vất vả của Mộc Tử Ngôn, chỉ đành phải ngồi ở trên ghế sa lon, cầm sách bài tập của Mộc Tử Ngôn lật xem.

Mộc Tử Mạt ngồi xuống, Mộc Tử Ngôn sẽ không thành thực rồi, đem sách bài tập khép lại, khuôn mặt nhỏ nhắn gục xuống, cúi đầu ủ rũ nói, "Thiếu Thiếu, chị nói chúng ta giống như là cùng một cha mẹ sinh ra sao? Dung mạo chị so với em xinh đẹp hơn em liền không truy cứu, như thế nào thành tích so sánh em vẫn tốt nhiều như vậy?"

Mộc Tử Mạt gật đầu một cái tán đồng, tay chống cằm, vô cùng nghiêm túc nói, "Nhất định là, theo di truyền học mà nói, gen cũng sẽ bổ sung ưu khuyết điểm. Nói không chừng liền là bởi vì chị ra đời trước, đem gen ưu tú của ba mẹ đều chiếm hết, cho nên đến trên người em, cũng chỉ còn lại có chút gen chất lượng kém rồi."

"Thiếu Thiếu, người ta là rất nghiêm túc! Chị xấu lắm, lại còn công kích thân thể của em!" Mộc Tử Ngôn cực kỳ tức giận vươn tay muốn vỗ xuống, lại bị Mộc Tử Mạt nhanh chóng né tránh, bỗng nhiên thấy không thú vị, rầu rĩ mà ngã ở trên ghế sa lon.

"Ngôn Ngôn." Mộc Tử Mạt đứng lên, thu hồi dáng vẻ đùa giỡn lúc trước, nghiêm túc nói, "Thật ra thì thành tích tốt hay không tốt cùng trí lực không nhất định có quan hệ. Em hảo hảo nghĩ lại một chút, không hiểu có thể tới hỏi chị."

Mặc dù là một học sinh khối văn, nhưng là thời điểm lớp mười cô học khoa học tự nhiên cũng không tệ lắm, tin tưởng đề bài cơ bản không làm khó được cô.

Trở về phòng, điện thoại di động ở trên bàn lóe lên một cái, Mộc Tử Mạt cầm lên vừa nhìn, là tin nhắn của Tiền Thiên Thiên gửi tới, là một chuyện cười.

Nhìn xong tin nhắn, Mộc Tử Mạt cười một tiếng, Tiền Thiên Thiên biết cô thích xem chuyện cười, vừa có chuyện cười sẽ gửi tin nhắn cho cô, thậm chí

còn giễu cợt nói đây đều thành phản xạ có điều kiện, còn không có ý thức tới, tay vừa động liền ấn nút gửi đi.

Mộc Tử Mạt mở ô tra lời tin nhắn trong điện thoại di động ra, từ từ nhấn lại một cái tin nhắn, hồi báo mức độ hài lòng khách hàng sử dụng, khích lệ cô ấy không ngừng cố gắng.

Tiền Thiên Thiên trả lời lại là một cái búa nhỏ.

Mộc Tử Mạt nghiêm nhiên bật cười, cũng không trả lời lại, để điện thoại ở một bên, cầm lấy “Giải toàn bộ tài liệu học tập trung học – số học” ở bên bàn mở ra, lại nhìn vài quyển manga “trong lòng của ta mỗi ngày là một đóa hoa.” Bên giường bị cô lạnh nhạt thật lâu, khẽ thở dài một cái, cầm bút lên, “Shasha” tiếng viết chữ ở bên trong phòng yên tĩnh vang lên.

Nếu như bạn muốn hỏi tại sao người khác so với chính mình ưu tú hơn, bạn phải hỏi trước chính mình một chút, bạn so người khác nhiều bỏ ra bao nhiêu. Không có thiên賦 ải cho tới bây giờ, chỉ có không muốn người biết là không ngừng cố gắng.

Mùa đông càng ngày càng gần rồi.

Gió lạnh cuối thu sẽ lạnh xẹt qua đầu cành, bệnh bạch đới thành từng mảnh màu vàng xơ xác, đường nhỏ trên trường, phủ kín khoa Tử Kinh rơi rụng rồi, cánh hoa màu tím phấn, thật dài, hoa không nát nhỏ mà cuộn xoắn, lặng yên nằm trên mặt đất.

Theo thời tiết càng ngày càng lạnh, các học sinh ngoại trừ phải đối mặt áp lực học tập to lớn, lại gặp phải một từ địch khó chơi---- ỏ chẵn ám áp, mỗi ngày đều cực kỳ dây dưa, luôn miệng kêu khổ.

Mỗi sáng sớm sáu giờ, trong khu túc xá trường trung học H cũng sẽ vang lên khúc dương cầm “Jur Elise” của Beethoven, nhắc nhở rất nhiều học sinh trong trường trung học H, nên rời giường.

Chỉ có điều thật đúng là đừng nói, mặc dù lúc đó thư khiếu nại bộ hậu cần trường học cứ một hôm lại một hôm, thế nhưng đoạn thời gian đi học tiết học sớm chuyên cần là cao nhất, ông lão phụ trách thu hồi giấy vụn mỗi ngày cũng là vui tươi hơn hờ.

Nhưng là, gần đây Hoàng lão sư của bộ hậu cần trường học lại phát hiện phương pháp kia không dùng được rồi, học sinh bị chuông sáng sớm đánh thức càng ngày càng ít, sau ba ngày tiến hành điều tra thực địa ở khu túc xá học sinh, vỗ hai tay, bưng tình hiểu ra, ngay sau đó liền đem “Jur Elise” đổi thành “Symphony No.5 in C Minor”.

Cứ như vậy, mỗi học sinh nội trú trong trường trung học H mỗi sáng sớm không chỉ cùng với ỏ chẵn ám áp làm đấu tranh, còn phải khổ sở dây dưa vì vận mệnh hùng hồn ở bên ngoài.

Tại thời điểm “Symphony No.5 in C Minor” nhanh đến, người ở trong nhà trọ Đình Vân lâu 613 mới có phản ứng.

Triệu Viện Viện trước hết từ trong chăn thò đầu ra, nhìn sắc trời bên ngoài một chút, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Còn có để cho người ta sống hay không, bầu trời vẫn chưa sáng hoàn toàn mà! Nào có trường học biến thái như vậy, giờ lên lớp sớm lại quy định tại buổi sáng 6 giờ rưỡi, tớ còn muốn ngủ thêm một chút đây!” nói xong, rồi lập tức rút trở về.

Lời của Triệu Viện Viện vừa rơi xuống, Tiền Thiên Thiên cũng thở dài một cái, chậm rãi nói, “Trẻ con, tất cả mọi người sớm đã dậy đi, tớ cũng không bao giờ muốn cùng chủ nhiệm lớp nhớ lại kiếp trước năm trăm lần ngoài đầu nhìn lại nữa rồi.”

Chủ nhiệm lớp sẽ ngủ ở khu nhà trọ cho giáo sư trong trường, mỗi sáng sớm sau sáu giờ rưỡi sẽ đứng giờ đứng ở lối vào khu dạy học bắt bớ người, Tiền Thiên Thiên đã trúng nhiều lần rồi, chỉ may là lớp trọng điểm, Trang lão sư cũng không tiện nói thêm cái gì, mỗi lần chạy trốn đều được gặp may.

Lý Sở Tâm là người duy nhất ở cái túc xá này nhất nghiêm túc học tập, cũng dậy sớm nhất, mỗi ngày năm giờ rưỡi liền đứng lúc rời giường, rửa mặt xong sau đó liền đi ra phía dưới kí túc xá đọc Anh ngữ.

Tiền Thiên Thiên đánh răng tốt rồi, từ trong phích nước nóng trong đồ chút nước nóng, thấm ướt khăn lông rửa mặt. Trời lạnh như thế này, dùng nước trong vòi nước rửa mặt, ngẫm lại đều cảm thấy kinh khủng.

Lúc đi ra, Triệu Viện Viện còn đang ngủ, Mộc Tử Mạt bọc chăn bông lại vẫn không nhúc nhích, Tiền Thiên Thiên cầm đầu cầm cổ lắc đầu một cái, “Ồ chẵn, quả thật là phần mộ của tuổi trẻ.”

Khi Mộc Tử Mạt tỉnh lại, trong ký túc xá đã không có người, bên ngoài sắc trời đã sáng choang. Trước khi đi Triệu Viện Viện giúp cô đặt đồng hồ báo thức, hao phí quá nhiều lượng điện, âm thanh cũng gọi khàn rồi.

Mộc Tử Mạt thống khổ nhất, không phải vĩnh viễn học không tốt số học, mà là mỗi ngày rời giường đơn giản nhất. Cô từ trước đến giờ là “Nhà rời giường khó khăn.” Tuần lễ này tới nay, gần như mỗi ngày đều bỏ qua tiết học sớm, chỉ là so Tiền Thiên Thiên may mắn chính là, ngược lại cho tới bây giờ cô sẽ không gặp phải Trang lão sư.

Chân tướng thật ra là như vậy.

Trang lão sư đối với học sinh trong trường trung học H có lòng tin tuyệt đối, mọi người là có chậm chạp đi, thời tiết lạnh ỷ lại giường một chút cũng là chuyện có khả năng bắt đầu, bình thường đối với người cuối cùng bị trễ “Phần tử ngoan cố” hoàn thành theo thông lệ nói rõ lí lẽ sau đó tính dạy bảo, nhìn đồng hồ, 6 giờ 45’, cũng không xê xích gì nhiều, trở về phòng làm việc. Nhưng ông ấy nơi nào nghĩ đến, sau khi ông đi, còn có thể có người giống

như Mộc Tử Mạt như vậy mỗi ngày chỉ là bảy giờ không rời giường, mỗi lần nhất định bỏ qua sớm đọc “Phản từ kinh khủng”, vì vậy liền bị cô thừa cơ.

Mộc Tử Mạt chính là như vậy trở thành cá lọt lưới.

Rửa xong mặt, Mộc Tử Mạt đột nhiên nhớ tới tiết một tiết hai hôm nay là số học theo đo lường, chẳng quan tâm tới cái khác, cầm lấy áo khoác đồng phục học sinh liền xông ra ngoài.

Trên đường trong trường học rơi là tả cánh khóa Từ Kinh màu tím phấn, đậm đậm nhạt nhạt, in xuống dấu chân vội vã.

Lớp mười hai ban mười ba ở cuối hành lang lầu bốn, gần sát văn phòng làm việc của giáo sư. Một đường đã chạy tới, mọi người bên ngoài phòng học cũng yên tĩnh, có thể thấy được tiết học thứ nhất đã bắt đầu rồi.

Mộc Tử Mạt càng nóng vội, bước chân không tự giác được nhanh hơn, nhưng ở chỗ rẽ hành lang lầu bốn đụng phải một người, khuôn mặt mới vừa rửa xong của cô bị đụng có chút đau.

“Cẩn thận.” Hình như người bị cô đụng vào kêu lên một tiếng nhưng vẫn là lễ độ giữ vững cô. Mộc Tử Mạt cũng biết mới vừa đụng phải lực đạo nặng bao nhiêu, lúc tác dụng hỗ trợ lẫn nhau, mặt của cô cho đến bây giờ vẫn còn mơ hồ thấy đau.

Chỉ là, cái âm thanh này...

Mộc Tử Mạt cả đầu óc lơ mơ, sau đó, đáy lòng có vô số âm thanh kêu gào, “Cố tính, Cố tính, Cố tính,....”

Thật sự là Cố Tính.

Đột nhiên nghĩ đến, cả người của mình còn treo ở trên người anh, mất đi trọng tâm, vì vậy theo bản năng đẩy lồng ngực của anh một cái, lại cảm thấy như vậy không đúng, đột nhiên thu tay lại, lại bị anh nhẹ nhàng giữ chặt cổ tay, độ ấm xa lạ, từ đầu ngón tay của anh chậm rãi truyền đến.

Mộc Tử Mạt trong nháy mắt đỏ mặt.

“Đừng nhúc nhích.” Thanh âm nhẹ nhàng của anh từ trên đầu truyền đến, Mộc Tử Mạt cảm thấy sợi tóc của mình bị anh cầm trong tay, không khỏi có chút kinh ngạc.

Động tác trên tay của Cố Tính không có ngừng, giải thích. “Tóc của cậu quấn vào nút áo của tớ.”

Hóa ra là như vậy.

Mới vừa lúc đi ra quá vội vàng, Mộc Tử Mạt không có chú ý cột tóc, chỉ là chải đầu qua loa, liền đến phòng học.

Mộc Tử Mạt chỉ đành phải đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích tựa vào trên bộ ngực rắn chắc của anh, mặc anh nhẹ nhàng đùa nghịch tóc đen của mình, hơi thở nam tính mát lạnh vây quanh ở chung quanh cô, động tác trên tay anh vẫn rất nhẹ, giống như là đang che chở một món đồ trân quý dễ vỡ.

Mộc Tử Mạt quay đầu đi, cuối hành lang, ánh mặt trời nhu hòa rải rác tí mĩ gần đầy đất. Giống như giờ phút này trong nội tâm của cô ấm áp, dịu dàng.

“Được rồi.” Cố Tính cúi đầu mở miệng, ngón tay trắng nõn đang xuyên qua tóc đen, nhẹ nhàng mà đem tóc mới vừa làm loạn vuốt lại, âm thanh dính vào độ ấm không hiểu.

“A, tốt.” Mộc Tử Mạt lập tức bỏ đầu từ trên người anh dời đi. “Cảm ơn cậu!” Lại cảm thấy hình như không đúng, “Thật xin lỗi!”

“Không có việc gì, lần sau cẩn thận một chút.” Hình như mang theo âm thanh nụ cười.

Mộc Tử Mạt chợt ngẩng đầu, nhịp tim đập mạnh.

Nam sinh quay mắt về phía cô, môi mông khê mím, khóe miệng hơi vênh, nụ cười đạt đến nháy mắt, trên gương mặt tuần tú trắng nõn lộ ra mơ hồ đỏ ửng.

Cố Tính cười? Cố Tính đỏ mặt? Thế giới này có phải hay không, huyền ảo?

Cố Tính đứng tại chỗ, ánh mắt không chớp đuôi theo cái bóng lưng uyển chuyển đi trong nắng sớm mùa đông, nụ cười trên khóe miệng dần dần sâu hơn.

Trước ngực, hình như còn lưu lại độ ấm của cô. Khi đó, đầu của cô phải dựa vào ở trên ngực anh, hô hấp ấm áp khiến cho tâm của anh rối loạn tiết tấu, cũng không dám để cho cô phát hiện, sau khi thoáng bình phục, ngón tay lại khê run, luôn là bất không được mái tóc dài vừa đen vừa mềm của cô, cho nên mới tồn thêm chút thời gian.

Hình như hương hoa nhàn nhạt vẫn còn quanh quẩn ở trước ngực anh, anh nhớ, đó là mùi hương từ đầu cô phát ra, thanh nhã thơm mát.

Nắm chặt không thả.

Nghe nói, tóc đen của bạn quấn qua cái nút áo thứ hai của tôi, từ đó, bạn chính là của tôi đấy.

Cái ngụ ý này thật tốt.

Tác giả có lời muốn nói: Không có gì nói rồi, còn là ăn nã heo thôi.... Yên lặng bỏ đi...

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Các loại công tác khẩn cấp đều được chuẩn bị xong, tháng mười hai này, hội thao toàn trường trung học H mỗi năm một lần đúng kỳ hạn tới. Học sinh cấp 3 được nghỉ hai ngày rưỡi, như được đại xá.

Cho tới bây giờ hội thao toàn trường chính là thiên hạ của nam sinh, dĩ nhiên, cũng có bậc cân quắc không thua đáng mấy râu. Hội thao toàn trường vừa mới bắt đầu không lâu, trong radio liên tục truyền ra tin tức một ban một loạt các lớp học nào đó một loạt đồng học nào đó đạt được hạng nhất một hạng mục nào đó, cực kỳ kích động lòng người.

Chung quanh sân thể dục cắm đầy cờ màu đại biểu cho tinh thần của lớp học do mỗi lớp tự thiết kế, dưới cờ chính là đại bản doanh của lớp mình. Ngắm nhìn trên đài đã ngồi đầy học sinh, tâm tình của các cô cực kỳ dâng cao, âm thanh động viên cổ gắng lên liên tiếp.

Mộc Tử Mạt và Tiền Thiên Thiên đứng ở tầng chót giáo học lâu, vịn lan can nhìn xuống, phía dưới sắp tiến hành đấu vòng loại 800m nữ lớp mười hai. Các cô nhìn thấy Triệu Viện Viện đã qua điểm danh rồi, ngồi chồm hổm xuống thất lại dây giày, đứng lên thì trên mặt có hăng hái tràn đầy tự tin.

Nói thật, ban khoa học xã hội nữ sinh chiếm đa số, hướng chỉ là lớp trọng điểm môn khoa học xã hội, nữ sinh trong lớp họ cũng không quá quan tâm ưa thích tham gia thi đấu thể thao loại phong trào thể dục thể thao này, lại càng không am hiểu.

Cho nên, lớp mười hai ban 13 ngoại trừ nam sinh ra thì Triệu Viện Viện là hy vọng lớn nhất, thể dục của cô ấy luôn luôn rất tốt, 800 m cũng chạy rất ổn định.

Mặc dù chủ nhiệm lớp liên tục cường điệu, kết quả không quan trọng, quan trọng là quá trình hưởng thụ. Nhưng dù sao là hội thao toàn trường cuối cùng trong cuộc đời học sinh, tất cả mọi người không muốn để lại tiếc nuối gì, lại nói, đến lúc đó nếu như cầm tên thứ nhất đếm ngược từ dưới lên, trên mặt mũi cũng bắn khoản.

Tiếng súng vừa vang lên, tranh tài chính thức bắt đầu.

Ba phần mười hai giây, Triệu Viện Viện người thứ nhất xông qua điểm cuối, thành công vì lớp mười hai 13 ban bắt được hạng nhất 8 điểm. Quy tắc tranh tài là hạng nhất 8 điểm, hạng hai 5 điểm, hạng ba 3 điểm, tất cả điểm số thêm vào, từ cao xuống thấp sắp hàng, chính là xếp hạng cuối cùng của tất cả ban.

Mộc Tử Mạt và Tiền Thiên Thiên không khỏi vì Triệu Viện Viện vỗ tay lên, một tháng này đến nay, xế chiều mỗi ngày cô ấy đều phải đến trong thao trường rèn luyện, ngay cả cơm cũng chẳng quan tâm ăn, đem mình mệt mỏi gần chết không nói, lúc tới người trong kí túc xá còn phải thay phiên giúp cô ấy bôi thuốc xoa bóp. Không thể không nói, cái hạng nhất này thật sự là đến từ không dễ.

Sau 800m nữ là đấu vòng loại 1000m nam lớp mười hai, Tiền Thiên Thiên chạy xuống đi giúp bạn trai của cô ấy cố gắng lên, Mộc Tử Mạt đứng một lát, nhận được tin nhắn Triệu Viện Viện gửi đến: lạnh muốn chết, nhanh đến phòng học giúp tớ đem áo khoác đến đây.

Mộc Tử Mạt không khỏi bật cười. Lúc trước bởi vì phải tranh tài nhiệt huyết sôi trào, thi đấu xong mới biết lạnh?

Cửa sau phòng học khép, không thể ngờ còn có người đang bên trong, Mộc Tử Mạt đẩy ra vừa nhìn, thì ra là Tần Thi Nguyệt.

Nghe được âm thanh đẩy cửa, Tần Thi Nguyệt quay đầu lại, thấy là Mộc Tử Mạt, lại vòng vo đi qua, không thèm quan tâm đến lý lẽ.

Mộc Tử Mạt cũng không để ý, thả chậm bước chân đi về phía chỗ ngồi của mình và Triệu Viện Viện, tính toán cầm áo khoác liền mau chóng rời đi, đối với nguyên nhân tại sao bạn học cả lớp tất cả đi xuống xem so tài mà Tần Thi Nguyệt lại ở lại phòng học không có hứng thú chút nào.

Ai ngờ, đi tới chỗ ngồi của Tần Thi Nguyệt thì cô ta lại đột nhiên đưa chân trái ra, Mộc Tử Mạt chưa bao giờ nghĩ tới cô ta sẽ làm như vậy, một người trọng tâm không ổn định, vội vàng ngã trên mặt đất, thật may là bắt được mép bàn, nhưng không cách nào triệt tiêu trọng lực thể năng đột nhiên mà tới, một quyển sách chất trên bàn phải thật cao đập xuống.

Mộc Tử Mạt chỉ cảm thấy trên chân một trận đau, muốn chống đứng lên, tay lại dùng không được bao nhiêu sức lực, chỉ đành phải trên mặt đất ngồi.

Trên đất thật lạnh, Mộc Tử Mạt quay đầu lại liếc mắt nhìn, Tần Thi Nguyệt nhưng ngay cả đầu cũng không ngẩng, nghiêm túc làm bài thi trên tay, về mặt

có nói không ra lạnh nhạt.

Cho đến khi âm thanh càng ngày càng gần của Triệu Viện Viện truyền đến, Tần Thi Nguyệt chợt kéo ghế ra, sập cửa mà đi.

"Ai, Từ Mạt, làm sao cậu cầm cái áo khoác cũng mè nheo, lạnh chết tôi!" Triệu Viện Viện đẩy cửa đi vào, thấy Mộc Từ Mạt ngồi dưới đất, không khỏi bước nhanh hơn, "Từ Mạt, làm sao cậu ngồi dưới đất?"

"Không có việc gì, không cần thận té, cậu mau đỡ tôi đứng lên." Mộc Từ Mạt thử giật giật chân một chút, còn mơ hồ thấy đau, có thể là xoay đến, chỉ là so với vừa mới tốt hơn nhiều.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Triệu Viện Viện nhìn quyển sách tứ tán, không tin hỏi tôi, "Tôi mới vừa thấy Tần Thi Nguyệt đi ra ngoài, có phải hay không"

Mộc Từ Mạt không nói gì, chỉ là đỡ cái bàn đi từ từ trở về chỗ ngồi của mình, "Cậu giúp tôi thu lại sách trên đất đi."

Mặc dù cô không biết Tần Thi Nguyệt tại sao phải làm như vậy, nhưng cô không muốn đem chuyện làm lớn, cũng không muốn giải vây vì Tần Thi Nguyệt, càng không hy vọng tạo thành bối rối cho người khác.

Triệu Viện Viện quả nhiên là hiểu cô. Âm thầm sinh hồn dỗi trong chốc lát, ngồi chồm hồm xuống nhặt một quyển sách một quyển trên đất lên, đặt lên bàn, xếp lại thật chỉnh tề.

"Từ Mạt, không phải là của tôi nói cậu, như cậu vậy." Tức giận để xuống quả đấm, Triệu Viện Viện đi tới chỗ ngồi của Lý Sở Tâm ngồi xuống, kéo tay của cô, "Cậu xem, máu ứ đọng rồi."

Da của Mộc Từ Mạt rất mỏng, lại trắng, bình thường tiểu đả tiểu nháo, Triệu Viện Viện cũng không dám đối với cô dùng sức quá lớn, mới vừa sách đây như thế nặng như vậy nên xuống, mu bàn tay của cô lập tức tím bầm một mảng lớn.

Thấy trên quần đồng phục học sinh màu xanh dương đậm của Mộc Từ Mạt dính chút bụi đất, Triệu Viện Viện vỗ vỗ giúp cô, lại thấy cô hơi nhú nhú mày, lập tức thò tay muốn nhắc lên ống quần của cô, âm thanh không tự chủ đề cao rất nhiều, "Chân của cậu cũng bị thương?"

Mộc Từ Mạt cắn răng "Tê" một tiếng, dè xuống tay của cô ấy, "Đau."

Triệu Viện Viện cẩn thận từng li từng tí giúp cô cuộn ống quần lên, thật may là quần đồng phục học sinh đều rất rộng rãi, cũng không như thế nào tổn sức.

Chứng kiến tới chỗ rách da phiem hồng trên đầu gối, nhìn thấy mà phát hoảng một khối thì Triệu Viện Viện hít một hơi lạnh, trong miệng không nhịn được thầm thì, xuống tay thật ác độc.

Lập tức đã quyết định, "Đi, tôi dẫn cậu đi phòng y tá trong trường, vết thương này không nhanh xử lý sợ rằng sẽ lây nhiễm."

Mộc Từ Mạt gạt đầu một cái, mặc cho cô ấy dịu dặt đi ra khỏi phòng học. Thời tiết lạnh, vết thương rất đau, hơn nữa không dễ dàng kết vảy, cô lẽ đi bôi chút thuốc có vẻ tốt hơn.

"Cậu a, mọi người đều nói ngã một lần khôn hơn một chút, cậu ăn nhiều như vậy, thế nào cũng không thấy cậu thêm chút đầu óc a, loại người kia, Hừ! Thật không phải tôi nói cậu, đối với người khác nhân từ chính là tàn nhẫn đối với mình a."

Triệu Viện Viện giống như mục già một dạng liến thoắng không ngừng, một đường niệm đến phòng y tá trong trường.

Mộc Từ Mạt đột nhiên nghĩ đến một cái tình tiết nhỏ bên trong vài mét manga.

Cô gái đối với sư tử nói, chúng ta bắt đầu chơi đi! Bạn trước cắn đầu của tôi, về mặt phải rất hung dữ. Tôi sẽ khóc kêu gào, hai chân đá lung tung, làm bộ cực sợ. Sau đó chúng ta liền vọt vào trong đám người, hù chết bọn họ. Nếu có người tới cứu tôi, cái người đừng cầm mà ra, mới có thể diễn bạch mã hoàng tử của tôi.

Ở lúc gặp rủi ro, người thứ nhất hướng bạn chia tay giúp đỡ nhất định là bằng hữu của bạn, người như vậy, đáng giá cho bạn dùng một đời để quý trọng.

Bên ngoài gió mùa đông đang cuồng vọng mà gào thét, Mộc Từ Mạt lại cảm thấy, đáy lòng có một dòng nước ấm chậm rãi chảy qua.

Hội thao toàn trường diễn ra ba ngày liền kết thúc. Lớp trọng điểm môn khoa học xã hội cuối cùng thua không khó khăn nhìn lắm, lấy 34 điểm trong tổng điểm sau cùng cầm vị trí thứ ba đếm ngược từ dưới lên của tất cả ban.

Lớp mười hai ban 7 giống như lấy xu thế không thể vãn hồi dừng mãnh đoạt hạng nhất, lớp mười hai ban 14 được hạng ba, trên danh sách giành giải thưởng căn bản là thiên hạ của ban khoa học tự nhiên.

Lý Sở Tâm ăn một miếng cơm, ngẩng đầu lên, "Thật không thể tin được ban 14 có thể được hạng ba ư!"

Xác thực khó có thể tưởng tượng.

Cấp ba có 25 lớp, ban khoa học tự nhiên thì có mười lăm, vận động viên ngoại hồ tằm long, ban 14 có thể lấy được thành tích như vậy thật là hiếm thấy.

"Vậy thì có cái gì?" Triệu Viện Viện dùng chiếc đũa gỗ cái đĩa, "Cậu cũng không nhìn một chút Tô Tĩnh Nhiên của ban 14 thật lợi hại mà, riêng là ở 1000m nam và nhảy xa liền bên trên cầm 16 điểm, còn có Cố Tĩnh, cậu ấy chạy thứ tư gây tiếp sức nam, cũng cầm hạng nhất, còn có a."

Triệu Viện Viện có ý ngừng lại, hướng Tiền Thiên Thiên đối diện chen chen lông mày, "Cái vị kia nhà cậu ấy cũng công hiến không ít!"

Bạn trai Tiền Thiên Thiên cũng là lớp mười hai ban 14, từ năm lớp 11 bọn họ đã bắt đầu rồi, tình cảm luôn luôn rất tốt.

Thì ra Cố Tĩnh cũng tham gia hội thao toàn trường. Mộc Tử Mạt ăn một cây rau cải, vậy hai ngày hành đi lại không thể nào thuận tiện sẽ không đi xem, vẫn đợi ở kí túc xá, trong lòng không tránh được một chút tiếc nuối nhỏ nhỏ.

Không biết lúc Cố Tĩnh chạy bộ là cái dạng gì đây?

Trường học cũng sẽ không trông nom học sinh chút tâm tư lãng mạn ở thời điểm đó, kỳ thi cuối cùng của học kỳ thứ nhất lớp mười hai định tại ngày 24 và 25 tháng 12.

Năm nay lễ Nô-en đêm Giáng sinh nhất định không được an bình.

Một học kỳ, học sinh cấp 3 trên căn bản là miễn dịch đối với cuộc thi, cũng không dám thư giãn, trong phòng làm việc học sinh hỏi vấn đề chặt ních rồi, trên hành lang đứng đầy học sinh thảo luận vấn đề, dưới đèn đường cũng tụ tập không ít học sinh học Anh ngữ.

Sau khi cuộc thi kết thúc, trường học khó được một ngày nghỉ.

Mộc Tử Mạt chưa có về nhà, phần lớn đồng học đều thu thập xong đi rồi, cô còn ở lại phòng học, đứng ở bên cửa sổ, bóng lưng cô nói không ra cô đơn.

Không biết vì sao sao mỗi lần cuộc thi đi qua, cũng sẽ cảm giác, một môi rã rồi, có một loại cảm giác hít thở không thông không nói ra được, từ lòng bàn chân chậm rãi lan tràn, thở không thông, không cách nào hô hấp.

Khô cực như vậy, một môi như vậy, rốt cuộc là vì cái gì? Vì một trang giấy có thể quyết định tiền đồ vận mạng? Còn là, cái gì khác?

Mộc Tử Mạt thật sâu mê mẩn.

Tháng mười hai mặt trời chiếu chiếu ánh hào quang cảm giác xâm lược về mặt bối rối của cô, tại hoàng hôn trên không biết đáp án. Nhân nhạ cô đơn nhu hòa của đường nét trên mặt cô, cảm hơi nhon có vẻ tron mềm nhũn nhụi.

Giờ phút này, cô hướng về phía ngoài cửa sổ, chân mày nhíu lại.

Điện thoại di động trên bàn màu trắng rung một chút, là một cái tin nhắn. Triệu Viện Viện hẹn cô đến tiệm trà sữa ngoài trường uống trà sữa.

Mộc Tử Mạt thu thập đơn giản, đeo túi xách, đi ra khỏi phòng học.

Hoàng hôn xuống, từ cầu thang sứ trắng cô đơn mà nằm đầy đất vắng lặng, bóng dáng của cô kéo dài thật dài.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Ra khỏi cửa trường trung học H, đi về phía nam khoảng 20 phút, chính là tiệm trà sữa Triệu Viện Viện và cô ước hẹn ở trong tin nhắn, bình thường tất cả mọi người ưa thích tụ họp ở chỗ này. Ở mỗi buổi tối ngày nghỉ sắp tới, hẹn mấy người đồng học bình thường có vẻ như chơi đùa tốt với nhau, mỗi người gọi một ly trà sữa nóng hổi, mùi sữa nồng đậm, cảm giác ấm áp, luôn là có thể khiến cho người ta dễ dàng mà quên mất giá lạnh trên đường đi.

Dĩ nhiên, ở trong tiệm vẫn là các đôi tình nhân nhiều hơn, gọi 1 ly sữa trà, cầm vào hai cây ống hút, bạn một ngậm tôi một ngậm, ở giữa nhìn nhau, đều có một phen nồng tình mật ý.

Mộc Tử Mạt nắm thật chặt áo khoác trên người, cời cái bao tay, sửa lại một chút tóc dài bị gió thổi loạn trên đường chạy tới, thở ra một hơi thật sâu, lúc này mới khe khẽ đẩy cửa tiệm trà sữa đi vào.

Bởi vì nghỉ, bên trong tiệm rất nhiều người, ồn ào, không biết tại sao, lại làm cho người ta có một loại cảm giác ấm áp kỳ lạ.

Một cánh cửa, ngăn cách, là hai cái thế giới.

Mộc Tử Mạt đứng tại chỗ, tìm kiếm bóng dáng của Triệu Viện Viện ở trong đám người đó, trong tiệm quá nhiều người, cô lại bị cận thị nhẹ, đúng là tìm không tốt lắm.

Triệu Viện Viện ngồi ở vị trí gần cửa sổ tận cùng bên trong, Mộc Tử Mạt mới vừa vào cửa, cô ấy liền thấy được, đứng lên giơ tay về phía cô, nhìn cô không có phản ứng, vì thế cao giọng hô lớn, "Tử Mạt, còn đứng ngốc ở cửa làm gì đấy? Bên này!"

Trong tiệm lập tức yên tĩnh lại, vô số ánh mắt không hẹn mà cùng quét về phía cửa, bút ở trên tay nhân viên phục vụ run run một chút, hồi lâu mới phản ứng được, không khỏi cúi người hỏi nửa một lần, "Đồng học, xin hỏi bạn mới vừa gọi cái gì?"

Bị nhiều ánh mắt xa lạ chú ý như vậy, Mộc Tử Mạt lúng túng đứng tại chỗ, chậm rãi dè xuống vài lần ý nghĩ muốn cầm túi xách che kín mặt của mình.

Ách, cô có thể làm bộ như không biết cô ấy hay không?

Vẫn là chậm rãi di chuyển đi qua.

Chờ đợi thêm nữa, không biết Triệu Viện Viện còn sẽ có bao nhiêu hành động vượt ra ngoài dự tính của người khác.

Không nghĩ tới Tô Tĩnh Nhiên cũng ở đây, Mộc Tử Mạt cũng không nhớ quá nhiều, khẽ mỉm cười gật đầu một cái về phía cậu ta, cời áo khoác màu đỏ xuống vắt trên ghế, ngồi xuống ở bên cạnh Triệu Viện Viện.

Triệu Viện Viện đã giúp cô gọi một ly trà sữa đậu đỏ nóng, Mộc Tử Mạt cầm ống hút, hút thật sâu một ngụm lớn. Ở trong miệng tràn ngập mùi thơm đậu đỏ nhàn nhạt, mùa đông đầu lưỡi lưỡi biếng đười theo mùi thơm ngát kia, đáy lòng nhất thời cảm thấy một hồi ấm áp.

Thật sự rất lâu không gặp, mặc dù ở lớp cách vách, nhưng bình thường gặp mặt cũng chỉ chào hỏi một cái đơn giản liền vội vàng mà qua, lại có lẽ là mới vừa thi xong nên phần tâm tình kia cho phép nhẹ nhõm, Mộc Tử Mạt nói nhiều hơn so với bình thường, trong mắt không cảm được ý cười nhẹ nhàng, làm cho cả người cô nhìn đặc biệt sinh động.

Ba người thoải mái mà ngồi chung một chỗ, trò chuyện về học tập, trò chuyện về ước mơ của bọn họ, trò chuyện về tương lai của bọn họ.

Giờ phút này, bọn họ có thể bất chấp tất cả, bởi vì đây là thế giới của bọn họ, đây là quyền lợi giao cho tuổi trẻ của bọn họ.

Chỉ thuộc về bọn họ, độc nhất vô nhị.

Bước chân mùa đông càng lúc càng nhanh, trong sân trường trung học H trăm cây tiêu điều, lá khô bay tán loạn, tất cả đều phẳng phất dường như được hẹn ngừng vậy, lặng lẽ chờ đợi một tương lai yên tĩnh.

Đối với học sinh lớp mười hai mà nói, đây có lẽ là ngày đông giá rét gian nan thứ nhất trong cuộc đời bọn họ, rất dài, cũng rất ngắn, quan trọng hơn là, không có ai biết, cho dù chịu đựng qua mùa đông này, chờ đợi bọn họ, thật sẽ là mùa xuân chim hót hoa thơm sao?

Rất nhiều thứ, bởi vì không biết, cho nên giờ phút này chờ đợi mới có ý nghĩa.

Thành tích xếp hạng của cuộc thi tháng mười hai cuối cùng ra rồi. Sau khi bất kỳ chân tướng phơi trần khắp thiên hạ, đều là mấy nhà vui sướng mấy nhà buồn.

Triệu Viện Viện không thể nghi ngờ là người trước, cô ấy rút cuộc lấy một phần kém thành công đem thần thoại ngọn núi vĩnh viễn bất bại Tôn Hạo của ban khoa học xã hội kéo xuống ngựa, hoàn toàn xứng đáng leo lên chiếc ghế hạng nhất của toàn bộ ban khoa học xã hội.

Triệu Viện Viện ngay cả nằm mơ cũng đều là cười. Bởi vì thật sự không biết mở lời như thế nào với Mộc Tử Mạt, cô ấy vẫn giấu diếm một bí mật nhỏ, ngược lại thành tích lần này để cho cô ấy có chút thấp thỏm an lòng không ít.

Lúc Mộc Tử Mạt đến phòng làm việc hỏi vấn đề số học, trong lúc vô tình bắt gặp Tần Thi Nguyệt và chủ nhiệm lớp ở trên hành lang, Tần Thi Nguyệt cúi đầu, bọn họ dường như đang trò chuyện gì đó, Mộc Tử Mạt chú ý tới lúc Tần Thi Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn cô trong mắt hiện lên một tia phức tạp, thoáng qua rồi biến mất.

Mộc Tử Mạt cũng không nghĩ quá nhiều, cùng chủ nhiệm lớp lên tiếng chào hỏi, liền cầm bài thi số học vào phòng làm việc.

Thời điểm hết giờ học buổi tối, Mộc Tử Mạt trong lúc vô tình nhắc tới chuyện này với Triệu Viện Viện, nhân tiện nói ra nghi vấn của mình, "Tớ cảm thấy được ánh mắt lúc đó của cô ta nhìn tớ là lạ."

Triệu Viện Viện cúi đầu cầm điện thoại di động không biết gửi tin nhắn cho ai, nụ cười mơ hồ ở khóe miệng, nghe được vấn đề của Mộc Tử Mạt, lúc này mới không tình nguyện ngẩng đầu lên, cầm lên bút ở trên bàn chọc chọc đầu của cô, còn không giải thích được nhìn cô một cái, một bộ dáng vui mừng cậu rốt cuộc thông suốt.

Trong lòng lại không nhịn được lén lút oán thầm, Mộc đại tiểu thư thần kinh của cậu có bao nhiêu thô, Tần Thi Nguyệt nhìn cậu khó chịu cũng không phải là chuyện một ngày hai ngày có được hay không!? Còn nháy mắt mà giữ chặt Mộc Tử Mạt thật, khóe miệng toét ra một nụ cười, "Cậu đoán? Đối với một thiếu nữ thanh xuân mà nói, không phải vấn đề học tập chính là vấn đề tình cảm, hoặc là gồm cả hai?"

Triệu Viện Viện nhắc nhở đã rõ ràng như thế, về mặt Mộc Tử Mạt vẫn mê mang. Cô luôn luôn không quan tâm những thứ này, huống chi là một người cùng với cô hoàn toàn không có liên quan. Sở dĩ sẽ hỏi ra loại vấn đề này, tất cả đều là cô nhất thời ầm đầu mà thôi.

"Nghe nói cuộc thi lần này, tên của cô ta lùi đến vị trí thứ 25 trong lớp học." Tiền Thiên Thiên luôn là ở thời điểm tức thời đưa ra đáp án thích hợp.

"Như vậy à." Mộc Tử Mạt gật đầu một cái, xoay người, tiếp tục làm bài tập trên tay, nghiêm nhiên không có để cái vấn đề này ở trong lòng.

Học tập như đi ngược dòng nước, không tiến tất lùi. Đây không phải là rất đạo lý đơn giản sao? Đây là nhận xét của Mộc Tử Mạt.

Ở sau lưng cô, Triệu Viện Viện lộ ra vẻ mặt thâm ý mà lắc lắc đầu, trong lòng suy nghĩ, Tử Mạt luôn dễ dàng suy nghĩ sự tình đơn giản như vậy, nhưng là, nào có đơn giản như vậy chứ?

Tần Thi Nguyệt luôn luôn là người cao ngạo, nhưng rõ ràng gần đây lại bởi vì thành tích lùi bước mà bị Lão sư lạnh nhạt, ngược lại, coi như số học của Mộc Tử Mạt luôn luôn lượn vòng tại chỗ nhưng vẫn là đối tượng trọng điểm mà các thầy giáo chú ý tới, hơn nữa, thậm chí gần đây chủ nhiệm lớp mất nhấm nhắt mở đối với hành động lên lớp muộn của cô, có thể nói là bao dung tới cực điểm. cô vẫn là môn sinh đặc ý của Trang lão sư.

Chuyện quả nhiên không có đơn giản như vậy.

Mộc Tử Mạt ăn cơm trưa xong trở về phòng học lấy một phần tài liệu thời sự chính trị, tính toán cảm về kí túc xá xem, lại ngoài ý muốn phát hiện chén nước của mình mở nắp té ở trên bàn học, nước ở bên trong chén nước cô mới lấy trước khi đi ăn cơm tràn đầy mặt bàn, phần lớn sách trên bàn ngâm ở trong nước, một phần bài tập Anh ngữ mới vừa làm xong, chữ viết ở phía trên đã sớm một mảnh mờ hồ, thấy thế Mộc Tử Mạt một hồi đau lòng.

Không biết vì sao, lúc này đây trong óc của cô lần đầu tiên rõ ràng hiện lên ba chữ "Tần Thi Nguyệt".

Mộc Tử Mạt lần đầu tiên phát hiện mình bị một loại cảm xúc xa lạ gọi là "Tức giận" chi phối, trong lòng ngực tràn đầy tràn đầy tức giận, hơn nữa không chỗ giải sầu, trong lòng của cô thoáng qua vô số ý niệm, căm thù của Tần Thi Nguyệt, cô lập của Tần Thi Nguyệt, lời nói châm chọc của Tần Thi Nguyệt, hành động quá giới hạn lần trước của Tần Thi Nguyệt.

Những thứ này, cô đều có thể nhịn, chỉ vì để cho mình có thể nhìn lại một phần năm tháng tuổi trẻ ngây thơ.

Nhưng là, lần này Tần Thi Nguyệt thật là quá đáng!

Những quyển sách để ở trên bàn kia, bình thường đều là sách tham khảo cô thường dùng nhất đến, phần bài thi Anh ngữ này, là tối hôm qua cô mất rất nhiều tâm lực, tra xét rất nhiều tài liệu, làm chú thích cặn kẽ, bản từ điển Hán ngữ bị vệt nước lan tràn kia, là tự điển đọc nhất vô nhị mà bà ngoại thương yêu của cô đưa cho cô trên cái thể giới này, là kỷ niệm duy nhất của bà ngoại đã ở thiên quốc cho cô, là an ủi rất quan trọng rất quan trọng trong cuộc đời của cô.

Tay cầm khăn giấy của Mộc Tử Mạt khẽ run, những nước kia vừa đụng đến khăn giấy thì ngay lập tức dính lên, không bao lâu một bọc khăn giấy đã dùng hết rồi, nhìn cái bàn và sách lộn xộn, tay của cô lạnh như băng, đột nhiên cảm thấy một hồi ảm áp đập ở trên tay, mắt không chế mà ngồi xuống, nặc cho chất lỏng ảm áp hung hăng mà cọ rửa.

Có bao nhiêu lâu không khóc rồi hả?

Có phải buổi tối ngày đó hay không, ở trong phòng săn sóc đặc biệt của bệnh viện tại nước Mỹ, bà ngoại thương yêu nhất của cô trên cái thế giới này suy yếu mà lòi kéo tay của cô, khi đó bà ngoại đã không cách nào nói ra một câu đầy đủ, chỉ là thoáng gia tăng lực độ lôi kéo tay của cô, trên mặt tái nhợt mang theo nụ cười hiền lành, trong mắt nhưng bởi vì nước mắt mà mờ hồ một mảnh.

Cô vẫn biết bà muốn nói với cô cái gì.

Lúc còn rất nhỏ, bà ngoại mang theo cô đi mỗi một cái tiệm sách tất cả lớn nhỏ khắp Newyork, rốt cuộc ở một hiệu sách nhỏ tầm thường tìm được bản từ điển Hán ngữ kia, thời điểm khi bà ngoại giao bản từ điển trên tay kia cho cô, cô nghe được bà ngoại hơi thở dài, nói với cô, "Trưởng thành làm một tài nữ có được hay không?"

Ngay lúc đó cô còn nhỏ, căn bản không cách nào hiểu thâm ý trong lời nói của bà ngoại, cô chỉ biết, chỉ cần nói được, bà ngoại nhất định sẽ thật cao hứng. Cô chỉ biết, bà ngoại cao hứng sẽ cười, lúc bà ngoại cười lên, khóe miệng sẽ có một cái má lúm đồng tiền nho nhỏ. Cô rất thích nhìn bà ngoại cười.

Chính là đồng ý hứa hẹn như vậy. Lúc ấy không biết, lời hứa lúc còn trẻ, cần dốc hết cả đời thực hiện.

Mộc Tử Mạt luôn cho rằng, bà ngoại tuy là chỉ có một phần tư huyết thống Trung Quốc, bề ngoài thoát nhìn cũng là bộ dáng của người ngoại quốc, nhưng là bà lại có loại tình cảm chân thành nào đó đối với văn học Trung Quốc.

Khi cặp tay vô số lần yêu thương vuốt ve đầu cô kia vô lực rũ xuống, hoàn toàn mất đi nhiệt độ, khi cặp mắt xanh thẫm giống y hệt hồ nước sâu kia nhắm lại, Mộc Tử Mạt biết rõ, bà ngoại của cô, cũng sẽ không trở lại nữa.

Trên cái thế giới này người thương yêu nhất của ta ra đi. Cái cảm giác vô lực này khiến cho nước mắt Mộc Tử Mạt như vỡ òa, cô suy nghĩ nhiều lần kéo tay ông ngoại, hỏi ông một chút, bà ngoại có phải vĩnh viễn sẽ không trở lại hay không?

Nhưng là, ông ngoại đau lòng như vậy. Trên cái thế giới này người bà ngoại yêu nhất, là ông ngoại.

Có phải từ nay về sau, sẽ không bao giờ có một người như vậy nữa, ở mỗi mùa đông giá rét, bà sẽ đem tay nhỏ bé lạnh như băng của bạn vô cùng thương yêu mà giữ chặt ở trong ngực ấm áp của bà hay không?

Có phải sẽ không bao giờ có một người như vậy nữa, sau khi kể xong chuyện xưa ở trước lúc ngủ mỗi ngày, nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn ở trên trán của bạn, xoa xoa gương mặt của bạn, nói, "Thiếu Thiếu, bảo bối của bà, ngủ ngon" hay không?

Có phải sẽ không bao giờ có một người như vậy nữa, không hề nguyên tắc, chỉ muốn đem bạn cưng chiều thành công chúa của bà hay không?

Buổi tối ngày đó, là lần đầu tiên sinh ly tử biệt trong đời của cô, buổi tối ngày đó, gần như cô chảy hết nước mắt của cả đời mình.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Hai bảo bảo nhà họ Cố ra đời, anh trai gọi Mộc Dương, em gái gọi Cố Mộc Tử.

Tên của cặp song sinh là ba ba lấy.

Ngoại trừ lúc vừa mới sinh khóc toang toang một cái ra, thời gian còn lại các bảo bảo đều rất an tĩnh, nằm ở trong chiếc nôi màu xanh dương, đôi mắt đen kịt tròn trịa nhìn chăm chăm, khóe miệng chảy nước miếng nhàn nhạt, bập bẹ thô ngẩn bạn đập tôi tôi đập bạn.

Có một ngày, Mộc Tử Mạt đang cho bảo bảo Mộc Tử uống sữa, nhìn một chút ba ba trẻ tuổi cách đó không xa đang không thuận thực lắm mà dụ dỗ bảo bảo Mộc Dương đi ngủ, vẫn đậm phong khinh nói ra một câu, "Cố Tĩnh, tại sao bảo bảo sinh ra vẫn an tĩnh như vậy chứ?"

Cố Tĩnh mới vừa thăng chức ba ba nghe thấy, khóe miệng khẽ gợn lên, ánh nắng mặt trời chiếu ngoài cửa sổ sáng ngời, càng thêm lộ ra phong thần tuấn lãng, "Thiếu Thiếu, em đã quên hồi trước tại sao em gọi Thiếu Thiếu sao?"

Mộc Tử Mạt không nói.

Mẹ Cố ở bên ngoài com nước xong trở về, nhận lấy bảo bảo Mộc Tử mới vừa ăn no từ trong tay Mộc Tử Mạt, yêu thương thả vào trong chiếc nôi, mở nước ấm, dùng khăn lông nhỏ mềm mại xoa xoa mặt cho cô bé.

Bảo bảo Mộc Tử thật biết điều, dùng bàn tay nhỏ bé mềm mại giữ chặt ngón trỏ của bà nội, nhẹ nhàng lay động, làm như làm nũng.

Mẹ Cố mừng rỡ "Xoạch" một tiếng hôn cô bé một cái, bảo bảo Mộc Tử toét ra một nụ cười thật to, mẹ Cố cảm đầu cảm cổ lắc đầu nói, "Ài, bảo bối, các cháu thế nào đều cùng giống hết như ba ba của các cháu, sinh ra cứ an tĩnh như vậy, chẳng lẽ đó cũng là sẽ di truyền?"

Mộc Tử Mạt trầm mặc.

Cố Tĩnh cũng trầm mặc.

"Không chơi, các con mỗi lần đều bắt nạt mẹ!" Mộc Tử Mạt phồng lên một hơi, buồn buồn đẩy ngã "Trưởng Thành" trước mặt mình.

Ở trên thế giới này, còn có người so với chuyện chơi mà chực thua bởi hai đứa trẻ ba tuổi càng làm cho người ta quần bách chưa?

Cặp song sinh tâm ý tương thông, trên bàn mà chực một cái ánh mắt nhìn nhau là như được hiểu ngầm ở trong lòng, tới lên bài càng thêm mọi việc đều thuận lợi, Cố Tĩnh vốn là thông minh cực cao, loại bài nhỏ này thật đúng là không để vào mắt, mấy vòng kế tiếp, công thủ hòa đáng, thật cũng không có thương vong bao nhiêu.

Trái lại Mộc Tử Mạt, trong tay vô số thẻ bài, còn dư lại chẳng có bao nhiêu, thật sự là.

Ngón tay thon dài của Cố Tĩnh lơ đãng xoa nhẹ cái trán, âm thầm nghĩ kỹ, một nhà bốn người đánh bài cũng chú trọng vui vẻ, nhưng nếu gây ra mâu

thuần gia đình, vậy cũng mất nhiều hơn được.

Vì vậy hơi hơi giận tái mặt, trong điện quang hỏa thạch, không tiếng động cảnh cáo mấy lần đối với hai đứa con đắc chí kia, cho đến ba người đạt được nhất trí thỏa thuận, lúc này khỏe miệng mới cười mỉm, "Thiếu Thiếu, không bằng trở lại một lần?"

Mộc Tử Mạt buồn buồn ngồi xuống, lần nữa dựng lên Trường Thành. Hừ, nếu không phải vì thắng trở về ông nội sẽ cho cô tiền thắng được, cô mới sẽ không không có cốt khí như vậy đâu!

Lại một vòng xuống, người cuối cùng cũng sờ bài xong rồi, vẫn chưa có người nào tự sờ.

Loại chuyện quý dị này vẫn kéo dài.

"Phát tài." bảo bối Mộc Tử đánh ra một bài, có thâm ý khác nhìn thoáng qua mẹ đang nhìn chăm chú nhìn bài của mình.

Cố Tinh đã lấy được bài, đang chuẩn bị đánh ra, lại thấy bảo bối Mộc Dương cực kỳ tức giận hô, "Mẹ, phát tài mẹ không phải là muốn giang sao?"

Mộc Tử Mạt liếc mắt nhìn bài của mình, như ở trong mộng mới tỉnh mà nói, "Phải ha, mẹ muốn giang."

Cố Tinh chỉ đành phải lặng lẽ trả lại bài mới vừa cầm lên, âm thầm giờ ngón cái đối với cặp song sinh.

Ván bài tiếp tục.

"Chín con." Mộc Tử Mạt chợt ném ra một bài, bảo bối Mộc Dương đang uống nước chanh đột nhiên nghẹn một chút, trên trán chảy xuống ba đường vạch đen.

Đối với mình có một người mẹ ngu ngốc như vậy, cho đến bây giờ cậu bé vẫn không cách nào thừa nhận cái hiện thực này.

Cậu bé cho rằng chuyện cần làm kế tiếp sẽ vũ nhục nghiêm trọng trí thông minh của mình, chỉ đành phải ở dưới bàn đá Cố Mộc Tử một cước, thành công đưa cái nhiệm vụ gian khổ này giao lại cho em gái của mình.

Cố Mộc Tử nhận được tin tức anh trai mình truyền lại, tràn ra một cái miệng cười thật to, ngọt ngào mở miệng, "Mẹ, mẹ mới vừa sờ tới chín con không phải là tự sờ sao?"

Một lời thức tỉnh người trong mộng. Mộc Tử Mạt vui mừng mở bài ở trước mặt ra, hoàn toàn không thấy nụ cười không rõ trên mặt đứa con cùng ông xã nhà mình, lại nhặt về bài chín con mới vừa đánh ra, mờ ra đôi tay, "Mẹ tự sờ, đưa tiền đưa tiền."

Mộc Tử Mạt làm sao lại nghĩ đến, ngoài trừ cô ra, ba người trên bàn bài kia, hoàn toàn vì một loại thái độ chơi đùa quá gia gia cùng chơi với cô, mỗi một lần đều ở đây ném bài trên tay mình tự sờ, hơn nữa ném được dễ sợ.

Đây mới là tiếp tục đánh xuống cũng không người tự sờ đích thực.

Cặp song sinh biết, nếu như bọn họ không giao ra tiền mừng tuổi của ông cố để sung vào công quỹ, cha bọn họ yêu vợ như mạng là không có khả năng thả bọn họ đi.

Bị cướp sạch không còn cặp song sinh ở trong lòng oán thầm, da mặt mẹ của bọn họ quả thật so mặt chược còn dày hơn. Ai, có một người mẹ ngu ngốc như vậy, thì có biện pháp gì đây? Thật may là bọn họ thừa kế IQ cao của cha.

Ở trong nhà này, điều thứ nhất, mẹ vĩnh viễn là đúng. Điều thứ hai, nếu như mẹ đã làm sai điều gì, xin làm theo điều thứ nhất. Đây là sau khi cha của bọn họ mạng theo bọn họ mờ vô số lần hội nghị gia đình, mới lập xuống được gia huấn của nhà họ Cố.

Mộc Tử Mạt yên lặng lau khô nước mắt, gấp lại quyển sách bị ướt, lại đem khăn giấy thấm nước ra ngoài vắt, thấm hết giọt nước còn lưu lại trên mặt bàn.

Có người đẩy cửa phòng học ra tiến vào, cô cũng không có quay đầu lại, động tác trên tay cũng không có ngừng lại, cả người an tĩnh đến đáng sợ.

Ngày hai mươi hai tháng mười hai, mặt trời bắn thẳng đến chí tuyến nam, ban ngày ngắn ban đêm dài.

Phía ngoài ánh mặt trời ấm áp, nhưng không cách nào xua tan đáy lòng bi thương của Mộc Tử Mạt. Cô gái mười bảy tuổi, tâm làm như giận, người đậm như cục, ba mẹ của cô cho cô cuộc sống đơn giản, không quan tâm thiết hơn, không hôn không giận.

Nhưng là, không tức giận, không có nghĩa là, cô sẽ không tức giận. Mỗi người, đều có một cái ranh giới cuối cùng, không cho phép bất luận kẻ nào dễ dàng xâm phạm.

Mặt trời buổi chiều dường như che đậy cảm xúc không biết tên nào đó, thế nhưng một đường thối lui đến khúc quanh cuối hành lang. Mộc Tử Mạt ở trên sân thượng trải ra tờ báo, mở quyển sách ôm trong ngực ra.

Sau khi làm xong mọi thứ, Mộc Tử Mạt cúi đầu, không thấy rõ biểu cảm trên mặt, không biết đang nghĩ cái gì.

Thình thoảng có gió nhẹ thổi qua, mang theo mùi thơm ngát của hoa quế tháng mười hai, thế nhưng, lại đẩy không ra cái cúi đầu bi thương ấy của cô gái.

Đúng vậy, giờ phút này cô chỉ cảm thấy bi thương. Ba mẹ của cô đã dạy cô rất tốt, đối với cô mà nói loại tâm tình tức giận này chung quy quá xa lạ, nó dù sao chỉ là một vị khách qua đường lúc vội vã. Nhiều hơn, là cô nhớ tới bà ngoại của cô, người thương cô yêu cô, người thua thiệt nhiều nhất trong cuộc đời cô, bi thương từ đó tới.

Gió mát lật từng trang sách, nhưng không cách nào thừa nhận ký ức, không có cách gì chấp nhận ly biệt. Bi ai lớn nhất, chính là biết bạn rõ ràng không có năng lực, vẫn còn muốn cố chấp giao tương lai của mình cho bạn.

Thiếu Thiếu, có phải như vậy thật là ngu hay không?

Sách đã khô, lúc Mộc Tử Mạt ngẩng đầu lên, đáy mắt đã là một mảnh thanh thần, giống như, mới vừa chỉ là, gió mát mở ra một trò đùa nho nhỏ.

Cái thế giới này luôn là hẹp hòi như thế.

Lúc Mộc Tử Mạt ôm sách đi tới phòng học, lại gặp cái người giờ phút này cô không muốn gặp phải nhất, nhưng thật may là, cô ta đưa lưng về phía cô.

"Tớ thích cậu đã lâu rồi, từ thời điểm lớp mười lần đầu tiên nhìn thấy cậu, tớ liền thích cậu rồi."

Mộc Tử Mạt tựa vào trên cây cột, lấy một cái thân phận người ngoài cuộc, lẳng lặng nhìn, chưa từng nhìn qua Tần Thi Nguyệt như vậy, ở trước mặt một người khác, bỏ xuống tất cả kiêu ngạo, hạ thấp mình.

Thì ra là, trước mặt người yêu, tất cả mọi người sẽ trở nên hèn mọn, đó là một loại hèn mọn lộ ra từ xương cốt.

Mộc Tử Mạt ôm chặt sách trong ngực, từng bước từng bước kiên định đi về phía trước, mặt không đổi sắc từ trong bọn họ mà đi qua, lưu lại một bóng lưng ung dung cho bọn họ.

Rõ ràng cũng không có làm gì, lại hơn hẳn làm tất thảy.

Tần Thi Nguyệt thật vất vả lấy dũng khí tỏ tình lại bị đứt gánh giữa đường, nhất thời sắc mặt trở nên rất khó coi, miệng mở ra nhưng không phát ra được âm thanh nào, cả người còn chưa có từ trong khiếp sợ phản ứng kịp, thật lâu, hình như mới nghe được thanh âm mang theo nghẹn ngào của cô ta, "Mộc Tử Mạt cậu nhất định là cố ý!"

Chuyện tàn nhẫn nhất, là không có việc gì ở thời điểm một người tháo xuống tất cả kiêu ngạo, giảm tất cả tôn nghiêm của cô ta đến một giọt không dư thừa.

Nhưng, thật ra thì Mộc Tử Mạt cũng không tàn nhẫn. Cô chỉ là, thói quen với bảo vệ mình rất khá.

Mộc Tử Mạt cũng không quay đầu lại, tóc dài đen nhánh an tĩnh mà dán ở lưng thẳng tắp của cô, khoe miệng trắng nõn vẽ ra nụ cười nhàn nhạt, rõ ràng cười đến mức giống như đứa bé hồn nhiên vô hại, lại làm cho người ta.

Trên cái thế giới này chỉ có Mộc Tử Ngôn biết, ai cũng có thể đắc tội, chỉ riêng Thiếu Thiếu là đắc tội không nổi. Bởi vì, cô từ trước đến nay có thể không hề làm cái gì, nhưng có thể cười để cho bạn sống không bằng chết. Cái lĩnh hội đau như vậy, cô ấy nhưng là muộn mười lăm năm mới hiểu được.

Trận tỏ tình này không bệnh mà chết.

Tần Thi Nguyệt đã sớm rời đi, bị người khác tỏ tình, Cố Tĩnh, vẫn còn ở lại tại chỗ, ngược sáng, rõ ràng chiếu vào bóng lưng ung dung nào đó, làm bầm thật nhỏ nói: "Mộc Tử Mạt, cậu nhất định là, cố ý?"

Lúc cô mới vừa đi qua, đáy mắt anh tồn tại cảm xúc không cách nào chạm đến, thấy mắt cô ửng đỏ, lại để cho tim của anh hung hăng mà đau.

Có phải bất kể là người nào chỉ cần thích trước, cho dù tâm cao khí ngạo, cũng sẽ lo được lo mất hay không?

Về mặt tình yêu, Cố Tĩnh anh cho tới bây giờ cũng không hiểu hơn bao nhiêu so với Mộc Tử Mạt, chỉ là, anh vẫn biết rõ, anh chưa từng hối hận qua, ở thời điểm cô gái này còn không biết anh là ai, anh đã sớm đặt cô ở trong lòng, ít nhất anh so với cô, nhiều hơn một phần hồi ức quý giá.

Ít nhất, anh so với cô, ở trong cuộc đời gặp người kia sớm hơn, cái nhìn đầu tiên đó, ngay lập tức quyết định cùng dắt tay nhau cả đời người.

Ít nhất, anh so với cô, may mắn.

Thật may là hôm nay là thứ bảy, ngày mai rốt cuộc có thể nghỉ lấy hơi. Mộc Tử Mạt vốn là không có ý định về nhà, nhưng đã trải qua buổi chiều không thoải mái, cô chợt có một loại kích động muốn về nhà, cái ý niệm này là khi thế rạt rào, ở trước khi cô vẫn chưa hoàn toàn quyết định được, tay của cô đã bắt đầu thu dọn sách ở trên bàn.

Nhà, là một chỗ duy nhất trên thế giới có thể vô điều kiện bao dung bạn, là nơi bạn ở vô số đêm trắng vô số lần ngược đầu nhìn lên trời xanh, chỉ vì tìm kiếm một nơi cùng chung tưởng niệm.

Về đến nhà, Mộc lão đại và Mộc Tử Ngôn đang ăn cơm tối, Ngu Mỹ Nhân mới vừa bung canh từ phòng bếp ra ngoài thấy Mộc Tử Mạt, giật mình hỏi,

"Thiếu Thiếu, con không phải là nói không trở về sao?"

"Dạ." Mộc Tử Mạt để túi xách xuống, cầm lấy cái ly uống một hớp nước lớn, vẻ mặt có không che giấu được một nỗi, "Trở lại lấy vài thứ."

Sau một khắc lại cảm thấy lý do này đến ngay cả mình cũng khó mà bị thuyết phục, bình thường muốn lấy thứ gì đều là nói một tiếng với Mộc Tử Ngôn là có thể, thế nào cần cô tự mình trở về một chuyến?

Ngụ Mỹ Nhân cũng không còn hỏi nhiều, cũng giống như bất kỳ một người mẹ nào thấy con gái hồi lâu không về, bà vội vã đeo lại tạp dề mới vừa cời xuống, vào phòng bếp làm nhiều thêm một đĩa trứng trắng cà chua.

Mộc Tử Mạt rửa tay xong ngồi xuống, trên bàn cơm đã bày xong một chén cơm tẻ, cô gắp chiếc đũa bên tay lên, gắp một cây rau cải bỏ vào trong miệng, nhẹ nhàng nhai.

Mộc lão đại lặng lẽ đẩy đĩa thịt gà thái hạt lựu tới trước mặt Mộc Tử Mạt, lại múc một chén canh bắp nấu xương đặt ở bên cạnh cô, sau khi làm xong tất cả, mới đứng dậy giúp mình lấy thêm một chén cơm.

Mộc Tử Ngôn mặc dù ngồi quy củ, nhưng thừa dịp Mộc lão đại quay lưng lại đi lấy thêm cơm, hướng về phía Mộc Tử Mạt làm một cái mặt quỷ thật to, sau cùng, còn le lưỡi một cái dí dỏm, không tiếng động nói với Mộc Tử Mạt, "Thiếu Thiếu, lần này chị trở về có phải có âm mưu gì hay không?"

Mộc Tử Mạt mới lười phản ứng lại cô ấy, cúi đầu ăn cơm, không nói một câu.

Mộc Tử Ngôn tự thấy không thú vị, trong lúc vô tình hình như thấy Mộc lão đại lườm cô một cái, làm bầm một tiếng cũng cúi đầu tiếp tục gặm đùi gà trên tay.

Ngụ Mỹ Nhân đột nhiên từ phòng bếp nhô đầu ra, "Ông xã, trong nhà không có cà rốt, ngày mai tan việc anh nhớ mua một chút về. Em muốn nấu canh cà rốt, còn phải ép chút nước cà rốt cho Thiếu Thiếu mang đi trường học."

Mộc lão đại ngoài mặt không hề không nhặt "Ừ" một tiếng, trong lòng lại âm thầm ghi nhớ chuyện này.

Ăn cơm xong, Mộc Tử Mạt ngồi ở phòng khách xem tin tức thời sự, Lão sư chính trị đã thông báo phải chú ý điểm nóng thời sự gần đây, lúc thi tốt nghiệp trung học rất có thể sẽ trở thành cuốn tài liệu khảo sát chính trị tổng hợp khoa học xã hội.

Chợt cảm thấy ghế sa lon bên cạnh lún xuống, quay đầu, lại thấy Mộc lão đại ung dung mà ngồi xuống, Mộc Tử Mạt nhìn đồng hồ treo trên tường một chút, bình thường lúc này cha đều là xem tin tức kinh tế tài chính, vội vàng cảm hộp điều khiển ti vi trong tay đưa tới.

Nhưng Mộc lão đại không có nhận, nhẹ nhàng ho một tiếng, đôi tay khép lại, "Liên xem cái này đi."

Hai người hồi lâu cũng không nói gì. Mộc lão đại chuyên chú xem TV, vẻ mặt tự nhiên, thỉnh thoảng cầm lấy chén nước trên bàn uống mấy ngụm nước.

Tin tức đã đến phần kết thúc. Mộc Tử Mạt tính toán trở về phòng lấy quần áo đi tắm, mới vừa đứng lên, lại bị Mộc lão đại gọi lại, "Thiếu Thiếu, có phải ở trường học đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Trong lòng Mộc Tử Mạt "Lộp bộp" một cái, hô hấp dường như mất đi tiết tấu. nguyên bản vốn cho là mình che giấu rất tốt, không nghĩ tới

Phụ nữ có lúc mặc dù không có thân thiết gần bó giống như khi còn bé như vậy, nhưng cũng là không có gì giấu nhau, tự nhiên Mộc Tử Mạt cũng sẽ không gạt cha, đơn giản đem sự việc nói một lần nữa.

Mộc lão đại nghe rất nghiêm túc, nghiêm mặt, nhìn qua cực kỳ nghiêm túc, giống như đang nghe cấp dưới của ông báo cáo, Mộc Tử Mạt nói xong liền bật cười. Rõ ràng là một chuyện làm cho người ta không vui như vậy, bây giờ nói ra lại cảm thấy đầy lòng một mảnh bình yên, trong lòng thấy một hồi nhẹ nhõm.

Hai người trò chuyện thật lâu, cũng trò chuyện rất nhiều, mặc dù đề tài đều là rất bình thường.

Mộc Tử Mạt cảm thấy, mình chưa từng có cùng ba ba của mình thân thiết qua như vậy, ở tâm hồn.

Trước kia ba ba của cô, sẽ lặng lẽ giúp cô làm xong mọi thứ, còn chưa có sẽ không giống như hôm nay, lấy thân phận của bề trên, vì cô chỉ ra sai lầm, vừa giống như một bạn thân, lẳng lặng nhìn bạn, nghiêm túc lắng nghe cô nói từng câu một.

Mộc Tử Mạt nằm ở trên giường, tùy ý đảo qua sách manga ở mép giường, giai điệu êm tai phát ra từ hộp âm nhạc trên cái tủ đầu giường, bên trong phòng tràn đầy an tĩnh.

Mộc Tử Ngôn ôm gối đầu đi vào, chọc chọc cái tay lạnh như băng, "Thiếu Thiếu, tối nay em muốn ngủ chung với chị", ngay sau đó nhanh chóng chui vào trong chăn, vừa giống như một cái con rắn nhỏ dường như tựa sát thật chặt vào Mộc Tử Mạt, gối đầu ở trên vai của cô, đôi tay vòng quanh eo thon của cô.

Tên gọi hay là "Sưởi ấm" .

Mộc Tử Mạt cũng không quản, bởi vì bị cô ấy ôm, lẳng lặng cúi đầu nhìn sách trên tay, thỉnh thoảng mới lật qua một trang, trên tóc mới vừa sấy khô có

một cổ mùi thơm hoa lan nhàn nhạt, bị hô hấp ấm áp của Mộc Tử Ngôn thổi ra, ở bên trong phòng tràn ngập ấm áp.

"Thiếu Thiếu, em tham gia hội diễn văn nghệ chào mừng Nguyên Đán của trường học, bất luận chị có bận rộn cũng nhất định phải tới xem, tiết mục của lớp chúng em là diễn một vở kịch nói, ở bên trong vở kịch em diễn một nhân vật rất quan trọng." Mộc Tử Ngôn tự mình nói xong, hai tay hưng phấn mà khoa tay múa chân ở trong không khí, hai đầu lông mày dính vào nhau vô cùng vui sướng, cúi đầu thấy Mộc Tử Mạt căn bản là không có nghe, vì vậy khước miệng dẹt xuống, làm bộ muốn bóp cổ của cô.

Tay Mộc Tử Mạt vốn muốn lật sách đột nhiên thay đổi phương hướng, giữ lại cổ tay của Mộc Tử Ngôn, sau đó bỏ xuống, ánh mắt của cô còn chưa có rời khỏi quyển sách, "Chị đang nghe."

Chị em nhiều năm như vậy, cô đối với bất kỳ động tác gì của Mộc Tử Ngôn cũng ứng phó không sai, cơ hồ là theo bản năng, căn bản không cần suy nghĩ quá nhiều.

"Thiếu Thiếu, chị rốt cuộc có tới hay không hả?" Cái tay bị đẩy ra của Mộc Tử Ngôn, lại dán đến, nắm lấy cánh tay của Mộc Tử Mạt nhẹ nhàng lung lay, giọng điệu có nói không ra được lấy lòng, "Đến nha đến nha."

Mộc Tử Mạt gật đầu một cái, lại cầm lấy một quyển tạp chí từ trên bàn ở mép giường, cúi đầu lật xem. Mộc Tử Ngôn đối với cách trả lời của cô không phải là rất hài lòng, cảm thấy chưa đủ thành ý, vì vậy vươn tay đến thân thể của cô, trong mắt mang đầy uy hiếp.

Mộc Tử Mạt chỉ đành phải bắt đắc dĩ nói một tiếng, "Được."

"Yeah!" Mộc Tử Ngôn dĩ nhiên cao hứng nhảy dựng lên ở trên giường, hươ tay múa chân, "Thiếu Thiếu, em biết ngay chị nhất định sẽ đồng ý."

Tiếng cười đắc ý nghiêng nhiên vượt qua tiếng kháng nghị "Ken két" phát ra từ chiếc giường lớn màu trắng bởi vì không chịu nổi gánh nặng này.

Âm mưu đã thực hiện được, Mộc Tử Ngôn rốt cuộc hiếm thấy mà an tĩnh lại, nằm ở đầu vai của Mộc Tử Mạt nhìn tạp chí trong tay cô.

Trên tạp chí có một bài văn, tên là "mẹ của con, mẹ đang ở đâu", là nói về một đứa bé trai có một ngày đột nhiên phát hiện mình không phải là con trai ruột của ba mẹ, bèn xách hành lý rời nhà trốn đi, bước trên chặng đường ngàn dặm tìm mẹ của mình.

Là một bài văn viết rất cảm động lòng người.

Hồi lâu, Mộc Tử Ngôn thật thấp kêu một tiếng "Thiếu Thiếu", con mắt rũ xuống hình như mang theo dè dặt không thuộc về cô ấy, "Thiếu Thiếu, nếu như có một ngày chị cũng phát hiện mình không phải con gái của ba mẹ, chị sẽ làm sao?"

Mộc Tử Mạt liếc mắt nhìn tạp chí, cho là Mộc Tử Ngôn thấy bài văn vì có cảm xúc nên cần phải phát tiết ra, hơi suy nghĩ một chút, lập tức nói ra ý nghĩ của mình, "Giống như đứa bé trai trên sách, xách hành lý rời nhà trốn đi, đi tìm cha mẹ ruột của mình!"

Mộc Tử Ngôn nhẹ nhàng "Nha" một tiếng, liền duỗi duỗi thắt lưng mệt mỏi, ngáp một cái, hình như cảm thấy không hứng thú lắm đối với việc tiếp tục đề tài này.

Mộc Tử Mạt mặc dù nói chuyện cùng Mộc Tử Ngôn, nhưng tầm mắt vẫn rơi vào trên sách, cho nên bỏ lỡ cô đơn chợt lóe lên ở trên mặt của em gái, nghe được em gái ngáp, cho là em gái mệt mỏi, bèn khép lại quyển sách trên tay, đứng dậy tắt đèn đi ngủ.

Ngoài cửa sổ ánh trăng lạnh lẽo, bởi vì tràn ngập khí lạnh, đã sớm mất đi vẻ trong suốt thường ngày, lại cổ chấp mà trông coi một phòng yên tĩnh.

Mộc Tử Ngôn lẳng lặng nhìn Mộc Tử Mạt yên ổn chìm vào giấc ngủ, giúp cô vuốt vuốt tóc dài, con ngươi trong suốt ở trong bóng tối phản chiếu nụ cười vui vẻ của cô ấy, trong lòng có một loại kích động làm nước mắt rơi, Thiếu Thiếu, cho dù có một ngày ba mẹ không hề yêu chị nữa, chị cũng không cần rời nhà trốn đi, được không? Bất luận về sau sẽ xảy ra chuyện gì, em đều sẽ luôn luôn ở bên cạnh chị, chị mãi mãi làm chị gái của em có được hay không?

Mộc Tử Ngôn đưa tay lau khô nước mắt trên mặt, nằm xuống ở bên cạnh Mộc Tử Mạt, ôm cô thật chặt, giống như nếu không làm như vậy, ngay lập tức, cô sẽ biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Hội diễn văn nghệ chào mừng Nguyên Đán do hội học sinh của trường tổ chức, sân khấu treo đầy những sợi dây màu sắc rực rỡ được dày công sắp xếp, phần dưới dùng chỉ màu trắng buộc nhiều quả bóng nhỏ có màu sắc khác nhau, hơi để ý một chút, sẽ phát hiện màu sắc của những quả bóng nhỏ

này được sắp xếp theo thứ tự "Đỏ cam vàng lục lam chàm tím", hơn nữa về cơ bản là cùng một độ cao, có thể thấy được dụng tâm tinh tế của người tổ chức lần này.

Mộc Tử Mạt tìm một vị trí sát góc ngồi xuống, nhìn xung quanh, lại không nhìn thấy cái bóng đáng quen thuộc.

Hôm nay trường học đặc biệt cho phép nghỉ, phần lớn đồng học lớp mười hai giống như tù nhân được đặc xá trở về nhà, hơn nữa cuộc thi cuối kỳ sắp tới, có phần nhàn hạ thoải mái kia để thưởng thức hội diễn văn nghệ chào mừng Nguyên Đán thật đúng là không nhiều lắm.

Cả hội trường đều là thiên hạ của các bạn học lớp 10, lớp 11. Từng cái khuôn mặt non nớt kia, mặc dù thời gian chỉ có cách một hai năm ngắn ngủi, nhưng không biết có phải là không có áp lực thi vào trường cao đẳng hay không, mà tràn đầy ngây thơ trẻ trung sinh động, lấp lánh rung động lòng người.

Ánh đèn trên sân khấu, không khí mỏng manh nhiễm màu sắc sôi động, ánh sáng biến cả, đan xen ánh đèn màu xanh màu đỏ, khiến người ta không tự chủ mà đánh thức tế bào cảm xúc mãnh liệt đang ngủ say.

Đây là một bữa tiệc của tuổi trẻ, đây là một khởi đầu của ngày mai, đây là một buổi tối thuộc về bọn họ, mặc sức tha hồ vui chơi, tuổi trẻ tùy ý.

Mộc Tử Mạt ngồi ở trong góc, bên cạnh treo một chiếc đèn an toàn, từ trong túi xách lấy ra quyển truyện cười vừa mượn của Tiền Thiên Thiên, bắt đầu đọc ngay dưới ánh đèn vàng.

Chỗ ngồi trước mặt cũng ngồi đầy, bên người bắt đầu trào về phía sau, không lâu, chỗ ngồi phía sau cũng ngồi đầy, còn có rất nhiều đồng học đứng ở trong hành lang, trong miệng oán trách "Nếu là đến sớm một chút giành chỗ thì tốt rồi", nhưng trên mặt lại mang theo hưng phấn không che giấu được.

Mộc Tử Mạt khẽ mỉm cười, trong lòng âm thầm suy nghĩ, học muộn ngày ngộ như vậy nhất định là lớp mười, bởi vì là lần đầu tiên, cho nên vẫn ôm ý tưởng mong đợi nào đó.

Giống như cô bây giờ, từ lâu đã không còn phần mơ hồ mong đợi như lúc trước nữa. Người không ngừng lớn lên, tăng lên chính là tuổi tác và kinh nghiệm, bỏ lỡ cũng không phải là số lượng thời gian nhiều hay ít, mà là số lượng thời gian mong đợi trong tổng số lượng thời gian đã bỏ lỡ kia.

Người chủ trì lên sân khấu giới thiệu chương trình, hội diễn văn nghệ mới chính thức tuyên bố bắt đầu. Tiết mục thứ nhất là màn trình diễn Hip-hop của đội Hip-hop trong trường học, Mộc Tử Mạt cảm giác ở phương diện này mình theo không kịp Mộc Tử Ngôn, đối với Hip-hop cô không ham thích lắm, cảm thấy loại vũ điệu đi kèm với kim loại nặng lay động này, lỗi tai con người sẽ bị chấn động mơ hồ đau nhức, trái tim cũng sẽ không khỏi đập nhiều thêm mấy nhịp.

Mộc Tử Ngôn thì không giống như cô, ở tuổi trẻ nổi loạn nhất của cô ấy, đối với loại vũ điệu tuổi trẻ này có kích động thật lớn, không chỉ có bài sư luyện vũ đạo, cả người đập đầu chân thương, thậm chí trong tủ treo quần áo cũng chắt đây đâu lâu, Vampire và các loại quần áo quái dị.

Mộc Tử Mạt vẫn cảm thấy đọc chuyện cười trên quyển truyện cười có vẻ tốt hơn, vừa lúc cô nhìn thấy một chuyện cười rất hay, liền không nhịn được bật cười.

Vốn là, tận lực đè thấp tiếng cười ở trong hội trường đầy tiếng hoan hô không ngừng chắc là sẽ không gây ra chú ý, nhưng mà Mộc Tử Mạt lại rõ ràng nghe được một giọng nói quen thuộc từ bên tai truyền đến, mang theo một chút hài hước, "Thật sự rất buồn cười sao?"

Mộc Tử Mạt gần như theo bản năng liền quay đầu, từng điểm từng điểm, từ từ nhìn vào một đôi mắt trong suốt nhưng mang theo nụ cười mơ hồ, về mặt kinh ngạc vốn là màu lốt sinh động mà khắc ở trên mặt cô, người nói chuyện trong nháy mắt cũng hoảng hốt.

Mộc Tử Mạt thất thần nhìn Cố Tĩnh ngồi ở bên cạnh mình từ lúc nào không biết, khi nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ của mình trong con mắt thăm thẳm của anh, đây nhất định là ảo giác của cô, cô thế nào lại cảm thấy gò má của mình rõ ràng hiện lên một tia đỏ ửng không thể tưởng tượng nổi?

Ý thức được mình thất lễ, Mộc Tử Mạt qua loa gật đầu một cái, sau đó cực kỳ mất tự nhiên mà quay đầu đi, âm thầm cắn cắn đầu lưỡi, vốn là tay cầm sách do dự muốn sờ sờ gò má của mình hay không, nhất định rất nóng!

Cố Tĩnh cúi đầu cười, âm thanh không lớn, nhưng mà Mộc Tử Mạt lại nghe được hết sức rõ ràng, bởi vì anh cách gần cô như vậy, hơi thở ấm áp của anh đang ở xung quanh cô, cô thậm chí có thể nhìn thấy lông mi đen và dày của anh, cô mới vừa tắm xong còn chưa buộc lại tóc dài thậm chí còn xẹt qua cổ của anh, cô gần như có thể nghe thấy nhịp tim của mình càng ngày càng dồn dập.

Trên sân khấu đang biểu diễn cái gì, cô không nhìn thấy được, người xung quanh đang nói thì thậm chí gì đó, cô cũng không nghe được, cả linh hồn của cô đã bị người bên cạnh lấy đi, cô chỉ nghe thấy hô hấp mỏng manh của mình.

Cô cả đời này, chưa từng có giờ phút nào giống như lúc này, thời khắc hoảng hốt lo sợ, bởi vì anh, như có như không ám hiệu nào đó.

Nghe Triệu Viện Viện nói, anh chưa bao giờ thân thiết với nữ sinh, cho dù là trong lớp mình, cũng trước sau duy trì khoảng cách lễ độ xa lánh, nhưng là bây giờ, thế nhưng anh lại cách gần cô như vậy.

Nhớ tới trước kia cùng anh chung đụng từng chút một, mặc dù cũng không nhiều, nhưng anh đối với cô hình như chính là đặc biệt, anh sẽ cười với cô, mặc dù chỉ là nhàn nhạt, lại giống như mang theo gió xuân ấm áp, anh sẽ xách túi giúp cô, cho dù cái túi đó bé nhỏ không đáng kể, anh sẽ dạy cô làm đề toán học, nghiêm túc chỉ ra từng cái sai lầm giúp cô, anh dẫn cô đi tham gia hội nghị khen thưởng của mình, sau đó đi xem người máy. Cô chính là ở một lần nhìn thấy anh ưu tú như vậy, hoàn toàn chặt đứt tất cả niệm tưởng của mình đã từng đối với anh.

Nhiều hình ảnh từ trong mắt thoáng qua như vậy, Mộc Tử Mạt cảm thấy vật gì đó cũng sắp muốn miêu tả sinh động, nhưng không cách nào đuổi theo những suy nghĩ hỗn loạn trên, tay cầm sách khẽ mở ra, đúng như trái tim của cô giờ phút này vẫn chưa quyết định được.

Đột nhiên, cả hội trường tối sầm, toàn thân Mộc Tử Mạt cứng đờ, sau đó run rẩy, cô cảm thấy từng trận hít thở không thông, đen tối như đáy sâu của hồ nước tường như tràn tới phía cô, sách rơi xuống đất lúc nào chẳng biết, đôi tay của cô nắm chặt, đốt ngón tay mảnh khảnh có chút trắng bệch mang theo run rẩy không cách nào khống chế.

Chẳng biết lúc nào, bàn tay mang theo nhàn nhạt ấm áp nhẹ nhàng giữ lại tay của cô, Mộc Tử Mạt ngẩn ra, sau đó cầm thật chặt tay của anh. Giờ phút này, ở nơi này cô hoàn toàn không biết thế giới đen tối, cô giao cho anh sự tin tưởng tuyệt đối.

Trên sân khấu người chủ trì nói rõ nguyên nhân và xin lỗi mọi người, bởi vì sự dụng thiết bị âm hưởng công suất lớn, dẫn đến cầu chì bị cháy, bởi vì kỉ nghỉ, cửa chính của bộ phận hậu cầu sửa chữa trường học đã đóng chặt, đành phải tiếc nuối tuyên bố hội diễn văn nghệ chấm dứt, tìm kiếm viện trợ từ bên ngoài.

Hội trường nhất thời trở nên rất loạn, tiếng nghị Lưu Mật Nhiễm nổi lên bốn phía, còn có tiếng kêu sợ hãi của một vài nữ sinh, trong cơn hoảng hốt Mộc Tử Mạt nghe thấy giọng nói của Mộc Tử Ngôn, cô ấy ở chỗ cách rất xa gọi “Thiếu Thiếu, chị đang ở đâu?”, chỉ tiếc, trong chốc lát liền bị những âm thanh khác bao phủ.

“Đừng sợ.” Giọng nam bình tĩnh mà trầm thấp khiến lòng của Mộc Tử Mạt thoáng yên tĩnh trở lại, “Đi theo tớ...tớ dẫn cậu đi ra ngoài.”

Mộc Tử Mạt không thấy được vẻ mặt của anh, nhưng cô biết giờ phút này trên mặt của anh nhất định không còn vẻ lạnh nhạt thường ngày, bởi vì âm thanh của anh đúng là dịu dàng như vậy.

Thì ra trên cái thế giới này, thật sự sẽ có một người như vậy, sự xuất hiện của anh ấy, sẽ để cho bạn không khỏi an lòng.

Tay của Mộc Tử Mạt bị anh cầm ngược ở trong tay từ lúc nào không biết, ở trong bóng tối, cô đi theo anh khó khăn xuyên qua ở trong đám người, đường đi cũng không hết sức rộng, người đi lại cũng rất nhiều, nhưng không ai có thể đụng phải cô bởi vì người bên cạnh vẫn nghiêng nửa người bảo hộ ở bên cạnh cô.

Nắm tay của cô dần dần gia tăng lực độ, dường như không tiếng động khích lệ cô, tâm tình của Mộc Tử Mạt thoáng bình phục, đất lòng tràn ra một loại tình cảm phức tạp không cách nào nói nên lời, anh nói cho cô biết “Đừng sợ,tớ sẽ mang cậu đi ra ngoài”, là anh cẩn thận che chở cô như vậy.

Anh có lẽ không biết, hành động như vậy của anh làm cho cô rung động và cảm động bao nhiêu, nếu như giờ phút này trong bóng tối chỉ có một mình cô, chỉ có một mình cô, cô không cách nào tưởng tượng mình...

Cuộc sống có bao nhiêu cái thời khác, bạn có thể hoàn toàn giao mình cho một người khác, không phải là bởi vì anh là người nào của bạn, mà chỉ là bởi vì, anh là anh?

Ánh mắt của Mộc Tử Mạt nhạy cảm mà cảm nhận được ánh sáng bên ngoài, cuối cùng bọn họ đã đi ra ngoài, đèn đường màu da cam dễ chịu rơi trên con đường trong trường học, ánh trăng sáng ngời chiếu xuống, bóng đêm mê người, nhưng Cổ Tính dặt tay của cô lại rõ ràng không có buông ra, mà vẫn dẫn cô đi thẳng về phía trước.

Mộc Tử Mạt hơi giùng giàng muốn thu tay của mình về, lại phát hiện chỉ có phí công, bắt đắc dĩ, do dự mà kêu một tiếng “Cổ Tính”.

Nếu như nhớ không lầm, đây là lần đầu tiên cô gọi anh, giọng nói cũng không lớn, thậm chí mang theo chút e lệ rụt rè, lại làm cho nam sinh đi trước mắt toàn thân cứng đờ, bước chân rớt cuộc cũng ngừng lại.

Cổ Tính quay đầu lại, ở dưới ánh trăng làm nổi bật khuôn mặt tuấn tú của anh nhiễm một tia nhu hòa, ánh mắt trong suốt như sao, thờ ra một hơi thật sâu, anh dặt tay cô nhẹ nhàng vòng trên vai của cô, nhìn Mộc Tử Mạt cố ý tránh ánh mắt của anh, anh có chút bất đắc dĩ mở miệng, “Mộc Tử Mạt, cậu một mực cự tuyệt tớ đến gần, hơn nữa chính xác mà nói, cậu là đang ngăn trở mình đến gần tớ, tại sao?”

“Có ý tứ gì?” Mộc Tử Mạt rút cuộc xoay đầu lại nhìn anh, trong mắt mang theo nghi ngờ.

Cổ Tính kéo cô lại gần một chút, thẳng tắp nhìn về phía ánh mắt của cô, giống như là muốn nhìn thấu cô, trong mắt viết đầy nghiêm túc, “Tớ cho là tớ đã ám hiệu rất rõ ràng, Mộc Tử Mạt, tớ biết, cậu cũng là thích tớ, phải không?”

Cũng?

Trong nháy mắt kia, trong đầu của Mộc Tử Mạt trống rỗng, sau đó, một hồi vui mừng khôn xiết từ chỗ sâu nhất trong đáy lòng không ngừng trào ra chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ của cô.

Anh nói “Cũng”? ý này nói là, anh thích cô sao? Ở trước khi biết cô thích anh, anh cũng đã thích cô?

“Vì, vì sao?” Mộc Tử Mạt vẫn không cách nào thuyết phục được mình tin tưởng sự thật này, ngay cả cô cũng không có phát hiện ra, giọng nói của mình mềm nhũn mang theo chút rung động.

Cổ Tính cúi đầu cười ra tiếng, giúp cô vuốt lại tóc dài bị gió thổi lộn xộn, giọng như đối xử với một học sinh tiểu học ngây thơ bị vấn đề đơn giản nhất

quấy nhiễu, câu trả lời của anh cũng rất đơn giản, “Bởi vì cậu là cậu.”

Bởi vì cậu là Mộc Tử Mạt, từ cái nhìn đầu tiên ấy, từ liên xác định cậu là của tớ, bởi vì cậu là cậu, mà không phải bất luận kẻ nào khác, cho nên tớ mới lựa chọn cậu.

Bởi vì cậu là cậu.

Đáp án này đối với Mộc Tử Mạt mà nói là quen thuộc cỡ nào.

Người này, có lẽ lần đầu tiên gặp nhau ở trên máy bay cô đã động lòng với anh, nhìn thấy anh ưu tú như vậy cách cô xa như vậy, cô vô số lần nhắc nhở mình giữ khoảng cách với anh, dùng lý trí tìm kiếm giữa anh và mình là không thể nào, nhưng đồng thời cô cũng không có cách nào lừa gạt mình, mỗi một lần nhìn thấy anh trong lòng đều sẽ hoảng loạn, miêu tả một loại tâm tình chỉ có cô biết, loại tâm tình này, có lẽ chính là thích.

Cô cho phép cảm xúc buộc chặt từ trước đến giờ của mình vì một người khác này lắm, có lẽ cũng chỉ là bởi vì, anh là anh.

Đáy lòng có một giọng nói vô cùng kiên định nói cho cô biết, cô và anh, nếu như nhất định phải gặp nhau, cũng chỉ có một kết cục.

“Như vậy”, nhìn trông mắt của cô chậm rãi từ mê ly chuyển thành rõ ràng, Cố Tĩnh có chút không xác định mà hỏi ra lời, “Đáp án của cậu là gì?”

Mộc Tử Mạt không trả lời, mà cúi đầu, sau đó từ từ nâng lên, trong mắt từ từ hiện ra một tầng ý cười nhẹ nhàng, mặc dù động tác không rõ ràng, nhưng Cố Tĩnh vẫn là thấy rõ, cô mới vừa gạt đầu với anh.

Việc này nằm trong dự liệu rồi nhưng đáp án lại như ở ngoài dự liệu khiến Cố Tĩnh cảm thấy một hồi mừng rỡ trước nay chưa từng có, cao ngạo như anh, cho tới bây giờ đều không làm chuyện không có nắm chắc, nhưng là tối nay, thế nhưng anh lại vì một cô gái, hạ thấp tư thái của mình, chỉ vì muốn một đáp án mà chính anh cũng không có nắm chắc.

Tháng mười hai gió từ trong rừng rì rào mà thổi qua, mặc dù mang theo chút lạnh lẽo, nhưng không cách nào thổi bay đi một góc ôm chặt ấm áp kia.

Nghe nói, nếu như trong mùa đông bạn gặp phải người mình thích, anh ấy có thể biến mùa đông của bạn thành mùa xuân.

Tác giả có lời muốn nói: tốt lắm, rốt cục cũng viết xong. Không biết các cô nương có hài lòng không?

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Mộc Tử Mạt thần thờ trở lại ký túc xá, cầm chìa khóa nhiều lần cũng không mở cửa ra, đi vào ký túc xá rót cho mình một ly nước ấm vội vàng mà uống hết, hít một hơi thật sâu, cuối cùng cảm thấy tốt hơn một chút.

Triệu Viện Viện và Lý Sở Tâm các cô ấy đều về nhà rồi, trong ký túc xá chỉ có một mình cô, thuận tay cầm một quyển sách lên, lại phát hiện một chữ cũng nhìn không vào, đứng lên, lại ngồi xuống, lại phát hiện, mình đứng ngồi không yên.

Đây hết thầy, giống như một hồi mộng cảnh xinh đẹp, chỉ có ừng đó loáng thoáng dừng lại trên mặt ấm áp nhắc nhở cô chuyện mới vừa xảy ra là thật.

Trước khi rời đi, cô do dự hỏi anh một vấn đề mà chính mình suy nghĩ thật lâu cũng không ra câu trả lời, "Cậu tại sao biết tớ. . . .", vẫn là nhẹ nhàng mà hỏi ra lời, "Tớ có chứng bệnh quảng gà?"

Bạn làm sao sẽ biết chính tớ tại trong bóng tối không giống người khác? Bạn làm sao sẽ biết chính tớ tại trong bóng tối hoàn toàn không nhìn thấy? Bạn làm sao sẽ biết, chính tớ tại trong bóng tối sợ sẽ run rẩy, sẽ tuyệt vọng, sẽ hít thở không thông?

Tại sao?

Cố Tĩnh giữ thẳng thân thể của cô, cúi đầu, mắt anh cùng với mắt của cô ở cùng một cái trục hoành, không để cho ánh mắt hốt hoảng của cô tránh né, khóe miệng của anh lộ ra cười yếu ớt, "Mộc Tử Mạt, chỉ cần có tâm, rồi sẽ biết."

Mấu chốt chính là, có đối với bạn có tâm hay không.

Có lẽ ở thật lâu trước kia, anh để ý đến cô uống cái loại chất lỏng có màu sắc tươi đẹp đó, cũng đã mơ hồ đoán được chút gì, cộng thêm sự khác thường của cô sau khi bị cúp điện lúc tối nay, càng làm cho anh xác nhận một đáp án trong tưởng tượng.

Còn nữa, anh biết bữa sáng cô thích ăn bánh bao chà bông nhất, kèm theo sữa tươi, hơn nữa nhất định là sữa tươi tinh khiết, thích xem sách truyện cười, nhất là thời điểm đang học nhàm chán. Anh thậm chí còn biết, cô thích ngủ nướng ở trên giường vào buổi sáng mùa đông, sau đó thường bỏ qua tiết học sớm, nhưng cô sẽ ở trước khi bắt đầu giờ lên lớp, giống như một loại giao hẹn, bình tĩnh thong dong đi qua trước cửa lớp của bọn họ.

Anh còn biết, thành tích tất cả các môn học của cô đều rất xuất sắc, nhất là ngữ văn đặc biệt nổi trội, dĩ nhiên, anh cũng đã nhìn thấy cô bởi vì giải không ra một đề toán học mà cau mặt nhứt nháy.

Biết nhiều như vậy, là lúc nào thì lặng lẽ tiến vào chiếm giữ đáy lòng của anh, thậm chí trở thành một loại thói quen của anh?

Đúng, thói quen.

Mộc Tử Mạt đối với bất kỳ vật gì dắc lòng gần như tạo thành một loại thói quen cố chấp, trừ phi cần thiết, sẽ không bao giờ thay đổi, cho nên, anh cũng hi vọng trở thành thói quen của cô, trở thành hi vọng của cô, tại bất kỳ thời điểm cần thiết, nhớ tới thói quen đầu tiên.

Chỉ cần có tâm, rồi sẽ biết.

Đây chính là đáp án Cố Tĩnh đưa ra, tám chữ đơn giản, khiến Mộc Tử Mạt thật vất vả được gió lạnh thoáng phục hồi rung động lại giống hoa mai lơ lửng ở bên trong phòng ấm áp.

Bạn đứng ở trên cầu ngắm phong cảnh, người ngắm phong cảnh ở trên lầu xem bạn.

Vốn cho là mình chỉ là một phong cảnh người ngoài cuộc, cô đã từng nhiều lần tỉnh táo mà tự nói với mình như vậy, anh chỉ có thể xa xa nhìn lên, nhưng là, cô đến tột cùng phải có nhiều may mắn như thế nào, mới trở thành phong cảnh độc nhất vô nhị trong mắt anh?

Lúc Mộc Tử Ngôn gọi điện thoại tới, Mộc Tử Mạt còn không có từ trong hoảng hốt hoàn toàn tỉnh táo lại, chuyện xảy ra tối nay, bất kể thế nào, đối với cô mà nói, rung động thật sự rất lớn!.

Thật ra thì thời điểm bị cúp điện, Mộc Tử Ngôn mới vừa đang chuẩn bị trong phòng tập luyện, đến lúc cô lao ra, cả hội trường đã hoàn toàn tối sầm, vừa bắt đầu cô cũng không nhìn thấy bất cứ cái gì, không để ý những thiết bị âm hưởng đặt tiền trên sân khấu, bản năng kích động sai khiến cô loại bỏ tất cả chướng ngại trên đường đi của mình, lao đảo nhảy xuống sân khấu.

Một khắc kia, Mộc Tử Ngôn cái gì cũng không để ý tới, cô chỉ biết, Thiệu Thiệu đang ở dưới, một mình Thiệu Thiệu ở trong bóng tối sẽ bị hù dọa khóc. Cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, Thiệu Thiệu kiêu ngạo như vậy quật cường như vậy đã từng chảy nước mắt nói với cô, chị và người khác không giống nhau, chị vào thời điểm buổi tối, sẽ không nhìn thấy.

Khuôn mặt đầy nước mắt của Thiệu Thiệu rõ ràng hiện lên ở trước mắt Mộc Tử Ngôn, cô hướng về phía đám người hỗn loạn hô to, "Thiệu Thiệu, chị đang ở đâu?" Không có trả lời, cô lại khó khăn lướt qua đám người, một đường va va chạm chạm, lại tiếp tục hô to, "Thiệu Thiệu đừng sợ, đứng tại chỗ chờ em!"

Hội trường lớn như vậy đã hết hi vọng, bởi vì kỳ nghỉ sắp tới, kế hoạch tìm kiếm viện trợ từ bên ngoài gặp khó khăn nặng nề, hội diễn văn nghệ được chuẩn bị thật lâu chỉ đành phải vô cùng tiếc nuối tuyên bố kết thúc và xin lỗi mọi người.

Mộc Tử Ngôn đứng ở lối ra, nhìn người cuối cùng đi ra ngoài, đáy lòng đột nhiên dâng lên một loại vô lực và tuyệt vọng, chưa từng có loại khẩn thiết hi vọng giống như giờ phút này: lần này Thiệu Thiệu không giữ lời hứa với cô rồi.

Thiệu Thiệu, không cần nghe lời của em như vậy, nói cho em biết, chị chưa bao giờ xuất hiện qua ở đây có được hay không? Nhưng là, cô đang lừa mình dối người, loại ý nghĩ này là ngây thơ cỡ nào, từ nhỏ đến lớn, mỗi lần Thiệu Thiệu đồng ý chuyện của cô, dù là gánh tội thay cô nói láo thay cô, Thiệu Thiệu của cô, cho tới bây giờ cũng chưa từng có không giữ lời hứa với cô.

Hơn nữa, hội diễn văn nghệ bắt đầu không lâu thì cô có nhận được tin nhắn Thiệu Thiệu gửi đến, chị ấy nói chị ấy đã đến, chị ấy còn nói chị ấy nhất định sẽ mời tất cả mong chờ đối với tiết mục của cô.

Mộc Tử Ngôn chưa từng có cảm ghét chính mình giống như giờ phút này, tại sao lại cố chấp muốn Thiệu Thiệu tới nơi này như vậy? Tại sao nhất định phải làm cho Thiệu Thiệu đến xem tiết mục biểu diễn của mình chứ? Nếu như Thiệu Thiệu xảy ra chuyện gì, cô nhất định sẽ không tha thứ cho chính mình!.

Gọi vô số cuộc điện thoại, lần lượt mà thất vọng, lại lần lượt mà quật cường gọi lại, cho đến nghe được giọng nói bình tĩnh của Mộc Tử Mạt vang lên ở một chỗ khác, nước mắt của Mộc Tử Ngôn rốt cuộc không bị khống chế mà chảy xuống, hỏi mấy câu, biết chị ấy tất cả đều tốt, liền vội vã cúp điện thoại.

Mộc Tử Ngôn lại không dám nói nhiều hơn nữa, cô sợ mình hoàn toàn mất khống chế khóc ra thành tiếng, cô không muốn để cho Thiệu Thiệu biết mình đang khóc, bởi vì cô biết, Thiệu Thiệu lương thiện hiền lành nhất định sẽ tự trách mình, sau đó thì ngược lại an ủi cô.

Thiệu Thiệu của cô, cho tới bây giờ đều tình nguyện chính mình chịu đựng, cũng không để cho cô uất ức.

Trên cái thế giới này, trừ ba mẹ ra thì Thiệu Thiệu là người đối với cô tốt nhất, là người nguyện ý vì cô mà bất chấp tất cả, nhưng là, cho tới bây giờ cô lại keo kiệt gọi một tiếng chị gái với chị ấy, không phải là không nguyện ý, mà là sợ, sợ hãi, người chiếm cứ vị trí quan trọng trong cuộc đời của cô như vậy, có một ngày sẽ kiên quyết mà rời đi.

Chuyện Mộc Tử Ngôn sợ nhất, là mất đi Thiểu Thiểu của cô, mất đi một "chính mình" khác trên cái thế giới này.

Ngày thứ nhất trở lại trường sau khi nghỉ Nguyên Đán, trên mặt của mỗi người đều không hên mà cùng viết một loại vẻ mặt: Mệt mỏi. Ngay cả lão sư trên bục giảng, cũng lây phờ phạc rã rượi của học sinh dưới lớp. Vì vậy học sinh cũng không chút để ý đến Lão sư lấy sách làm lá chắn mà gục xuống như đúng rồi, tiết học buổi sáng cứ vô tri cô giắc như vậy mà lên xong.

Chuông tan học vừa vang lên, Triệu Viện Viện liền lôi kéo Mộc Tử Mạt vọt tới nhà ăn, gọi com thật nhanh rồi tìm chỗ ngồi xuống, sau đó vừa chậm rãi ăn com, vừa nhìn đội ngũ xếp hàng mua com càng ngày càng dài thốn thức không thôi.

Hai người ngồi mặt đối mặt, Triệu Viện Viện nhanh chóng dùng chiếc đũa gấp một miếng thịt gà ở trong đĩa ăn của Mộc Tử Mạt, còn dí dõm trừng mắt nhìn cô, hơi có chút hả hê nói, "Tớ sớm suy nghĩ trước thời điểm mua bữa ăn sáng, trước mặt xếp hàng bao nhiêu người đều không sao cả, quan trọng là đội ngũ xếp hàng phía sau tớ càng ngày càng dài."

Thừa dịp Triệu Viện Viện quơ tay múa chân nói xong, đang dương dương đắc ý, Mộc Tử Mạt không biến sắc từ trong đĩa ăn của cô ấy gấp một cái lòng đỏ trứng gà, sau đó dùng cái muỗng chia làm miếng nhỏ, gấp một phần nhỏ bỏ vào trong miệng, tỉ mỉ mà nhai.

Nữ sinh ăn com vốn là tương đối chậm, chờ các cô ăn xong, người đứng xếp hàng trong nhà ăn cũng không nhiều lắm, Mộc Tử Mạt thấy Triệu Viện Viện hướng trước mặt phát phát tay, còn hưng phấn mà la hét "Tô Tĩnh Nhiên, nơi này!"

Mộc Tử Mạt bỗng chốc quay đầu lại, ngoài ý muốn bắt gặp một đôi mắt chứa nụ cười đang nhìn về phía cô, lập tức xoay người, cúi đầu ăn com.

Mộc Tử Mạt cho đến bây giờ vẫn không cách nào tiếp nhận được sự thật này, đối với cô mà nói không quá chân thật.

Chỗ ngồi mà các cô chọn là vị trí bốn người ngồi sát cửa sổ, bên cạnh hai người đều có một chỗ trống, Mộc Tử Mạt thấy Tô Tĩnh Nhiên ngồi xuống ở bên cạnh Triệu Viện Viện, không lâu sau đó vị trí bên cạnh mình cũng có người ngồi xuống.

Cố Tĩnh ngồi xuống, Mộc Tử Mạt cảm thấy không khí trong lúc vô hình cũng kỳ dị mà trở nên mỏng manh, nhất thời trở thành đứng ngồi không yên, lại làm bộ vô cùng bình tĩnh mà ăn một cây rau cải trong đĩa ăn đang bị cô làm cho rất loạn, nhưng mà trong nội tâm lại là vô cùng thấp thỏm, anh làm sao sẽ xuất hiện ở nơi này? Anh tại sao lại xuất hiện ở nơi này?

Là bởi vì cô sao? Đáp án này khiến lòng của Mộc Tử Mạt càng loạn hơn. Chuyện của cô và Cố Tĩnh cũng không có nói cùng Triệu Viện Viện, không phải là không muốn nói, mà là cô còn chưa nghĩ ra nên nói như thế nào, nhưng là bây giờ.

Mộc Tử Mạt ngẩng đầu liếc nhìn Triệu Viện Viện một cái, cô ấy vẫn đang cố gắng chiến đấu hăng hái với thức ăn trong đĩa ăn của mình, ngược lại Tô Tĩnh Nhiên ở bên cạnh cô ấy, có lẽ là cảm thấy được ánh mắt nhìn chăm chú của cô, lại ngẩng đầu khẽ mỉm cười với cô, hơn nữa, hình như là giống loại mỉm cười mang theo thâm ý.

Trên mặt của Mộc Tử Mạt nhanh chóng leo lên một tia ảm áp. Lấy giao tình của Cố Tĩnh và Tô Tĩnh Nhiên, chỉ sợ cậu ấy sớm đã biết rõ đi. Vừa nghĩ như thế, trong lòng lại thoáng bình tĩnh một chút, thật ra thì như vậy cũng tốt.

Ít nhất, cô có thể cho mình một lý do để dừng cảm đối mặt, hơn nữa như vậy cũng nói, trước kia cô trải qua, đều không phải là một giấc mộng hư ảo.

Triệu Viện Viện vừa ăn com vừa háo hứng trần trề trò chuyện với Tô Tĩnh Nhiên, ngược lại, Mộc Tử Mạt và Cố Tĩnh lại vô cùng an tĩnh, từng người ăn com của mình, thậm chí ngay cả ánh mắt trao đổi cũng rất ít.

Mộc Tử Mạt không dám nhìn anh, ở trước mặt mọi người là thiếu nữ e lệ rụt rè, mà Cố Tĩnh, anh biết tất cả đối với cô mà nói xảy ra quá nhanh, nếu như cô cần một thời gian thích ứng, anh nguyện ý cho.

Triệu Viện Viện ăn com xong liền lôi kéo Mộc Tử Mạt trở về phòng học, cô ấy còn có một bài làm văn chưa có viết, bài tập phần này buổi chiều sẽ phải nộp, đây cũng là nguyên nhân tại sao sau giờ học cô ấy liền vội vàng tới dùng com.

Cô ấy có thể liên tục làm ba tờ bài thi số học hoàn chỉnh, chính là không muốn viết một bài văn 800 chữ! So với người khác bài tập phần này cô ấy đã chậm mấy ngày, vốn là muốn mang về nhà viết, không nghĩ tới vẫn là quay lại mảnh đất trống không như lúc ban đầu.

Mộc Tử Mạt khẽ nghiêng người sang, đối với những người bên cạnh thật thấp nói một tiếng, "Tớ đi trước."

Cố Tĩnh ngẩng đầu nhìn cô một cái, không thể nhận ra mà gật gật đầu, nụ cười nhàn nhạt ở trong mắt.

Tác giả có lời muốn nói: các cô nương, nhìn con mắt tôi $O(\cap \cap)O\sim$, các bạn đối với tôi có lòng sao? Có sao có sao? Nói sao nói sao.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Nửa đêm rét đậm, Mộc Tử Mạt quần mình cực kỳ chặt chẽ, lật người, đột nhiên cảm thấy giường hơi rung rung một cái, chỉ chốc lát sau, giọng nói yếu ớt của Triệu Viện Viện vang lên ở bên tai cô, ở trong ban đêm yên tĩnh nghe rất rõ ràng, "Từ Mạt, tớ đau bụng."

Mộc Tử Mạt đột nhiên giật mình, nhanh chóng ngồi dậy, lạnh lẽo xâm nhập, rung mình, thuận tay cầm áo khoác đồng phục học sinh ở một bên mặc vào, lừ lừ nhảy xuống giường.

Mở đèn nhỏ ở trên bàn, nhìn đồng hồ báo thức nhỏ một chút, mới hơn ba giờ sáng, Mộc Tử Mạt chú ý tới Lý Sở Tâm đang ngủ trên giường hơi nhũn cau mày, thì vịn đèn nhỏ xuống một chút.

Tối hôm qua lúc hơn mười hai giờ Lý Sở Tâm mới đi ngủ, buổi sáng năm giờ cô ấy sẽ thức dậy học bài, cho nên động tác của Mộc Tử Mạt cũng rất nhẹ, tận lực không đánh thức cô ấy.

Sắc mặt của Triệu Viện Viện rất yếu ớt, trên trán toát ra một ít mồ hôi hột, nhưng tay của cô ấy lại lạnh ngắt, Mộc Tử Mạt mặc áo khoác giúp cô ấy, mới hậu tri hậu giác phát hiện, lúc này phòng y tế trong trường nhất định là đóng cửa.

Ở phụ cận trường học có một bệnh viện nhỏ, đi taxi chỉ mất mười phút, nhưng bây giờ là nửa đêm canh ba, lại chỉ có hai nữ sinh, bất kể suy tính từ phương diện nào, hiển nhiên đều không thể được.

Triệu Viện Viện đau đến cắn môi dưới trắng bệch, vẻ mặt đau đớn, bàn tay ôm bụng thò vào trong áo khoác, lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại, chỉ chốc lát sau truyền đến một tiếng "Alo?" mơ hồ, hiển nhiên người nghe điện thoại cũng là đột nhiên bị đánh thức từ trong giấc mộng.

Triệu Viện Viện lờ lờ ít mà ý nhiều nói rõ sự tình, Mộc Tử Mạt chỉ nghe được bên kia nói một câu đơn giản "Được, tớ biết rồi, cậu bây giờ đi xuống, tớ mười phút sau sẽ đến."

Mộc Tử Mạt nhanh chóng đi giày xong, cầm túi xách, từ trong phích nước nóng rót một chai nước nóng bỏ vào, liền cẩn thận từng li từng tí đỡ Triệu Viện Viện, hai người nhẹ chân nhẹ tay rồi ký túc xá.

Trên mặt đi trông coi ký túc xá hiển nhiên lộ vẻ không vui khi nửa đêm bị đánh thức, khoác áo khoác mà vẫn còn run run, trong miệng vẫn không quên nói thăm mấy câu, "Lạnh chết người đi được, các chị đây không phải là có ý không để cho tôi sống dễ chịu sao?", nhưng vẫn là đứng dậy mở cửa giúp các cô.

Vừa ra tới, Mộc Tử Mạt liền nhìn thấy Cố Tĩnh đứng chờ ở ngoài cửa, trong mắt nhanh chóng hiện ra vui mừng, anh mặc một chiếc áo khoác ngoài có hai móc gài màu xám thẫm và quần dài màu đen, hiển nhiên là một mạch chạy tới, tóc bị gió thổi có chút loạn, nhưng không chút nào ảnh hưởng phong cách lạnh lùng anh tuấn của anh.

Mộc Tử Mạt khẽ nhếch miệng, hiển nhiên giật mình không nhỏ, đúng là hết cách, con người trong suốt nhanh chóng ảm đạm, đáy lòng nổi lên chua xót nhàn nhạt không hiểu.

Người mới vừa nghe điện thoại, là Cố Tĩnh?

Đột nhiên cảm thấy loại ý nghĩ này của mình có phần giống như tính trẻ con, hiện tại dưới tình huống này, quan trọng nhất là đưa Triệu Viện Viện đến bệnh viện. Thoáng bình phục lại rối loạn trong lòng của mình, Mộc Tử Mạt cười nhạt với anh.

Cố Tĩnh không có bỏ qua cô đơn chột lóe rồi biến mất trên mặt của cô, vừa định giải thích, ai biết có người so với anh còn nóng lòng hơn, vội vàng bật thốt lên hỏi, "Cố Tĩnh, tại sao là cậu tới, Tô Tĩnh Nhiên đâu?"

Khỏe miệng của Cố Tĩnh nâng lên một biên độ nhỏ, "Cậu ấy đi gọi xe trước, để cho tớ tới đón các cậu." Nói xong, còn làm bộ như lơ đãng quét một vòng ở trên người Mộc Tử Mạt.

Một khắc kia, Mộc Tử Mạt quả thật xấu hổ đến muốn tìm một cái động để chui vào, nếu không phải là còn muốn đi bệnh viện, bằng không, bị ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm như vậy, cô nhất định sẽ chạy trốn chết.

Nhìn Mộc Tử Mạt cúi đầu, Cố Tĩnh cũng không làm khó cô, đi tới bên cạnh cô, cầm lấy túi xách của cô, "Chúng ta đi thôi, xe sắp đến rồi."

Mộc Tử Mạt có chút bối rối, người bị bệnh, hình như không phải cô đi? Nhưng trên mặt người nào đó đang cầm túi của cô vẫn một mảnh bình tĩnh, hiển nhiên không thể không biết bỏ người bị bệnh chân chính ở một bên sẽ mất phong độ của anh.

Bọn họ mới vừa đi tới cửa trường học, xe đã đến, Tô Tĩnh Nhiên lộ vẻ mặt lo lắng đi tới, kéo tay của Triệu Viện Viện, lo âu hỏi, "Có khỏe không?"

Triệu Viện Viện gật đầu một cái, vẻ mặt có nói không ra uất ức, vẻ đau lòng ở trên mặt Tô Tĩnh Nhiên rõ ràng hơn.

Mộc Tử Mạt kinh ngạc mà nhìn cử động thân mật lại tự nhiên giữa bọn họ, có chút không thể tin, bọn họ, bọn họ là khi nào thì ở cùng một chỗ với nhau?

Mười phút sau, bọn họ đã đến bệnh viện. Bởi vì là đêm khuya, bệnh viện cũng không có nhiều người, rất nhanh thì đến phiên Triệu Viện Viện. Sau khi thầy thuốc trải qua một loạt kiểm tra, chẩn đoán chính xác Triệu Viện Viện bị viêm ruột thừa cấp tính.

Không trách được đau thành như vậy.

Mộc Tử Mạt hơi hơi nhú mồm một cái, bởi vì buổi trưa Triệu Viện Viện viết văn, được Lão sư Ngữ Văn ở trong lớp công khai khích lệ "Có tiến bộ", buổi tối Triệu Viện Viện liền hào hứng lôi kéo cô đi mua kem ăn, bảo là muốn ăn mừng mình chín năm kháng chiến viết văn rồi cuộc nghênh đón thắng lợi lịch sử, không ngờ lại ăn mừng ra viêm ruột thừa cấp tính.

Sau khi truyền nước, sắc mặt của Triệu Viện Viện cuối cùng cũng tốt hơn một chút, dựa vào trên vai Tô Tĩnh Nhiên nhắm mắt nghỉ ngơi, vẫn còn suy yếu nói không ra lời.

Thấp thỏm trong lòng Mộc Tử Mạt cuối cùng để xuống, buông lỏng một chút, lại bỗng chốc cảm thấy một trận lạnh lẽo từ bốn phương tám hướng tràn tới, mới vừa đi vội vàng, chỉ mặc một cái áo khoác đồng phục học sinh, hiện tại đã là tháng một, hơn nữa còn là ở đêm khuya, trước kia lúc này coi như cô dùng chăn bao bọc mình chặt chẽ đi nữa, ngủ cũng không an ổn, bình thường phải sau khi trời sáng, cô mới có thể ngủ say, đây cũng là nguyên nhân tại sao mỗi ngày cô đi học trễ.

Đầu ngón tay của cô đã mất đi độ ấm, cách đồng phục học sinh thật mỏng, cô cũng có thể cảm thấy cánh tay của mình nổi da gà, đột nhiên, trong mũi ngửi được một mùi thơm nhàn nhạt như mùi giọt sương sáng sớm mùa thu, sau đó, cô được một hồi ấm áp không thể tưởng tượng nổi bao quanh, nghiêng đầu vừa nhìn, một cái áo khoác khoác lên trên người mình, màu xám thẫm, hai móc gài, áo khoác dài, Cổ Tĩnh.

Bên trong Cổ Tĩnh chỉ mặc một áo lông cừu màu đen, nổi bật lên màu da trắng nõn của anh, đáy mắt của anh có nhàn nhạt mỗi một, nhưng mà trên mặt lại mang theo nụ cười ấm áp, dắt tay của cô, kéo cô đi ra ngoài.

Sắc đẹp ở trước mắt như vậy, Mộc Tử Mạt nhìn ngây người, si ngốc đi theo anh, sau khi đi mười mấy bước, mới như ở trong mộng tỉnh lại kêu một câu, "Triệu Viện Viện, cậu ấy."

Cổ Tĩnh rốt cuộc dừng bước lại, buồn cười mà nhìn cô, "Đừng lo lắng, Tô Tĩnh Nhiên nhất định sẽ chăm sóc cậu ấy thật tốt. Cậu mệt mỏi, trước tiên trở lại cho cậu trở về."

Mộc Tử Mạt quay đầu lại liếc mắt nhìn thoáng qua Triệu Viện Viện ngheo đầu ngủ mê man, gật đầu một cái, cùng anh đi ra ngoài.

Trời còn mờ tối, phía ngoài gió thật to, mang theo rét lạnh thấu xương, hình như muốn tìm kiếm một loại ấm áp mà dùng sức chui vào trên người, Mộc Tử Mạt vội vàng nắm thật chặt áo khoác trên người, nhìn trên người Cổ Tĩnh chỉ còn dư một cái áo lông cừu thật mỏng, lo lắng anh sẽ bị cảm lạnh, tay trái bị giữ ở trong lòng bàn tay ấm áp của anh, tay phải mới vừa đụng tới áo khoác, liền bị anh đè xuống ở phía sau.

Cổ Tĩnh ngừng lại, mặt đối mặt với Mộc Tử Mạt, nhìn cô còn không buông tha ý nghĩ cởi áo khoác xuống trả lại cho anh, hơi thở dài, vươn tay, cài nút áo khoác cực kỳ chặt chẽ.

Cổ Tĩnh rất cao, lúc cài nút áo anh khẽ cúi đầu, Mộc Tử Mạt cúi đầu mà có thể nhìn thấy tóc ngắn dày màu đen của anh, sau đó là chóp mũi cao thẳng, môi mỏng khẽ mỉm, hô hấp nhàn nhạt của anh, mang theo mùi vị mát lạnh xa lạ, nồng nóng phun ở trên cổ của cô, bởi vì nút cài thứ nhất của áo khoác, thậm chí Mộc Tử Mạt có thể cảm thấy ngón tay thon dài trắng nõn của anh thỉnh thoảng sẽ đụng phải cô, mang đến một trận cảm giác tê tê đại đại.

Từ trước đến nay cũng không có cùng người khác phái thân mật như vậy, nhưng là, loại cảm giác này, cô không bài xích, thậm chí là, có chút thích.

Cài nút áo xong, nhưng Cổ Tĩnh không có buông tay ra, như có điều suy nghĩ nhìn cô chằm chằm, Mộc Tử Mạt bị nhìn chằm chằm trên mặt ầm ầm nóng lên, liền có hết sức muốn tìm đề tài để dời đi sự chú ý của anh, "Bọn họ, là lúc nào ở chung một chỗ?"

Bọn họ, chỉ là Triệu Viện Viện và Tô Tĩnh Nhiên.

Lần này Cổ Tĩnh cũng là không có ý định bỏ qua cho cô, ánh mắt sáng quắc, giống như là muốn nhìn thấu cô, thật thấp cười một tiếng, "So với chúng ta thì sớm hơn."

Mộc Tử Mạt cảm thấy trên mặt càng nóng thêm, nơi nào đó ở đáy lòng cũng nóng lên, cùng so sánh với ánh mắt nóng bỏng của người ở trước mắt này, lạnh lẽo ở sau lưng cô rõ ràng thua kém hơn.

Đến gần rạng sáng đường phố rất yên tĩnh, trừ thỉnh thoảng có một xe đi qua, mang từng một hồi gió nóng vù vù, gần như rất ít người đi lại. Mộc Tử Mạt nghiêm túc nhìn kiến trúc trên đường, đêm có bao nhiêu tiệm văn phòng phẩm, tiệm ăn nhanh, những thứ này bình thường cô đều là nhìn liếc qua một chút, chỉ là thoáng qua, nhưng giờ phút này, cô lại có tâm tình thưởng thức, tại sao vậy chứ?

Có phải bởi vì người bên cạnh hay không?

Đi tới đi lui, Mộc Tử Mạt đột nhiên cảm thấy có cái gì không đúng, "Đây không phải là đường trở về trường học."

"Đúng vậy." Cổ Tĩnh vẫn đạm phong khinh mà đáp lời, nụ cười ở bên môi càng sâu, "Mới vừa tới nhìn cậu nghiêm túc đếm có bao nhiêu cái đèn đường, cho nên sẽ không quấy rầy cậu."

Mộc Tử Mạt ảo não nắm tóc, "Vậy bây giờ là đi nơi nào hả?"

"Nhà trọ của tớ ở phụ cận." Cổ Tinh chỉ một cái phương hướng, "Hiện tại trời còn chưa sáng, trước hết cậu đi đến chỗ ấy nghỉ ngơi đi."

Đề nghị này khiến Mộc Tử Mạt cảm thấy một hồi hưng phấn, bình thường Cổ Tinh thần bí như vậy, nhà trọ của anh không biết sẽ như thế nào đây? Nhưng là tí mi vừa nghỉ lại cảm thấy không đúng lắm, hiện tại đêm hôm khuya khoắc, hơn nữa một nam một nữ, mặc dù cô biết Cổ Tinh sẽ không làm gì với cô, nhưng cũng khó tránh khỏi sẽ bị người khác nói xấu, mặc dù cô luôn luôn không để ý những thứ kia.

Cô bất quá chẳng qua là cúi đầu, Cổ Tinh cũng đã hoàn toàn đọc hiểu ý nghĩ trong lòng cô. Nhưng là, nếu anh làm như vậy, thì nhất định có suy tính của chính mình.

Nhìn đầy mắt của cô hiện lên cái bóng màu xanh nhàn nhạt, anh chỉ cảm thấy một hồi đau lòng, thật ra thì không có nghĩ quá nhiều, chỉ hi vọng là cô có thể nghỉ ngơi sớm một chút.

"Yên tâm, tớ sẽ không làm gì với cậu."

Lời của Cổ Tinh nói trúng tim đen khiến Mộc Tử Mạt cảm thấy vật gì đó ở đáy lòng ầm ầm sụp đổ, cô ở trong lòng khóc không ra nước mắt mà hô to, "Thật ra thì, tớ là sợ tớ sẽ làm gì với cậu!"

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Mộc Tử Mạt đi theo phía sau Cổ Tinh vào cửa, sau khi đóng cửa lại, Cổ Tinh cúi xuống. Ở trong tủ giày tìm đôi dép vải bông màu xanh nhạt đưa cho cô, thấy vẻ khê giật mình trên mặt của Mộc Tử Mạt, anh giải thích, "Đây là của mẹ tớ, bình thường có thời gian bà cũng sẽ tới đây nấu cơm giúp tớ."

Mộc Tử Mạt ngồi xổm xuống. Cởi giày cao cổ màu hồng của mình, sau đó thay dép vải bông. Chân của cô không lớn, đi vào cảm giác lỏng lẻo, giống như hơi đi nhanh một chút nó sẽ rơi ra, chỉ là, ngược lại vô cùng ấm áp.

Dưới chân Mộc Tử Mạt đi dép vải bông, trong đầu cũng không tự giác hiện lên bóng dáng chủ nhân của nó, chẳng qua là vội vã gặp mặt một lần ở trong buổi họp phụ huynh, bây giờ nhớ lại, hình dáng lại rõ ràng khác thường, khi đó mẹ của anh, cả người tản ra hơi thở ấm áp, đích xác là ở cái nhìn đầu tiên có thể khiến cho người ta đã gặp qua là không quên được.

Cậu của Mộc Tử Mạt cũng là quan ngoại giao trong đại sứ quán, dù sao bình thường cũng bay tới bay lui các nơi trên thế giới, có rất ít thời gian của mình, coi như về đến nhà cũng là không nói cười tùy tiện, nghiêm túc đến đáng sợ.

Nhưng mà trên người mẹ của anh, có lẽ là bản tính nữ nhân cho phép, hoàn toàn không thấy được sự sắc bén của quan ngoại giao, bà ấy ở trước mặt con trai cười đến dịu dàng như vậy, hơn nữa còn sẽ bớt chút thời gian nấu cơm giúp anh.

Mộc Tử Mạt nghĩ, anh nhất định có một người mẹ rất tốt.

Cổ Tinh vào phòng bếp rót một chén nước nóng cho cô, Mộc Tử Mạt vội vàng khoát tay nói "Không cần không cần, ở trong túi xách của tớ cũng có", nói xong đưa tay lấy túi xách đặt ở trên ghế sa lon.

Tay của Cổ Tinh cũng không có thu lại, trên mặt cười như không cười, nhất thời trong lòng Mộc Tử Mạt "Lộp bộp" một cái, cô nhớ lại trước đây không lâu, cũng chính là cái buổi tối hội diễn văn nghệ chào mừng Nguyên Đán, cô nhìn vào đôi con ngươi như sao sáng kia, si ngốc hỏi, "Như vậy, tớ phải làm cái gì?"

Cô chưa từng yêu đương qua, đối với tình cảm giữa nam nữ. Chuyện cũng là u mê, cô không biết là bạn gái, cô cần phải làm cái gì, nên làm cái gì.

Có lẽ cả cuộc đời này Mộc Tử Mạt cũng khó mà quên được, cái người nam sinh tuấn tú bình thường lạnh nhạt đó, hai tay vịn vai của cô, trong mắt viết đầy nghiêm túc, cũng mang theo nụ cười không cách nào ả núp, cúi đầu ở bên tai cô nói, "Không cần, cậu chỉ cần giao cho tớ một cái tư cách, tham dự cuộc đời của cậu."

Đáy lòng lại bởi vì những lời này của anh hiện lên một tia dịu dàng không thể tưởng tượng nổi, lúc này Mộc Tử Mạt mới cảm giác được một cách rõ ràng, người trước mắt này, đối với cô mà nói là thật không giống nhau.

Anh đã trải qua sự cho phép, tiến vào thế giới của cô, anh đã không thể thoát khỏi cuộc sống của cô.

Mộc Tử Mạt nhìn về phía anh cười ngọt ngào, đưa tay nhận lấy chén nước, dọc theo miệng chén mà uống một chút, mắt bởi vì hơi nước bay lên mà mờ mờ một mảnh, ở trong lòng có một giọng nói kiên định nói cho cô biết, cô đã đến gần hạnh phúc như vậy.

Đúng, hạnh phúc.

Mộc Tử Mạt nằm ở trên giường, mang theo ánh mắt tìm tòi nghiên cứu quan sát chung quanh.

Phòng ngủ của Cố Tĩnh cũng như bản thân của anh, sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, cẩn thận tỉ mỉ. Sách được đặt gọn gàng trên bàn học, mặt bàn hết sức sạch sẽ.

Cửa sổ được mở ra, gió lạnh vì vu làm rèm cửa sổ có hoa văn màu xanh dương nhạt khẽ cuốn lên, chắn nhưng tờ màu trắng quần chật lấy trên người Mộc Tử Mạt, bị hơi thở nam tính xa lạ bao quanh, suy nghĩ của cô có một khắc trần trụi như vậy, nhớ tới vừa rồi cô còn chần chờ hỏi anh mình phải ngủ nơi nào, khóe miệng lại không kìm được khẽ cong lên một đường cung.

Thật ra thì cô mới vừa chân chính muốn hỏi chính là: Cậu ngủ nơi nào?

Theo hiểu biết của cô đối với Cố Tĩnh, anh nhất định sẽ rất có phong độ mà tặng chiếc giường duy nhất cho cô.

Cố Tĩnh cung chiêu sờ sờ mềm mại tóc dài cô, "Tớ không ngủ, còn có một phần bài thi vật lý thi đấu chưa có làm xong."

Nhớ tới cái này, Mộc Tử Mạt cũng đưa tay sờ sờ tóc của mình, lại kỳ dị phát hiện phía trên hình như còn lưu lại nhiệt độ của anh, cô cảm điện thoại di động lên đặt đồng hồ báo thức rồi để trên bàn nhỏ bên giường, ngày mai cũng không thể dậy trễ.

Một hồi một hồi kéo tới, Mộc Tử Mạt ngáp một cái, liền ngủ say.

Lúc Cố Tĩnh làm xong bài thi ngẩng đầu nhìn thời gian, mới năm giờ rưỡi, trong lòng có chút giật mình, tốc độ làm bài thi lần này vậy mà nhanh như vậy, đứng dậy rót cho mình một chén nước, lại không yên tâm trở về phòng ngủ nhìn một chút, không biết lúc cô ngủ có đạp chăn hay không?

Nhìn cô ngủ an ổn dưới chăn màu trắng, hô hấp nhẹ nhàng khẽ lên khẽ xuống, lông mi thật dài an tĩnh rũ xuống, môi đỏ tươi khẽ cong lên, mang theo tính trẻ con mà bình thường khó có thể nhìn thấy, cũng chỉ là nhìn như vậy, nơi nào đó ở đáy lòng lại mềm mại.

Giúp cô dịch dịch chăn, anh nhẹ nhàng đóng cửa lại đi ra ngoài.

Ở trên ghế sofa nhắm mắt nghỉ ngơi Cố Tĩnh bị tiếng chuông báo thức của điện thoại di động đột nhiên vang lên bên trong gian phòng đánh thức, âm thanh rất nhanh liền biến mất, nhìn đồng hồ, mới bảy giờ sáng.

Trong phòng yên tĩnh, không có một chút âm thanh, Cố Tĩnh đẩy cửa phòng ra, điện thoại di động màu trắng bị tùy ý vứt trên mặt đất, may là sàn nhà trải thảm thật dày. Vốn là người nên tỉnh ngủ lại co ro trong chăn, tiếp tục ngủ một cách bình yên.

Cố Tĩnh bắt đầu đi lác đầu một cái, cuối cùng anh cũng biết tại sao cô mỗi ngày đều đến muộn.

Nhật điện thoại của cô lên nhẹ nhàng đặt vào trên bàn, đi tới trước giường nhỏ giọng gọi cô một tiếng, không có phản ứng, vươn tay giúp cô gạt tóc dính vào trên gương mặt ra, lại cẩn thận đẩy cô một cái, vẫn không có phản ứng.

Xem ra cô thật sự một mồi.

Dù sao trước kia cô mỗi ngày đều đến muộn, trễ nhiều như vậy đến muộn một ngày cũng không tính là cái gì, huống chi, anh căn bản không cho là bỏ qua tiết học sáng sớm đối với cô có tồn thất gì, thành tích của cô vẫn rất ổn định.

Đối với một học sinh lớp mười hai mà nói, nếu như có thể, ngủ nhiều một chút luôn là tốt. Yên tâm thoải mái mà suy nghĩ như vậy, Cố Tĩnh mở cửa đi ra ngoài. (lại nói các cô gái về sau nếu như tìm bạn trai, ngàn vạn đừng tìm người như Cố Tĩnh, nếu không, bạn sẽ vĩnh viễn đến muộn!!!)

Khi Mộc Tử Mạt chân chính tỉnh lại, mặt trời mùa đông ấm áp đã miễn cưỡng xuyên thấu qua hoa văn trên rèm cửa sổ rơi đầy mặt đất, trên bàn sách cây kim nhỏ của đồng hồ báo thức đã vô tình chỉ ở tám giờ rưỡi, cô có chút không thể tin dụi dụi con mắt, thật không dám tin những gì mình nhìn thấy, cầm lấy điện thoại di động ở trên bàn, thậm chí kêu một tiếng không tốt, liền vội vàng bò xuống giường.

Lần này Mộc Tử Mạt ước chừng so bình thường nhiều tới muộn hơn một giờ, tiết thứ hai cũng bắt đầu lên, cô mới từ phía sau lặng lẽ đi vào.

May mắn là tiết học ngữ văn, Lão Sư Ngữ Văn đối với môn sinh đặc ý của mình tự nhiên sẽ không có khó khăn vấn hỏi quá nhiều, hướng Mộc Tử Mạt gạt đầu một cái liền tiếp tục giảng bài như không có việc gì.

Thật vất vả đến khi tan học, mới vừa đi gấp, ngay cả bữa ăn sáng Mộc Tử Mạt cũng không để ý tới ăn, hiện tại mới cảm giác được bụng đói đang kêu, không còn hơi sức nằm ở trên bàn.

Ngược lại vào lúc này Triệu Viện Viện mạnh như rồng như hổ rồi, xem ra chuyện xảy ra tối hôm qua ảnh hưởng cũng không lớn với cô ấy, nhìn đáng vẻ Mộc Tử Mạt một mồi như thế, cô ấy có chút không nhìn được, "Tử Mạt, tối hôm qua liên lụy cậu."

Mộc Tử Mạt là người cỡ nào coi trọng giấc ngủ, lại bị cô ấy nửa đêm nửa hôm kéo dậy, mạo hiểm gió lạnh theo cô ấy đi bệnh viện, dù nói thế nào,

trong lòng cũng là áy náy.

Mộc Tử Mạt tay ôm bụng, xoay người lắc đầu một cái, dùng bút gỗ đầu cô áy một cái, nói, "Đồ ngốc." Cuối cùng, vẫn không quên bổ sung thêm một câu, "Nếu đổi lại là tớ, cậu có thể thấy chết mà không cứu, cậu có thể an ổn ngủ tới hừng sáng sao?"

Bình thường Triệu Viện Viện nghe không được người khác vũ nhục chỉ số thông minh của cô ấy, thế nhưng chính là lời nói từ trong miệng Mộc Tử Mạt nói ra, lại để cho cô ấy có nói không ra cảm động, hoảng hốt cảm thấy, hình như Mộc Tử Mạt có chút thay đổi nào đó không giống với nhau.

Cô ấy đưa tay lấy ra một hộp sữa chua ở trong ngăn kéo, thuận tiện cầm lấy một thanh kẹo sữa bò, cùng đưa cho Mộc Tử Mạt, "Tớ chỉ có sữa chua, uống tạm đi."

Lý Sở Tâm cũng đưa tới một cái bánh mì salad, Mộc Tử Mạt đồng thời nhận lấy, đáng tiếc, đều không phải là thứ cô bình thường thích ăn. Chỉ là, dường như cũng không có lựa chọn nào khác.

Nhìn đầy mắt nhàn nhạt màu xanh của Mộc Tử Mạt, áy náy trong lòng Triệu Viện Viện lại nổi lên. Lúc trời sáng cô ấy cũng là mới truyền nước biển xong, ở bên ngoài ăn bữa sáng, liền trực tiếp trở về phòng học, cho nên cô ấy cũng không biết tối hôm qua Mộc Tử Mạt cũng không trở về túc xá.

Mới vừa cầm ống hút vào hộp sữa chua, điện thoại di động trong ngăn kéo liền vui vẻ vang lên, thời điểm tối hôm qua cô đặt chuông đồng hồ báo thức, buổi sáng quên chuyển sang chế độ rung.

Mộc Tử Mạt có chút kinh ngạc lúc này sẽ là ai gọi cho cô, cầm lên vừa nhìn, là một mã số xa lạ, chần chờ ấn nút nghe, "Alo?"

"Là tớ." Đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói trầm thấp của Cố Tĩnh, Mộc Tử Mạt dường như có thể cảm giác được đáng vẻ khóe miệng hơi cong lúc anh nói chuyện, nhất thời cảm thấy tâm tình rất tốt.

Còn chưa kịp phản ứng, Cố Tĩnh còn nói, "Cậu đi ra ngoài một chút, tớ chờ cậu."

"Hiện tại?"

Bên kia vô cùng xác định "Ừ" một tiếng, Mộc Tử Mạt nhìn bên ngoài một chút, cúi đầu đáp một tiếng, "Được."

Lớp mười hai ban 13 trừ đi đồng học nằm ở trên bàn giả vờ ngủ say ra, người thanh tỉnh thì vô cùng kinh ngạc nhìn Mộc Tử Mạt trong lớp bình thường không lộ vui buồn thế nhưng mang theo nụ cười không che giấu chút nào đi ra ngoài.

Trên đất, ngạc nhiên bề nổi dưới đất.

Cố Tĩnh đứng ở dưới ánh mặt trời, đổi một cái áo khoác vàng nhạt đơn giản, cả người thoát nhìn càng thêm ấm áp dễ gần, Mộc Tử Mạt từ từ đến gần, mùa đông nắng ấm chiếu vào bóng dáng của cô, giống như cô từng bước nhào tới trên người anh.

Mộc Tử Mạt nhìn cái dáng của mình nở nụ cười, trong mắt ấm áp ba quang lưu chuyển, cô nói không ra được trong veo linh động.

Cố Tĩnh giờ giờ lên cái túi trong tay về phía cô, Mộc Tử Mạt thấy bên trong chứa bánh bao và sữa tươi mà cô thích ăn, nhận lấy sữa tươi vẫn còn nóng, nhất thời, trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

So với cái người đêm hôm đó nghiêm túc nói với mình "Tớ thích cậu" kia, mang cho cô một hồi cảm giác lảng lảng, nhưng giờ phút này, cô lại là từ trong lòng cảm thấy một loại chân thật, một loại chân thật thập phần xác định, một người nếu quả như thật thích bạn, anh ấy sẽ không nói quá nhiều lời ngon tiếng ngọt với bạn, thế nhưng anh ấy lại sẽ vì bạn thay đổi mỗi một chi tiết nhỏ để cho bạn cảm động không nói nên lời.

"Mới vừa đi được gấp như vậy, nhất định còn chưa có ăn sáng đi?" Giọng nói Cố Tĩnh lộ ra có chút bất đắc dĩ, buổi sáng hán nấu cháo, sau khi đi ra bên ngoài mua bữa sáng trở về, cô liền biến mất.

Sau đó, anh đến siêu thị gần đây, chọn thật lâu mới tìm được loại nhãn hiệu sữa tươi tinh khiết cô thích uống, lại thuận tay cầm hai cái bánh bao chà bông, lúc này mới quay về trường học.

Mộc Tử Mạt gật đầu một cái, cũng là e lệ rụt rè không dám ngẩng đầu nhìn anh, chợt nhớ tới cái gì, bỗng nhiên ngẩng đầu, "Làm sao cậu biết số di động của tớ?"

Cô nhớ rõ mình rất ít cho người khác số di động của mình, trừ phi là người đặc biệt thân thiết.

Mà Cố Tĩnh, cô gần đây mới cùng anh thân cận như vậy, vốn là muốn nói cho anh biết, nhưng là mỗi lần ở cùng anh luôn là sẽ quên.

Cố Tĩnh cho cô một đáp án không tính là câu trả lời, "Cậu cứ nói đi?"

Mộc Tử Mạt chu mỏ một cái, có chút không nói nên lời nói, "Tớ nơi nào sẽ biết!" Nếu là biết cũng sẽ không hỏi nha!

Cố Tĩnh vô cùng hưởng thụ thưởng thức biểu cảm sinh động trên mặt của cô, hình như, càng ngày càng đến gần cô, thì sẽ phát hiện, thật ra thì cô không chỉ có một loại đáng vẻ, so sánh với bình thường cô luôn là cười nhạt một tiếng, anh thích cô chân thật như vậy hơn.

Thật ra thì trong lòng Mộc Tử Mạt còn không phải là muốn như vậy chứ? Mặc dù anh trước kia đối cư sử khiêm tốn lễ độ, lại mơ hồ có thể cảm thấy anh lạnh nhạt và xa cách, nhưng là bây giờ không giống nhau, hình như cô có thể từ trên người anh thấy nhiều cảm xúc hơn, vẫn là anh như vậy tốt hơn.

"Rốt cuộc là làm sao biết hả?" Mộc Tử Mạt có chút gấp gáp hỏi, chẳng lẽ là cô tối hôm qua mộng du nói cho anh biết? Nghiễm nhiên không ngờ cứ chỉ thân mật chủ động của mình như thế làm cho người bên cạnh cô có bao nhiêu rung động.

Cố Tĩnh nhìn cái tay trắng nõn mềm mại của cô nắm ống tay áo của mình, bởi vì mùa đông nhiệt độ thấp, mạch máu không phải rất rõ ràng, nhưng vẫn là có thể nhìn thấy sợi nhỏ, bỗng nhiên tâm thần nhộn nhạo, thoáng bình phục tâm tình, anh hùng hèn mà nói ra bốn chữ, "Hệ thống trường học."

À? Mộc Tử Mạt chưa từng nghĩ tới đáp án này, có chút không thể tin, nhanh chóng phản ứng, "Cậu xâm nhập trang web trường học?"

Cố Tĩnh có phần giấu đầu hở đuôi mà cúi đầu ho một tiếng. Mộc Tử Mạt càng thêm khẳng định đáp án của mình.

Trời ạ, cô làm sao sẽ quên, người trước mắt này là một tồn tại giống như Thần của trường trung học H, không chỉ có thành tích khoa học tự nhiên nổi trội, hàng năm tất cả giải thưởng máy tính lớn nhỏ đều cầm đến nhún tay rồi đấy!

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Tiết học cuối cùng của buổi sáng kết thúc, Triệu Viện Viện vội vàng thu thập đồ đạc, lôi kéo Mộc Tử Mạt đến một cửa hàng cháo ngoài trường ăn cơm trưa, bình thường khẩu vị của cô ấy tương đối nặng, thích ăn thịt, nhưng hết cách rồi, bác sĩ dặn dò nhất định phải ăn nhiều thức ăn thanh đạm một chút. Dù tùy hứng thế nào, cũng không thể lấy thân thể chính mình ra đùa giỡn.

Hai người gọi cháo thịt hầm Triền Châu, Triệu Viện Viện nhìn Mộc Tử Mạt, nhẩn nhẩn nhỏ nhỏ, có chút đứng ngồi không yên, một bộ dáng muốn nói lại thôi, "Tử Mạt, việc đó, cậu cũng biết chứ?"

Động tác trên tay Mộc Tử Mạt không có dừng lại, cô tách đôi đũa dùng một lần ra, ngâm ở trong cốc nước nóng một lúc, sau đó tỉ mỉ gấp rau thơm trong cháo ra bỏ vào trong đĩa nhỏ bên cạnh. Bình thường cô rất ít tới nơi này ăn cơm, cho nên trước đó không biết trong cháo sẽ bỏ rau thơm.

Mộc Tử Mạt không thích ăn rau mùi tây, dù sao vẫn cảm thấy mùi vị là lạ. Trên thực tế, cô còn không biết mình kiêng ăn đã đến một trình độ làm người ta phẫn nộ.

Chọn rau thơm xong, Mộc Tử Mạt cuối cùng cũng ngừng đầu lên, thấy đối diện Triệu Viện Viện có chút băn khoăn lo lắng, đôi tay chống cằm, gần như là ranh mãnh hỏi ngược lại, "Cậu cứ nói đi?"

Nói xong cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, những lời này hình như có chút quen thuộc, giống như người nào đó lúc buổi sáng chính là hỏi cô như vậy, lúc này mới bao lâu hả, liền bị anh thay đổi một cách vô tri vô giác rồi. Vừa nghĩ như thế, Mộc Tử Mạt khẽ ngồi thẳng người, thu hồi điệu bộ lười biếng trước kia, lặng lẽ gạt bỏ suy nghĩ ở đáy lòng.

Triệu Viện Viện uống một hớp cháo, ở trong miệng "Xoạch" một tiếng, giống như cảm thấy không có mùi vị, chỉ đành phải rầu rĩ nuốt xuống, nhìn một chút Mộc Tử Mạt nghiêm trang nhìn mình chăm chăm, có chút chột dạ nói ra, "Thật ra thì, tớ cũng không phải cố ý gạt cậu, chỉ là không biết nên nói như thế nào với cậu."

Trường trung học H tác phong nghiêm cẩn, nội quy trường học nói rõ cấm chỉ học sinh yêu đương, huống chi đúng thời kỳ nhạy cảm lớp mười hai này. Chẳng qua trên có chính sách dưới có đối sách, suy nghĩ một chút mấy cái nội quy trường học lạnh lẽo vô tình này có thể nào ngăn cấm những năm tháng thanh xuân nhiệt tình chứ? Cho nên người nói yêu đương vẫn là thật nhiều, chỉ là phải tận lực khiêm tốn là được.

Mộc Tử Mạt gạt đầu một cái, cúi đầu uống một hớp cháo, ngoài rau thơm phiền toái ra, cháo rôm hùm thanh đạm này vẫn rất ngon.

Nhìn Mộc Tử Mạt như không có việc gì uống cháo, Triệu Viện Viện trong lòng nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, đây coi như là không truy cứu à nha? Bình thường hai người rất thân thiết, tình cảm cũng rất tốt, giữa hai người cũng rất ít sẽ lừa gạt nhau chuyện gì, trước đó cô ấy còn có chút lo lắng chuyện này sẽ ảnh hưởng tình cảm của hai người, xem ra là tự mình suy nghĩ nhiều.

Trong tình yêu cô gái bao giờ cũng rất dễ nghĩ quá nhiều, có một người bạn trai, nhưng không biết nên đối mặt cùng với bạn thân của mình như thế nào, luôn nghĩ phải như thế nào mới có thể không "Trọng Sắc Khinh Bạn", hận không được đem mình chia làm hai nửa, một nửa là bạn gái của người kia, một nửa kia là bạn tốt vĩnh viễn của mình.

Rõ ràng rất muốn cùng cô ấy chia sẻ phần vui sướng này, rồi lại có chút sợ cô ấy sẽ được dần dần cách xa mình. Tâm tư của con gái chính là phức tạp như vậy.

Tàng đá lớn trong lòng vừa để xuống, cuối cùng trên mặt Triệu Viện Viện cũng khôi phục thần thái những ngày qua, ngay cả mới vừa uống cháo còn cảm thấy nhạt nhẽo vô vị cũng cảm thấy có hương vị rồi, cô ấy đại khái nói một lần chuyện đã xảy ra với Mộc Tử Mạt, chẳng hạn như khi nào thì bắt đầu, chẳng hạn như ở nơi nào bắt đầu, chẳng hạn như.

Mộc Tử Mạt hiếm được nhìn thấy nữ sinh bình thường đình đặc lúc này một bộ dạng cô gái nhỏ đắm chìm trong hạnh phúc, không khỏi cúi đầu khẽ cười, nhớ lại mình và Cố Tĩnh, cô nghĩ cô thật sự có thể linh hội phần tâm tình trong lòng Triệu Viện Viện kia, suy nghĩ một chút cũng đúng là lúc nói cho cô ấy biết sự kiện kia.

Nhưng khi nhìn Triệu Viện Viện rõ ràng hưng phấn quá độ như vậy, Mộc Tử Mạt nghĩ thầm, vẫn là tìm thời gian thích hợp khác thôi.

Lúc hai người trở lại trường học đã qua thời gian cấm cửa ký túc xá, bắt đầu dĩ chỉ đành phải trở về phòng học, lúc đi ngang qua cửa hàng nhỏ, Triệu Viện Viện là hết những thứ cháo kia căn bản cũng không hết đối, lại đi vào ôm một túi bánh bao ra ngoài, Mộc Tử Mạt cũng thuận tay cầm một chai trà sữa mật ong.

Từ cửa hàng nhỏ ra ngoài, hai người dọc theo con đường nhỏ trong trường học đi về phòng học, hoa nhỏ màu tím rơi đầy trên cỏ màu vàng không biết tên, màu tím lãnh mạn rải đầy trên đất.

Lúc nghỉ trưa, bóng người trên sân trường lớn như vậy, càng lộ vẻ cô đơn. Dưới chân đạp lá cây cây ngô đồng, phát ra âm thanh xào xạt thật thấp, hai người nắm tay, giống như hai đứa bé tinh nghịch một đường dẫm lên, chơi cực kỳ vui vẻ.

Ở cuối con đường nhỏ, họ gặp hai người đi trở về phòng học. Triệu Viện Viện hưng phấn vọt tới, dưới chân mất thăng bằng, được Tô Tĩnh Nhiên vững vàng mà đỡ lấy, còn bị cậu ấy nhỏ giọng trách mắng một chút, có chút bất mãn chu chu miệng.

Mộc Tử Mạt đứng ở cách đó không xa, trong mắt không che giấu được vui mừng, nhìn anh nói cái gì đó cùng Tô Tĩnh Nhiên, liền từ từ đi tới phía cô, sau đó Triệu Viện Viện hơi mang theo chút e lệ rụt rè cùng ánh mắt áy náy cũng nhìn lại.

Anh đã đi tới trước mặt, Mộc Tử Mạt nắm chặt chai trà sữa mật ong trên tay, cúi đầu không dám nhìn ánh mắt của anh, có chút khẩn trương, cô còn chưa có thói quen ở trước mặt người khác bị ánh mắt nóng rực của anh nhìn chằm chằm vào như vậy.

Cố Tĩnh nhìn cô, trong lòng thở dài như có như không, không ngờ đối với mình cô vẫn là e lệ rụt rè như vậy, xem ra còn là đường phía trước còn rất dài ah.

Chỉ là, đường là anh chọn, anh vui vẻ chịu đựng.

"Đi thôi."

Tô Tĩnh Nhiên đã sớm mang theo Triệu Viện Viện rời đi, Cố Tĩnh nên cũng không kiêng dè nắm tay của cô, còn hơi dùng thêm chút sức, hình như mang theo chút ý tứ khác.

Một người bình thường cao ngạo như vậy, trong lòng hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ cảm thấy bất bình.

Mộc Tử Mạt ngoan ngoãn đi theo phía sau anh, nhìn thẳng bóng dáng của anh, khoe miệng khẽ nâng lên, "Cố Tĩnh, tớ mới vừa cùng Triệu Viện Viện đi ra ngoài ăn cháo rồi, cảm thấy cũng không tệ lắm."

Cố Tĩnh không nặng không nhẹ "Ừ" một tiếng, sau đó giống như là đã hiểu ra cái gì, chợt quay đầu, có chút không quá chắc chắn mà hỏi, "Hả?"

"Chúng ta lúc rảnh rồi đi thử một chút, có được hay không?" Giọng nói của Mộc Tử Mạt thật thấp, hình như mang theo chút ý tứ nũng nịu, nhất thời khiến tâm tình của Cố Tĩnh một mảnh rất tốt.

"Được."

Hai người bọn họ, đều là kẻ mới học yêu đương, giống như trên phần chỗ trống làm bài thi, không có chiếm 50% cơ hội đúng sai phán đoán đề, cho nên bọn họ đều không thể xác định có thể điền đáp án chính xác hay không, chỉ có không ngừng chung đụng cọ sát, mới biết bản thân hai bên thích hợp như thế nào.

Bọn họ còn trẻ tuổi như thế, tình yêu của bọn họ đúng là ngây ngô như vậy, nhưng bọn họ rõ ràng, một cái ánh mắt cũng của người kia sẽ ảnh hưởng tâm tình của mình, cho nên bọn họ là cẩn thận đề ý như vậy, chỉ mong muốn cấp cho người kia chính mình tốt nhất.

Lúc Mộc Tử Mạt trở lại phòng học, Triệu Viện Viện đang nằm ngủ bù ở trên bàn, nghe được tiếng bước chân, cô ấy liền tỉnh, vuốt vuốt ánh mắt nhập nhèm, "Tử Mạt, làm sao cậu bây giờ mới trở về?"

Cư nhiên so với cô cùng Tô Tĩnh Nhiên còn muộn hơn!?

Nghĩ đến cô ấy trước khi đi nhìn ánh mắt của mình, Mộc Tử Mạt cố ý kéo cô ấy, "Ai bảo cậu bỏ rơi một mình tớ?" Nhìn ánh mắt Triệu Viện Viện dần dần thanh tỉnh, cô lại bồi thêm một câu, vỗ tay quyết định bản án, "Trọng Sắc Khinh BẠN!"

Triệu Viện Viện mới vừa tỉnh ngủ khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời uất ức, "Tớ cũng không muốn, là cậu ấy trước lôi kéo tớ đi, còn nói không muốn làm kỳ

đà cảm nghĩ gì đó.

Đều nói trong tình yêu chỉ số thông minh của phụ nữ là số lẻ, lời này quả nhiên không sai. Xếp hạng thành tích thi tháng lần này của Triệu Viện Viện Nguyệt đạt tới độ cao trước đó chưa từng có, chỉ là tương ứng, số lẻ của chỉ số thông minh cũng thấp đến trước nay chưa có.

Triệu Viện Viện hình như cho đến bây giờ không có ý thức được Tô Tĩnh Nhiên mới vừa nói là "Không muốn làm kỳ đà cảm nghĩ Mộc Tử Mạt và Cố Tĩnh", mà không phải "Không muốn Mộc Tử Mạt và Cố Tĩnh làm kỳ đà cảm nghĩ bọn họ".

Mộc Tử Mạt cũng liền theo tâm tư của cô ấy nói, "Cho nên cậu cũng chỉ chú ý chính mình phong lưu khoái hoạt, dám bỏ lại tớ, cậu sẽ không sợ tớ có chuyện gì?"

Triệu Viện Viện cắn răng nghiêng lợi, thẹn quá thành giận nói, "Mộc Tử Mạt, thua thiệt cậu viết văn viết rất tốt như vậy, dùng từ như thế nào, cái gì mà phong lưu khoái hoạt, quá dung tục!" Nói xong, giọng nói lại nhỏ xuống, "Tôi ngày hôm qua Cố Tĩnh còn giúp cậu cầm túi xách, nghe nói còn đưa cậu trở lại, người có nhiều thân sĩ phong độ, cậu cùng với cậu ấy có thể có chuyện gì?"

Mộc Tử Mạt đối với thần kinh thô của cô ấy chân chính cảm thấy im lặng, suy nghĩ một chút trước sau phải đối mặt, lại thử dò xét hỏi, "Cậu sẽ không sợ giữa tớ và cậu ấy có sạt ra tia lửa?"

Triệu Viện Viện giống như là nghe được chuyện cười buồn cười nhất trên đời này, đôi tay chống nạnh, không để ý hình tượng cười phá lên, "Cậu nói, hai khối lạnh được như băng giống như hai người sẽ có sạt ra tia lửa gì? Nhiều lắm chính là có sạt ra băng vụn vỡ mảnh!"

Trên trán Mộc Tử Mạt rơi xuống hai cái vạch đen, vẫn là nhìn không được hỏi, "Tại sao?"

Triệu Viện Viện rất có chuyện lạ mà suy nghĩ trong chốc lát, lắc đầu một cái nói, "Tớ còn không biết cậu, chỉ có ở trước mặt chúng ta mới có thể lộ ra cảm xúc chân thật, có trước mặt người không quen cậu đều là mặt không chút biểu cảm, cậu cũng không biết ở trong mắt người khác cậu chính là 'Băng Sơn Mỹ Nhân'. Tớ nhớ được lúc học lớp mười ban 15 có người viết một phong thư tình cho cậu, kết quả cậu không xem, liếc mắt nhìn liền ném ngoài cửa sổ, cậu cũng không biết như thế có bao nhiêu đã thương người."

Còn có chuyện như vậy? Mộc Tử Mạt một chút ấn tượng cũng không có.

Triệu Viện Viện nhìn về mặt mê man của Mộc Tử Mạt, cũng biết cái nha đầu không tìm không phải này sớm đem sự kiện kia quên đến ngoài chín tầng mây đi, người nam sinh kia cũng quá đáng thương đi? Nghe nói hồi đó cậu ta còn vì chuyện mất thẻ diện này mà chuyển trường rồi đó.

Triệu Viện Viện khẽ thở dài một cái, tiếp tục nói, "Cậu đây coi là vẫn còn tốt, nghe Tô Tĩnh Nhiên nói, Cố Tĩnh bắt đầu từ lớp mười cũng không cắt đứt được nữ sinh thô lộ, trong đó tự nhiên không thiếu mỹ nữ, tài nữ ..., nhưng cậu ấy từ trước đến giờ đều là cự tuyệt, một chút tình cảm và thẻ diện cũng không giữ lại."

Nói qua cô hướng trên người Mộc Tử Mạt liếc một cái, mang theo chút hài hước mà nói, "Mặc dù cậu thành tích không tồi, đáng đáp cũng so với người thường đẹp hơn một chút, nhưng là."

Triệu Viện Viện cực kỳ khẳng định nói, "Cậu và cậu ấy là tuyệt đối không thể nào."

"Hả?" Mộc Tử Mạt thụ giáo mà đáp một tiếng, khoe miệng vẽ ra một tia cười yếu ớt, "Viện Viện cậu quả nhiên thông minh, phân tích được rõ ràng rành mạch."

Đối với Cố Tĩnh bị nhiều lần thô lộ chuyện này Mộc Tử Mạt là rất tin không nghi ngờ, ít nhất chính cô cũng chính mắt thấy qua, nhưng nghe Triệu Viện Viện dùng giọng điệu khẳng định kết luận cô và Cố Tĩnh là không thể nào như vậy, cô cảm thấy nhân từ trò đùa giai trong đầu bị khơi lên, cô hình như rất chờ mong cái về mặt kinh tâm động phách trên mặt Triệu Viện Viện khi phát hiện chân tướng.

Vốn là muốn thừa cơ hội này nói rõ ràng, nhưng hết cách rồi, vì cái "Tuyệt đối không có khả năng" trong miệng cô ấy, Mộc Tử Mạt nghĩ thầm, vẫn là không nói đi.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Sau cuộc thi cuối kỳ, học kỳ một lớp mười hai liền tuyên bố chính thức kết thúc. Học sinh lớp mười hai sau hai ngày nghỉ, liền muốn trở lại trường học thêm, trong khoảng một tuần lễ.

Vốn là hưởng ứng phương châm "Chất lượng giáo dục", là không cho phép học thêm, nhưng tỷ lệ nhân tài đóng góp hàng năm ở trường trung học H này,

bộ giáo dục thành phố H chỉ dành phải mất nhắm mắt mở, cho nên buộc học sinh lớp mười hai đang bị lột một lớp da sau một cuộc thi khó khăn nhất từ trước tới nay, còn chưa kịp thở dốc, lại bị bài thi bình luận rút gân bóc tủy, bị thương tích đầy mình.

Lão sư ra bài thi hiển nhiên không hiểu được đạo lý "Trong lòng không muốn", mức độ khó khăn của bài thi cao nhất trong lịch sử trường trung học H, học sinh lớp mười hai rồi rít gọi cha gọi mẹ sau khi thi xong một môn Anh ngữ cuối cùng, về mặt như đưa đám giống như cả nhiệm sương.

Vốn là còn kỳ vọng các thầy giáo có thể "Hạ bút lưu tình" một phen, dù sao tất cả mọi người học chung với nhau một học kỳ rồi, chút giao tình này cũng không thể không niệm chứ? Ai ngờ các thầy cô giáo hiển nhiên là xuống tay rất không biết nặng nhẹ, bảng xếp hạng thành tích dán lên, quả thật chính là khó coi!

Trong trường trung học H học sinh lớp mười hai kêu khổ thấu trời, nếu như về đến nhà, cầm trên tay phiếu điểm khó coi quá xấu hổ như vậy, còn có thể cho mọi người ăn tết hay không?

Mặc dù điểm số kém một chút, nhưng là xếp hạng cũng không còn bao nhiêu biến hóa. Thời điểm Triệu Viện Viện lấy được phiếu điểm gần như liền muốn khóc lên, mỗi một con số trong cột cũng đều cảm thấy xa lạ như vậy, số học chỉ có 108 điểm, cô ấy liều mạng quán quyết lấy Mộc Tử Mạt tự nói với mình đây không phải là thật, nhưng vừa nhìn thấy xếp hạng cô ấy lại vui vẻ, thành tích cứ như vậy, cô ấy vẫn còn là xếp thứ nhất toàn ban!

Thật ra thì, đối với chuyện của mình cùng Tô Tĩnh Nhiên, Triệu Viện Viện nói không lo lắng đó là không thể nào, dù sao bọn họ ở vào cái thời kỳ lớp mười hai đặc biệt này, có thể nói, thành tích tựa như hướng gió, hơi không ổn định một chút sẽ đối với cảm tình của bọn họ sinh ra ảnh hưởng hoặc nhiều hoặc ít.

Mộc Tử Mạt có chút bất đắc dĩ nhìn phiếu điểm, mặc dù nói xếp hạng còn chưa thay đổi, nhưng là hai con số trong cột số học kia vẫn làm ánh mắt của cô đau nhói.

90 điểm, mới vừa vặn đạt yêu cầu. Vậy làm sao có thể khiến người ta không chán nản?

Xếp hạng thi cuối kỳ của Lý Sở Tâm so thì thảng lảng trước lại nhích lên một chút, cô ấy là cô gái giản đơn, bình thường học tập cũng rất nghiêm túc rất chăm chỉ, có một chút tiến bộ sẽ thật vui mừng, cô tự có niềm vui đơn giản của riêng mình.

Trong lòng Mộc Tử Mạt hơi hơi có chút buồn bực, cũng may trừ số học ra cái môn khác thi được cũng không tệ lắm, cuối cùng còn không phải là quá thất vọng, vừa nghĩ như thế, lại cảm thấy nhẹ nhõm không ít.

Đối với một học sinh lớp mười hai mà nói, bạn không cần chờ người khác tới an ủi, nếu như bạn nghĩ thông dong đi qua kỳ thi vào đại học, ở trước đó, bạn phải học được tự an ủi mình, bạn phải thuyết phục tin tưởng mình, trước vô số trận bão thi vào trường đại học cũng chỉ là vì đối lấy một buổi sáng bình yên vô sự.

Ở trước khi thi vào đại học, chịu khổ khi bỏ tức, tất cả đã kích nhiều lần coi như là một cuộc lễ rửa tội tâm linh, trong lòng không đủ cường đại, là rất khó toàn thân trở ra từ nơi tàn khốc trong chiến trường này. Hơn nữa, hiện tại biết sai lầm của mình, dù sao cũng hơn là đến lúc thi vào đại học khiến Lão sư ra đề thi tới nói cho bạn biết sai ở nơi nào đi?

Bài thi phát xuống đưa tới chấn động thậm chí lan tràn đến khu kí túc xá, bình thường mười một giờ liền yên tĩnh nhưng tới nay kí túc xá hình như có chút không bình tĩnh, mọi người ham thích không ngừng đề tài đơn giản như là người nào lại thi thứ nhất, ai đó người nào lại thi kém.

Mộc Tử Mạt ngồi ở mép giường, cầm trong tay một hộp sữa, mới vừa uống một hớp, liền nghe được Lý Sở Tâm giường trên hỏi Triệu Viện Viện một đề mục số học, cô cần ổng hút trong miệng, nghiêm túc nghe một lúc lâu, cảm thấy có chút không đúng lắm, liền chen vào nói, "Tớ nhớ đáp án tham khảo là dấu khai căn 2."

Lão sư cũng thích phát bài thi và đáp án tham khảo cùng nhau, một mặt trước tiên có thể để cho bọn họ biết đáp án chính xác, mặt khác cũng dễ dàng tính lỗi sai để bạn học kịp thời sửa điểm số.

Sau nhiều năm kinh nghiệm như vậy, nếu như đáp án cuối cùng không khớp, vậy nhất định là trong quá trình tính toán một bước nào đó có vấn đề, đương nhiên điều kiện tiên quyết là đáp án tham khảo hoàn toàn chính xác.

Triệu Viện Viện đã viết đầy ba tờ giấy nháp, ngay cả Tiền Thiên Thiên đánh răng trở về cũng gia nhập hàng ngũ tính toán, ba người vây quanh bàn sách nhỏ trên giường, liền một chiếc đèn nhỏ, là tả mà viết.

Ở cái kí túc xá này, nếu như có hai cao thủ số học Triệu Viện Viện và Tiền Thiên Thiên liên thủ cũng không giải quyết được vấn đề, như vậy đề mục này nhất định nghiêm trọng vượt ra khỏi phạm vi năng lực người bình thường.

Mộc Tử Mạt uống xong sữa tươi, rất bình tĩnh đi xuống đánh răng, lúc trở lại bọn họ vẫn còn không ngừng phân đầu, xem ra đề mục này cô cũng không cần suy nghĩ.

Mộc Tử Mạt bò lên giường, thấy điện thoại bên gối, chợt linh cơ nhất động, cầm lên, mở trang tin nhắn, gõ từng chữ từng chữ, thật may là đề mục toán học kia không phải rất dài, số liệu cũng không lớn.

Chỉ là sợ nhất chính là gặp phải đề mục "Vẫn còn ôm tỳ bà nửa che mặt" như vậy, mặc dù đơn giản, vừa xem hiểu ngay, nhưng bạn có thể lấy được lượng thông tin rất ít từ trong đó, ngược lại không biết nên bắt tay làm như thế nào.

Sau khi xác định đề mục không sai sót một chữ nào, Mộc Tử Mạt ấn xuống "Phím gửi đi".

Chỉ chốc lát sau, Mộc Tử Mạt liền cảm thấy tay hơi rung một chút, sau đó là, liên tục chấn động, vội vàng ấn nút nghe, hạ thấp giọng hỏi một câu, "Làm sao cậu gọi tới?"

Cố Tĩnh hình như tâm tình rất tốt, Mộc Tử Mạt nghe được tiếng cười thật thấp của anh, "Đề mục kia nhất thời nói không rõ ràng lắm."

Mộc Tử Mạt nói tiếng "Chờ một chút", sau đó rón rén bò xuống giường, cẩn thận từng li từng tí không kinh động ba người phía dưới đang nghiêm túc thảo luận, mở cửa đi ra ngoài.

Đã đến gần đêm khuya, phía ngoài gió thật to, Mộc Tử Mạt lạnh run cả người, vội vàng khép lại áo khoác lông mới vừa tiện tay phủ thêm, giọng nói cũng lớn một chút, "Bây giờ có thể nói."

Bên kia lại không có tiếng động, ở ban đêm yên tĩnh, Mộc Tử Mạt gần như có thể nghe tiếng hít thở nhàn nhạt nhẹ nhàng của anh, nhất thời nhịp tim lại không tự chủ tăng nhanh.

Rốt cuộc, bên kia truyền đến giọng nói trầm thấp đặc hữu của anh, "Hiện tại quá muộn, cậu trước đi nghỉ ngơi, trưa mai ở thư viện chờ tớ."

Mộc Tử Mạt "Ừ" một tiếng, không tự chủ nắm chặt điện thoại di động, lại tăng thêm câu, "Được, tớ biết rồi."

Hai người lại trầm lặng một hồi, giống như là mang theo ấn ý, không muốn kết thúc trò chuyện sớm như vậy.

Một cơn gió lạnh từ khúc quanh ban công thổi qua, Mộc Tử Mạt lạnh cóng đến hơi thở không ổn định, tay chân cũng trở nên lạnh lẽo, chần chờ muốn cúp điện thoại, lại nghe được anh nói, "Thật ra thì tớ chính là muốn nghe giọng nói của cậu một chút."

Sau đó liền truyền đến thanh âm "Tút TUT TUT".

Giọng nói của anh, lại dịu dàng không thể tin được. Tại một khắc kia, Mộc Tử Mạt đứng tại chỗ, ngơ ngác, không phản ứng kịp, trong đầu chỉ có câu nói kia của anh, "Tớ muốn nghe giọng nói của cậu một chút, tớ chính là muốn nghe giọng nói của cậu một chút."

Đây coi như là đang trả lời vấn đề thứ nhất của cô?

Mộc Tử Mạt một đường nhẹ nhàng trở về kí túc xá, nằm ở trong chăn ấm áp, lại vẫn cảm thấy không thể tin được, lại nhìn ghi chép trò chuyện một chút, tay lạnh lẽo khẽ vuốt ấm áp gò má của mình, qua loa phục hồi lòng mình, sau đó, gần như cả đêm không chợp mắt.

Mộc Tử Mạt rất sớm thì ăn cơm trưa xong liền đi tới phòng tự học của thư viện, ngày nghỉ, cũng không có nhiều người, cô tìm một nơi hẻo lánh ngồi xuống, từ trong túi xách lấy ra bài thi số học và một quyển sách tham khảo bỏ lên trên bàn, tay chống cằm, vô cùng buồn chán mà chờ.

Cố Tĩnh buổi trưa trở về nhà ông ngoại nên làm trễ nải chút thời gian, thời điểm chạy đến, Mộc Tử Mạt đã đợi một lúc lâu rồi, vừa nhìn thấy anh, nhanh chóng đứng lên, ngọn lửa nhỏ hân hoan trong mắt nhúc nhích, "Cậu tới rồi?"

Cố Tĩnh đi tới bên cạnh cô ngồi xuống, đưa cho cô một chiếc cốc nước màu trắng, Mộc Tử Mạt có chút nghi ngờ nhận lấy, "Đây là cái gì?"

"Nước ép cà rốt." Buổi trưa anh trở về nhà trọ lấy chút đồ, thấy trong tủ lạnh có cà rốt, liền thuận tay ép nước mang tới.

À? Mộc Tử Mạt cực kỳ buồn bực, thế nào ngay cả anh đều như vậy hả? Vốn cho là Mộc Tử Ngôn nghị, sẽ không có người mang theo cho mình, vốn là có thể thờ phào, không ngờ. Cô hình như có thể đoán được tương lai hắc ám của mình, trần đây đều là cà rốt, nước ép cà rốt, canh cà rốt, cà rốt.

Đến tốt cùng là ai nói có chứng bệnh quáng gà thì nhất định phải ăn cà rốt, đây quả thực là nguy hiểm, nguy hiểm!

Tiếp thu ánh mắt hình như không được hài lòng lắm của bạn gái mình, Cố Tĩnh sờ tóc của cô, "Nghe lời, thừa dịp còn nóng uống đi."

Mộc Tử Mạt xoáy mở nắp ra, mùi vị quen thuộc đập vào mặt, còn khẽ bốc hơi nóng, mang theo nét mặt thấy chết không sờn, chần chờ uống một hớp, sau đó lại uống một hớp, chân mày nhăn nhẹ đột nhiên dần ra, quơ quơ tay của anh, "Cậu có phải cho thêm cái gì hay không?"

Cố Tĩnh vẫn còn đang viết ở trên giấy nháp, nghe vậy ngẩng đầu lên, cười nhạt, nhưng là mang theo cung chiều không nói nên lời, "Ừ, cho thêm chút mật ong."

Chà trách. Mộc Tử Mạt lại uống một hớp, thật đúng là uống rất ngon, trước kia như thế nào lại không nghĩ tới chứ?

Thật ra thì tối hôm qua Cố Tĩnh đã sớm nghĩ ra phương pháp lý giải đề tài, đối với học sinh khối văn mà nói là có chút phức tạp, ở trong điện thoại nói cũng không rõ ràng lắm, hơn nữa cũng không hi vọng cô thức đêm, cho nên mới kéo dài tới bây giờ.

Anh rất nhanh viết quá trình tính toán ra, sau đó tỉ mỉ giúp cô phân tích, Mộc Tử Mạt một hớp lại một hớp mà uống nước ép cà rốt, lại nghe rất nghiêm túc.

Giữa hai người mặc dù không có hành động quá thân mật, nhưng trao đổi ánh mắt lẫn nhau như ngầm hiểu, khiến cho người ta cảm thấy là vô cùng ấm

áp và ngọt ngào.

Mất chút thời gian rút cuộc giải quyết đề thi khó này, cục gạch trong lòng vừa để xuống, tinh thần của Mộc Tử Mạt liền bắt đầu buông lỏng, nho nhỏ mà ngáp một cái.

"Tối hôm qua ngủ không ngon?"

"Ừ." Mộc Tử Mạt hơi có chút phân chấn, đáy mắt vẫn có một nỗi không che giấu được. Đầu là anh, lời nói tối hôm qua êm đẹp tuyệt hảo như vậy, hại cô lẩn qua lộn lại không ngủ được, gần như là mở mắt đến trời sáng.

Cố Tĩnh nhìn đồng hồ đeo tay một chút, khẽ suy tư, "Nếu không hiện tại ngủ một lát đi?"

Mộc Tử Mạt mơ hồ đáp một tiếng, sẽ phải úp sấp trên bàn, tay mới vừa chùng lên, lại bị một cái tay ấm áp bắt được, "Dựa vào vai tớ ngủ sẽ thoải mái hơn một chút."

"Nha." Một nỗi kéo tới, Mộc Tử Mạt cũng không có nghĩ quá nhiều, biết nghe lời tựa vào trên bả vai của anh, trong mũi đều là hơi thở dễ ngửi của anh, mơ mơ màng màng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Học thêm ngày thứ ba, tổng xếp hạng toàn thể học sinh lớp mười hai của thành phố D cũng đưa ra, vô luận là khoa xã hội hay khoa tự nhiên, gần như xếp hạng trước 100 tên đều có chung một tiền tố ——trường trung học H, điều này cũng chứng minh thực lực của trường trung học H thật là không thể khinh thường.

Vốn là loại tổng thể xếp hạng trong phạm vi toàn thành phố này độ tin cậy không phải quá cao, bởi vì có một số trường học đều sẽ vùng trộm "Giấu", chẳng hạn như không báo một phần học sinh thành tích khá giỏi, cố ý để phóng khói mù, đến lúc thi tốt nghiệp trung học bỗng nhiên nổi tiếng, đây cũng là có.

Thời điểm buổi tối Mộc Tử Mạt trở lại kí túc xá, ba cô ấy hào hứng bưng bưng vây ở chung một chỗ thảo luận xếp hạng toàn thành phố lần này, cô nghe được Lý Sở Tâm ao ước nói một câu, "Viện Viện cậu thật sự rất lợi hại."

Lần này Triệu Viện Viện xếp thứ nhất khoa xã hội toàn thành phố.

Triệu Viện Viện bị khoe khoang có chút ngượng ngùng, mặt hơi hồng đỏ, khoát tay áo, nói, "Đâu có đâu có, Cố Tĩnh lớp cách vách mới lợi hại! Nghe nói lần này cậu ấy là xếp thứ nhất khoa học tự nhiên toàn thành phố, hơn nữa, cậu đừng xem chúng ta đều là thứ nhất, tổng điểm của cậu ấy không biết cao hơn tớ đến bao nhiêu!"

Mộc Tử Mạt vốn là định đi đánh răng đi ngủ, nhưng vừa nghe đến nhân vật chính mà họ thảo luận, lại không nhịn được ngồi xuống.

"Đúng vậy, nghe nói môn khoa học tự nhiên lần này cậu ấy được tổng 293 điểm, điểm mỗi môn chia đều ít nhất 97 điểm, hơn nữa đề mục lần này cũng biến thái như vậy, thật không biết cậu ấy là thi như thế nào?" Mặc dù Tiền Thiên Thiên không có giao tiếp qua với Cố Tĩnh, nhưng là bắt đầu từ lớp mười, tên của anh cũng bị nhắc tới không gián đoạn, muốn không quen thuộc cũng không được.

"Cố Tĩnh đã tham gia thi đấu môn học toàn quốc nhiều lần như vậy, những đề mục này đối với cậu ấy mà nói đều là một đĩa đồ ăn có được hay không, chi là cùng là thi đấu môn học, Tô Tĩnh Nhiên thì thua kém quá nhiều." Triệu Viện Viện không cho bạn trai mình chút nào mặt mũi, nói xong còn hơi có chút chỉ tiếc rên sắt không thành thép lắc đầu một cái.

Mộc Tử Mạt cũng khe khẽ thở dài một hơi, đúng vậy, thời điểm buổi trưa cùng anh đi ra bên ngoài ăn cháo, cô làm bộ như không chút để ý hỏi một câu, "Số học lần này cậu thi bao nhiêu điểm?"

Ai biết người nào đó hình như không hiểu được đạo lý vì người khác suy nghĩ, không chút nào hàm súc nói, "148", nói xong, còn lơ đãng nhìn cô một cái, "Có vấn đề gì không?"

Đương nhiên là có vấn đề! Mộc Tử Mạt ở trong lòng lớn tiếng phản bác, như vậy, cô áp lực như núi! Ngay cả môn số học này, toàn bộ so với cô nhiều hơn 58 điểm, cô sẽ tự ti có được hay không!

Điện thoại di động trong túi áo khoác rung rung làm Mộc Tử Mạt như đi vào cõi thần tiên bừng tỉnh, cô lấy ra liếc mắt nhìn, liền nhanh chóng mở cửa đi ra ngoài.

Mộc Tử Mạt sau khi rời khỏi đây, tiếng thảo luận dần dần nhỏ xuống. Triệu Viện Viện nhìn chăm chăm bóng lưng hơi có vẻ vội vã của cô, có chút không hiểu hỏi hai người khác, "Các cậu có cảm thấy gần đây điện thoại của Tử Mạt nhiều hơn so với trước kia hay không?"

Tiền Thiên Thiên và Lý Sở Tâm rất có đồng cảm gật gù đầu.

Mỗi lần ngày thân thích tới chơi, đều là thời khắc Mộc Tử Mạt khổ sở nhất, thể tính thiên hàn của cô, vừa đến mùa đông thì tay chân lạnh lẽo, mỗi tháng mấy ngày đó bụng còn có thể mờ mờ ảo ảo cảm thấy đau đớn.

Lớp tự học buổi chiều, Mộc Tử Mạt một tay ôm bụng, một cái tay khác cầm bút đang làm một phần bài tập Anh ngữ, không biết vì sao, lần này đau rất là lợi hại, trên trán của cô bắt đầu toát ra mồ hôi hột nhỏ nhỏ, cuối cùng chỉ đành phải để bút xuống, nằm ở trên bàn.

Triệu Viện Viện cũng dừng lại bút, có chút lo âu hỏi, "Tử Mạt, cậu không sao chứ?"

Mộc Tử Mạt lắc đầu một cái, "Không có việc gì, bệnh cũ."

Triệu Viện Viện dĩ nhiên là biết ý của cô, cũng không có hỏi tiếp, đứng dậy đi ra ngoài rót một chén nước nóng giúp cô.

Lý Sở Tâm từ phòng giáo vụ trở về thấy Mộc Tử Mạt gục xuống bàn, sắc mặt tái nhợt, vội vàng đi tới, khe khẽ đẩy tay của cô, "Bạn cùng bàn cậu làm sao vậy?"

Mộc Tử Mạt ngẩng đầu lên suy yếu cười một tiếng với cô ấy, nhưng không có nói gì, từng hồi một đau bụng đánh tới, cô đã không có hơi sức nói chuyện, Lý Sở Tâm lo lắng sờ sờ cái trán của cô, nhiệt độ hơi thấp, thật may là không có phát sốt.

Uống vài ngụm nước nóng, mặc dù Mộc Tử Mạt có tốt lên một ít, nhưng sắc mặt vẫn có chút tái nhợt, Triệu Viện Viện đề nghị cô không bằng sớm một chút trở về kí túc xá nghỉ ngơi.

Mộc Tử Mạt suy nghĩ một chút, gật đầu một cái, liền thu thập xong đồ rời phòng học.

Tắm nước nóng, Mộc Tử Mạt cuối cùng cảm thấy có chút tốt lắm, bao bọc mình cực kỳ chặt chẽ, lại dùng nước nóng giặt quần áo, mới vừa phơi xong, Tiền Thiên Thiên bọn họ đã trở về.

Triệu Viện Viện trở về tương đối trễ, cô ấy cố ý đi ra bên ngoài giúp Mộc Tử Mạt mua một phần cháo thanh đạm, bởi vì trên đường đi nhanh, còn bốc hơi nóng.

Thời điểm Mộc Tử Mạt đến phòng học, sắc trời đã tối xuống, học sinh trong phòng học cũng không nhiều, cô đi tới chỗ ngồi của mình, có chút không dám tin mà nhìn trên bàn mình có nhiều đồ vật không giải thích được.

Bình nước trắng phau, hình dạng chiếc bình nhẹ nhàng xinh xắn, ở miệng bình có một vòng màu xanh dương nhân nhợt, thân bình còn mang dây nhỏ màu trắng—— cô không có chút nào xa lạ!

Chiếc bình này cô mấy ngày trước còn nâng niu trong tay uống cà rốt nước cho thêm mật ong, cái bình này, là của Cố Tĩnh! Nhưng là, tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này?

Mở ra nắp, khí nóng mờ mờ, một hồi vị gừng nhân nhợt bay ra, mặt của Mộc Tử Mạt đột nhiên trở nên hơi hồng, anh, làm sao anh lại biết?

Đi đến gần uống một hớp, ngọt ngào, anh lại còn cho thêm đường đó!

Chớp mắt thời gian, Mộc Tử Mạt liền uống gần nửa bình, nước gừng đường đỏ quả nhiên là hiệu quả rõ rệt, cô bắt đầu cảm thấy nơi bụng dần dần ấm lên, ngay sau đó, lòng của cô, cũng là ấm áp.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Mộc Tử Mạt từ trong túi xách lấy điện thoại di động ra, muốn gửi tin nhắn cho anh, nhưng lại không biết nên nói cái gì, dù sao cũng là cô gái nhỏ, cùng nam sinh nói chút chuyện này vẫn cảm thấy rất thẹn thùng.

Sau khi suy nghĩ thật lâu, Mộc Tử Mạt thận trọng gửi một tin nhắn trống không cho anh, sau khi gửi xong trong lòng có chút thấp thòm, không biết anh sẽ trả lời như thế nào chứ?

Bên kia rất nhanh đã có đáp lại, cộng thêm dấu chấm câu, chỉ có đơn giản hai chữ, "Hả?"

Người này!

Mộc Tử Mạt vừa bức mình vừa buồn cười, đang suy nghĩ phải trả lời cái gì mới phải, điện thoại di động liền rung rung, dọa cô giật mình, nhìn chung quanh một chút, tất cả mọi người đều nghiêm túc học tập, không có ai chú ý tới cô, lúc này mới nghe điện thoại.

"Khá hơn chút nào không?" Giọng nói của Cố Tĩnh thật thấp giống như mang theo một loại từ tính, Mộc Tử Mạt một lúc lâu mới phản ứng được anh hỏi là cái gì, vội vàng "Ừ" một tiếng, gật đầu như bầm tỏi, nghĩ đến anh căn bản không nhìn được, lúc này mới ngừng lại.

"Vậy thì tốt."

Cố Tĩnh lại nói cô nên chú ý vấn đề đoạn thời gian này, nghe được Mộc Tử Mạt đỏ mặt tai nóng, tại sao anh biết so với cô còn rõ ràng hơn? Quan trọng hơn là, chẳng lẽ thời điểm anh nói điều này với cô, cũng sẽ không xấu hổ sao?

Mộc Tử Mạt liên tiếp đáp lời, so với giọng nói bình tĩnh người nào đó, giọng nói của cô càng ngày càng yếu, ở trước lúc Cố Tĩnh cuối cùng giao phó tất cả chú ý của những việc kia xong muốn cúp điện thoại, cô rút cuộc lấy dũng khí hỏi, "Tại sao cậu biết, tớ...tớ. . . ."

Da mặt mông, thật đúng là ngượng ngùng nói ra khỏi miệng!

Mộc Tử Mạt nghe được bên kia truyền đến một hồi tiếng cười tong tẻo róc rách, trên mặt nóng đến muốn thiêu cháy rồi, cô rõ ràng nghe được Cố Tĩnh nói, "Lúc buổi chiều đi ngang qua lớp các cậu thấy."

Nghe thấy đáp án, Mộc Tử Mạt có một khắc ngạc nhiên, cũng chỉ là như vậy? Thấy cô ôm bụng nằm ở trên bàn, là có thể liên tưởng đến cái đó? Cái này cũng quá thần đi?

Bỗng nhiên lại nghĩ đến, anh đã từng nghiêm túc theo sát cô nói như vậy, chỉ cần có tâm, rồi sẽ biết. Bởi vì đối với bạn có lòng, cho nên, chỉ cần chuyện có liên quan tới bạn, tớ đều sẽ biết.

Cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, cái người cao ngạo như thế, sẽ vì cô mà dừng chân lại, cho tới bây giờ cũng không dám hy vọng xa vời, anh vì cô làm nhiều như vậy, anh đối tốt với cô, hình như vượt xa cô.

Cuộc đời này, cô đã gom góp bao nhiêu vận may, mới có thể gặp gỡ một người như anh vậy?

Buổi tối tự học, Mộc Tử Mạt liền vội vã chạy tới địa điểm ước hẹn cùng Cố Tĩnh, trong điện thoại nói anh muốn đưa chút đồ cho cô, lúc chạy đến, Cố Tĩnh đã chờ ở đó.

Mộc Tử Mạt đi lên phía trước, lại phát hiện trong tay của anh cũng không có thứ gì, lúc này mới phát giác bị lừa.

Cố Tĩnh lúc nào thì cũng học được lừa gạt người như vậy rồi hả?

Cố Tĩnh làm bộ như không thấy vẻ mặt ít nhiều có chút buồn bực trên mặt cô, vươn tay giúp cô kéo thật chặt trên người áo khoác, than nhẹ một tiếng, buông cô ra, bắt đầu đi về phía trước.

Mộc Tử Mạt ở sau lưng trừng mắt liếc anh một cái, cũng đi theo.

Hai người đi một đoạn đường, Cố Tĩnh mới mở miệng, "Cậu mỗi lần đều đau như thế này sao?"

"À?" Đắm chìm trong suy nghĩ của mình Mộc Tử Mạt không chút để ý trả lời một câu, đợi phản ứng kịp lời nói của anh, bị nghẹn nước miếng của chính mình một chút, cà lăm nói, "Cũng không sai biệt lắm đi, chính là lần này tương đối đau."

Cố Tĩnh cúi đầu, trầm mặc không nói, Mộc Tử Mạt cho là anh đây là đang lo lắng cho mình, vì vậy lại nói thêm một câu, "Ừ, thật ra thì cũng tạm tạm, mẹ tớ nói, về sau kết hôn sẽ từ từ khá hơn."

Trong nháy mắt, mọi âm thanh chung quanh yên tĩnh.

Phản ứng kịp mình vừa mới nói cái gì, Mộc Tử Mạt thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi của chính mình, cô lúng túng muốn giải thích, lại bị Cố Tĩnh đột nhiên cắt đứt.

Cố Tĩnh ngẩng đầu thẳng tắp nhìn cô, đáy mắt bắt đầu hiện lên ý cười nhợt nhạt, "Ừ, mẹ cậu nói không sai."

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Sau khi một tuần lễ học thêm kết thúc, lập tức gần tới cuối năm, khắp nơi trên đường tràn đầy không khí hân hoan vui sướng, cùng bên ngoài hoàn toàn bất đồng chính là, học sinh cấp lớp mười hai như đi trên băng mỏng, hướng về phía đồng bài thi bài tập khóc không ra nước mắt, hình như thoáng đánh hơi được mùi vị mùa đông chân chính.

Lần này trường học sớm có chuẩn bị, ở ngày thứ nhất học thêm, hiệu trưởng và tất cả giáo viên chủ nhiệm lớp mười hai mở ra một hội nghị bí mật dài đến ba giờ, sau đó, chủ nhiệm lớp sau khi trở về ở trong phòng làm việc nhỏ lại cùng Lão sư các môn học nói nhỏ thật lâu, lại tiếp sau đó, vô số phần mệnh

danh là bài tập nghỉ đông mô phỏng mẫu đề thi điện tử, thật liên bí mật bay đến hộp thư điện tử trong phòng làm việc của khoa, cuối cùng liền nghe được các phòng in ấn hết công suất, máy móc ra sức vận hành ầm ầm.

Có người từ nhà ăn trở lại, thần thần bí bí tiết lộ một cái tin tức về phía mọi người, di ở phòng in ấn ngay cả lúc ăn cơm trưa chung quanh cũng tràn ngập mùi mực in nồng nặc.

Lúc ấy mọi người cũng chỉ cho là chuyện cười cười qua coi như xong, suy nghĩ một chút cũng là cảm thấy chuyện như vậy không có thật, nói quá sự thật, nhưng là đến ngày nghỉ chân chính đó, tất cả mọi người đều không cười được.

Nhìn bài thi tất cả môn chất đồng như núi trên bục giảng, ngay cả chủ nhiệm lớp ở trên giảng đài duy trì trật tự cũng chỉ loáng thoáng thấy đầu, mọi người hai mắt nhìn nhau, trên mặt đều không hên mà cùng có một loại vẻ mặt, "Xong rồi!"

Cũng không phải là thật xong chưa? Trường trung học H cho nghỉ đông vốn là tương đối trẻ, cộng thêm một tuần lễ học thêm, thời điểm ngày nghỉ cũng đã là 25 rồi, đầu năm còn phải trở về trường học thêm. Tính như vậy, nghỉ đông năm nay cũng chỉ có mười ngày ngắn ngủn.

Một ngọn núi lớn dĩ nhiên không dám hy vọng xa vời, nhưng là chia làm ba mươi ngọn, vẫn là từng ngọn núi nhỏ, hướng chi, ở trong mười ngày nghỉ đông này, sẽ phải hoàn thành nhiều bài thi như vậy. Tất cả mọi người cảm thấy là trái tim không thể chịu đựng được.

Dĩ nhiên Mộc Tử Mạt cũng rất bất đắc dĩ, mặc dù cô vẫn luôn không đồng ý loại chiến thuật này, lại nói bài thi cũng không phải làm được càng nhiều càng được, có lúc làm quá nhiều cũng sẽ hoàn toàn ngược lại, còn không bằng nghiêm túc chăm chỉ làm xong mấy bộ bài thi có vẻ như có tính chất tiêu biểu đấy. Nhưng là, đây là trường học an bài, thi có biện pháp gì đây?

Một phần một phần bài thi mà từ hàng thứ nhất truyền xuống, truyền đi rất nhanh, giống như phía trên đỉnh bệnh độc gì đó, Triệu Viện Viện đã ngồi yên ở trên bàn nói không ra lời, tay cô ấy chống cằm, hai mắt vô hồn, thỉnh thoảng phát ra một hai tiếng thở dài tuyệt vọng.

Tiền Thiên Thiên liền không nhìn được rồi, bởi vì ngồi ở hàng cuối cùng, mọi người truyền đi đều rất gấp, thời điểm đến cô ấy thì bài thi cuộn góc rồi, cô ấy trải bài thi trải ở trên bàn, lấy tay vuốt góc cuộn ra, cau mày oán trách một câu, "Làm thế nào mà nhiều như vậy, thật là muốn chết!"

Ai biết cư nhiên bị chủ nhiệm lớp trên bục giảng nghe được, động tác phân phát bài thi trên tay ông ấy không ngừng, trên mặt luôn luôn nghiêm túc cũng mang theo nụ cười, ngược lại có chút hài hước nói một câu, "Chết, muốn cũng không phải dễ dàng như vậy?"

Lời của ông ấy vừa rơi xuống, mọi người còn chưa kịp phản ứng, chỉ chớp lát sau liền ồ ồ cười vang, thần kinh căng thẳng cuối cùng có một khắc hòa hoãn.

Thật không nghĩ tới chủ nhiệm lớp bình thường nói năng thận trọng cũng sẽ cười khẩy nói như vậy!

Rốt cuộc, bài thi trên bục giảng phát không được sai biệt lắm rồi, mọi người thở phào nhẹ nhõm, mắt thấy cách thời gian nghỉ càng ngày càng gần, không biết thế nào, đột nhiên một loại cảm xúc không bỏ được đâm chồi, dù sao mọi người trải qua mấy ngày nay sớm chiều ở chung với nhau, hiện tại đột nhiên có 10 ngày không thấy nhau, thật ra thì thật có chút không bỏ được.

Lý Sở Tâm xếp bài thi từng tờ một, một chồng lớn đứng lên ở trên bàn phát ra tiếng vang mạnh mẽ, hỏi Mộc Tử Mạt ở bên cạnh đang uống nước, "Bạn cùng bàn, có phải còn thiếu cái gì hay không?"

Mộc Tử Mạt suy nghĩ một chút, "Số học."

"Đúng nha!" Lý Sở Tâm như ở trong mộng mới tỉnh lại kêu một tiếng, "Không trách được tớ cuối cùng cảm thấy thiếu cái gì đó, thì ra là bài thi số học còn chưa có phát!" Nói xong liền xoay người sang chỗ khác tìm kiếm bóng dáng phụ trách môn số học, lại phát hiện cô ấy căn bản không ở phòng học, có chút không xác định chắc chắn hỏi, "Bạn cùng bàn, cậu nói bài thi số học có thể rất nhiều hay không?"

Mộc Tử Mạt lại uống một hớp nước, liếc mắt nhìn bên ngoài phòng học, "Trên lý thuyết mà nói, số học làm then chốt, đầy đủ mà nói nó là muốn ở một khắc cuối cùng làm cho người ta một kích trí mạng." Nói xong, còn cầm đầu cầm cổ lắc đầu một cái, mang theo một chút bất đắc dĩ.

Quả nhiên, trong chớp lát, Lão sư môn số học sẽ tới phòng học, đi theo ở đằng sau ông là phụ trách môn học và mấy nữ sinh bình thường hơi sức tương đối lớn, mấu chốt chính là, trên tay của các cô ấy, cũng ôm bài thi thật dày, đặt ở trên bục giảng còn có thể nghe được tiếng "Phanh" rõ ràng.

Triệu Viện Viện cuối cùng lẩm bẩm một câu, "Xem ra trường học lần này là dốc hết vốn liếng rồi, không chính chết chúng ta thì không bỏ qua."

Lão sư số học nhìn về mặt cực kỳ đần độn trên mặt các bạn học, làm bộ như không thấy ánh sáng lạnh trong mắt mọi người phía dưới hướng tới ông bản "Vù vù", vui vẻ nói, "Nhìn một chút chút tiền đồ của các bạn này, ừ ừ cúi đầu cái gì? Đây là trường học đặc biệt ưu đãi các bạn, ban phổ thông muốn cũng còn không có!"

Có phải người học môn tự nhiên, đều tương đối lạc quan, đều tương đối nhìn thông hay không? Nếu như đáp án dĩ nhiên là "Đúng", từ lớp cách vách truyền tới tiếng thét chói tai cực kỳ bí hiểm như vậy, là bọn họ ảo giác sao?

Lão sư số học đợi đến từng cái bạn học trên tay cũng cầm "Tam huyết" mấy ngày đêm ông không ngủ không nghỉ, lúc này mới hài lòng gật đầu một cái, rất có cảm xúc mà nói, "Các bạn học, đây là nghỉ đông cuối cùng của các bạn trong thời gian cấp ba rồi, hiện tại chảy mồ hôi nhiều một chút, cũng tốt hơn so với lúc thi tốt nghiệp trung học chảy máu, hơn nữa, không phải có câu nói như vậy, 'mùa đông đến, mùa xuân còn có thể xa sao?', suy nghĩ một chút tháng sáu của các bạn, suy nghĩ một chút tương lai của các bạn!"

Triệu Viện Viện nghi ngờ nói một câu, "Lão sư số học lúc nào thì cũng biến thành văn vẻ như vậy rồi hả?"

Tiền Thiên Thiên chen lời, "Nghe nói thầy ấy gần đây đang theo đuổi người đẹp Trương lớp cách vách."

Người đẹp Trương là Lão Sư Ngữ Văn của ban 14, khí chất tuyệt hảo, một người đẹp thanh thuần.

"Ồ!" Triệu Viện Viện bừng tỉnh hiểu ra đáp một tiếng, khoe miệng dâng lên một nụ cười như kẻ trộm vậy.

Nghe nói cũng nửa năm rồi lão sư số học còn chưa có đánh bại tòa thành người đẹp này, nói mát nhiều như vậy, đáng đời để cho ông ta lại theo đuổi ba năm rưỡi!

Hai ngày trước khi nghỉ, Mộc Tử Mạt cũng chui đầu trên bàn sách trong gian phòng, viết lách kiếm sống không ngừng, mắt thấy những bài thi kia bị cô phân loại cuối cùng lùn một chút như vậy, cô rút cuộc thở dài một hơi, cuối cùng có thể nghỉ ngơi một chút.

Nhớ tới trước khi đi chủ nhiệm lớp định ra kế hoạch nghỉ đông giúp các cô, nếu muốn hoàn thành những bài thi kia, nhiều nhất hay là nghỉ ngơi 2 ngày đêm 30 và mừng một, những thời gian khác muốn làm cái gì cũng là rất không có khả năng rồi.

Những bài thi này là sau khi tập hợp Lão sư tất cả các môn ra đề mục, toàn trường giám sát in ra, muốn dùng bao nhiêu thời gian, ông ấy đại khái có tính toán trong lòng.

Cuối năm đang đến gần, Mộc lão đại rất bận bịu tổng kết công tác hàng năm, ngược lại Ngũ Mỹ Nhân sau một năm bốn ba khắp nơi rút cuộc cũng nhàn rồi, tổng vệ sinh, mua đồ tết cái gì, đều là bà một mình ôm lấy mọi việc.

Mộc Tử Ngôn vừa đến nghỉ đông liền bay đến nhà ông ngoại ở nước Mỹ, buổi sáng đêm 30 mới trở về, Mộc Tử Mạt đến phòng khách uống một chén nước, muốn ngồi xuống xem tivi, chuông cửa liền vang lên.

Đứng dậy đi mở cửa, di Hoàng ở cửa đối diện bởi vì phải đi trạm xe đón bà bà từ nông thôn ra ăn lễ mừng năm mới, trong lúc vận chuyển ngày xuân, trạm xe lửa người người chen nhau, vô cùng loạn, di ấy chỉ đành phải gửi Lượng Lượng con trai ba tuổi của mình ở nhà Mộc Tử Mạt, để cho cô giúp đỡ chăm nom.

Mộc Tử Mạt tất nhiên hơn hờ nhận lời, Lượng Lượng bình thường thường xuyên thích tới nhà chơi, đối với cô cũng không xa lạ, hơn nữa, cô cũng rất ưa thích đứa bé, nhất là đứa bé đỏ đô thịt như Lượng Lượng này.

Tiểu tử kia bình thường thường xuyên đến, đồ chơi bình thường Mộc Tử Ngôn hay giấu cậu bé đều chơi chán rồi rồi, "Hi Dương Dương và Bội Thái Lang" lại không thích xem, cuối cùng về mặt ủy khuất đi theo Mộc Tử Mạt, đi tới chỗ nào cậu bé cũng theo tới chỗ đó, làm cho cô dở khóc dở cười.

Mộc Tử Mạt không có biện pháp, chỉ đành phải lấy ra một quyển sách thiếu nhi ở trong phòng Mộc Tử Ngôn, tiểu tử kia mới vừa biết chữ, có một số chữ còn không biết, nhưng kết hợp tranh minh họa, dựa theo ý hiểu của mình, ngồi ở trên ghế sa lon nhìn xem cũng thấy thú vị.

Mộc Tử Mạt chỉ đành phải thay đổi vị trí trận địa, một bên chơi cùng với cậu bé, một bên làm bài tập, TV còn mở, Hôi Thái Lang thê lương tiếng kêu "Tôi nhất định sẽ trở lại" lượn lờ ở bên tai, cũng làm cho phòng khách cô đơn có thêm chút sức sống.

Lật hết một quyển sách thiếu nhi thật mỏng, tiểu tử kia lại không vui, bấp chân thô ngắn còn lơ lửng ở trên ghế sofa, đập phải ghế sa lon "Bang bang" vang dội, Mộc Tử Mạt lo lắng cậu bé làm chính mình bị thương, chỉ đành phải để cây viết trong tay xuống, đứng ở bên cạnh cậu bé, dịu dàng hỏi, "Lượng Lượng, làm sao vậy?"

Tiểu tử kia chỉ là có chút nhàm chán, muốn hấp dẫn lực chú ý của Mộc Tử Mạt, hiện tại cô đã tới, lại không biết nên nói cái gì, mắt đen tròn vo quay một vòng, ngón tay út mập mạp chỉ vào tivi, "Pháo pháo, Lượng Lượng muốn pháo pháo!"

Mộc Tử Mạt ngẩng mắt nhìn TV, Hôi Thái Lang đang bị một quả bom nổ bay ra ngoài, đơn giản liên hệ cùng "Pháo pháo" trong miệng tiểu tử kia, rút cuộc hiểu rõ thì ra là cậu bé muốn pháo.

Nhưng là, nghĩ cũng biết, nhà các cô làm sao có thể có loại vật này đây?

Không có pháo, Mộc Tử Mạt tìm mấy khối chocolate kín đáo đưa cho cậu bé, muốn dời đi sự chú ý của cậu bé, tiểu tử kia cực kỳ cơ trí, chu miệng nhỏ hồng hồng, giống như là muốn khóc lên, "Không được không được, Lượng Lượng chính là muốn pháo pháo!"

Mộc Tử Mạt không muốn thấy nhất là đứa bé khóc, cậu bé cũng chỉ là nhịu gương mặt, còn chưa có khóc lên, lòng của cô liền mềm nhũn. Nhìn đồng hồ, quả quyết làm một quyết định, "Lượng Lượng không khóc, chờ một chút chị liền dẫn em đi mua pháo pháo, có được hay không?"

Trên mặt tiểu tử kia rút cuộc chuyển quang, Mộc Tử Mạt như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm.

Trên đường đông như trẩy hội, gần như mỗi một cửa hàng đều đầy ắp cả người, tiểu tử kia chân ngắn, đi rất chậm, Mộc Tử Mạt chỉ đành phải dắt tay của cậu bé, đi theo tiết tấu của cậu bé.

Đi tới một nửa, tiểu tử kia liền thay đổi chủ ý, chỉ vào KFC trước mặt cách đó không xa, hưng phấn mà nói, "Ha ha, ăn ngon!"

Tiểu tử kia nói chuyện còn không có thứ tự, Mộc Tử Mạt không nghe rõ cậu bé nói là "Ha ha, ăn ngon!" Hay là... "Cánh cánh, ăn ngon!", chỉ là ngược lại hoàn toàn hiểu ý tứ của cậu bé, tiểu tử kia đối bụng.

Mộc Tử Mạt cúi đầu đếm tiền trong ví tiền, mới vừa tiểu tử kia thúc giục gấp, cô vội vã cầm lấy ví liền ra ngoài, cũng không biết tiền có đủ hay không?

Còn chưa có đếm xong, tiểu tử kia liền tránh thoát tay của cô hướng KFC đối diện chạy tới, Mộc Tử Mạt lo lắng cậu bé sẽ ngã xuống, cũng gấp gấp đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Lúc này vừa lúc là thời gian cơm trưa, từ cửa sổ sát đất trong suốt có thể thấy bên trong nhà hàng KFC có rất nhiều người, rốt cuộc ở cửa vào xoay tròn Mộc Tử Mạt nhìn thấy được Lượng Lượng.

Bình thường tiểu tử kia tới nơi này đều là mẹ ôm đi vào, bởi vì chạy đến gấp, khuôn mặt nhỏ bé đỏ đỏ thịt hồng phác phác, đầu nhỏ đen thui lù lùm lét nhìn trái nhìn phải, hiển nhiên là bố tay không biện pháp đối với loại cửa vào xoay tròn này, tay nhỏ bé giữ túi áo khoác, có chút tức giận.

"Không được!" Mộc Tử Mạt thầm kêu một tiếng, "Cậu bé muốn xông vào!"

Chân trước ý thức một bước chạy ra ngoài, rốt cuộc ở trước khi Lượng Lượng muốn đụng vào cửa xoay tròn Mộc Tử Mạt kéo tay cậu bé lại, nhưng bởi vì thân thể nghiêng về phía trước lợi hại, không còn kịp triệt tiêu quán tính sức lực, "Phanh" một tiếng đụng vào một người mới từ bên trong đi ra ngoài.

Trực giác người bị đụng vào là nam, bởi vì coi như mặc quần áo thật dày, lồng ngực của người kia vẫn là cứng quá!

Mộc Tử Mạt nhất thời cảm thấy đầu văng mắt hoa, nỗi khiếp sợ vẫn còn chưa tiêu tán, tay của cô còn nắm thật chặt tay áo người kia, đột nhiên giống như là ý thức được cái gì đó, vội vàng buông tay ra.

Chẳng qua là, tay của cô vẫn chưa hoàn toàn buông ra, liền bị bọc vào một lòng bàn tay ấm áp, Mộc Tử Mạt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên, trông vào một đôi mắt mang theo nụ cười thâm thúy nhân nhật, anh dùng giọng nói mà cô vô cùng quen thuộc nói với cô, "Thế nào không cẩn thận như vậy?" Nói xong, còn vươn tay giúp cô xoa xoa cái trán khẽ ửng hồng.

Mộc Tử Mạt gần như là bật thốt lên, "Cố Tính, cậu tại sao lại ở chỗ này?"

Cố Tính cười cười, chỉ chỉ mấy nam sinh đứng ở sau lưng cô, "Mới vừa cùng mấy đồng học đánh cầu lông, liền thuận tiện tới nơi này ăn cơm trưa."

Lúc này Mộc Tử Mạt mới chú ý tới mấy người nam sinh kia, Tô Tĩnh Nhiên cũng ở bên trong, thấy cô, còn giơ giơ tay cùng cô, mặc dù ba cái nam sinh khác đều không biết rõ, chỉ là biết đại khái bọn họ đều học lớp trọng điểm khoa học tự nhiên, chỉ đành phải khẽ mỉm cười với bọn họ.

"Đây là Mộc Tử Mạt." Cố Tính lời ít mà ý nhiều giới thiệu, "Từ Mạt, đây là lớp chúng tớ"

Trong những người này trừ Tô Tĩnh Nhiên ra, những người khác đối với quan hệ của bọn họ phần lớn là không biết, nhưng là mặc dù Cố Tính không nói thêm gì, nhìn vào mắt ánh mắt của hai người nhìn nhau, trong lòng mấy cái nam sinh kia cũng thoáng rõ ngọn nguồn.

Bạn học nhiều năm như vậy, bọn họ cho tới bây giờ cũng không có gặp qua Cố Tính cười đến dịu dàng như thế, trước kia anh, đều là lạnh nhạt cho tới bây giờ, ngay cả cười, đều mang theo xa cách nhân nhật.

Bởi vì anh cao ngạo và xuất chúng, từ nhỏ đến lớn cũng không thiếu nữ sinh thổ lộ với anh, nhưng là mỗi một người thổ lộ anh đều là kiên định mà từ chối, gần như vô tình, khi đó bọn họ liền thôn thức không dứt, không biết sau này anh sẽ thích dạng cô gái như thế nào đây?

Vừa nghĩ như thế, liền không khỏi nhìn Mộc Tử Mạt nhiều hơn một cái, cô gái văn văn tĩnh tĩnh, mắt ngọc mây ngài, cúi đầu mỉm cười, đứng ở bên cạnh anh, hiển nhiên là thượng đế tỉ mỉ an bài tuyệt phối.

Mộc Tử Mạt bị vài đạo ánh mắt không che giấu chút nào nhìn chăm chú rất ngưng ngưng, cúi đầu, dường như muốn nhìn chăm chăm ra một cái hố trên mặt đất.

Cố Tính cũng biết cô đang xấu hổ, cùng những người kia nói mấy câu, liền để cho bọn họ rời đi trước, sau đó, ngón tay của anh chỉ vào một cái hướng khác, có chút chần chờ mở miệng, "Cậu bé là."

Theo hướng ngón tay của anh nhìn sang, Mộc Tử Mạt nhất thời quỳnh lên, đưa bé nằm ở trên cửa sổ sát đất kia, đem khuôn mặt nhỏ bé hồng hào chen thành đủ loại hình dáng, khóe miệng còn lộ ra tơ bạc trong suốt, chẳng phải chính là cô mang đến, tiểu tử Lượng Lượng sao?!

Mộc Tử Mạt đi nhanh tới ôm Lượng Lượng, tiểu tử kia cho là cô muốn dẫn mình đi về, nhất thời làm bộ đáng thương, nước miếng vẫn còn rơi xuống ở khóe miệng, Mộc Tử Mạt vội vàng từ trong túi xách lấy khăn giấy ra lau giúp cậu bé.

"Lượng Lượng, ngoan, gọi anh."

Lượng Lượng là một đứa bé rất có lễ phép, mặc dù cánh gà ăn ngon gần ngay trước mắt lại không thể ăn được, cậu bé vẫn là non nớt mà kêu một tiếng "Anh", mặc dù giọng nói vẫn là tủi thân như vậy.

Cảm thấy được ánh mắt nghi ngờ của Cố Tĩnh, Mộc Tử Mạt vội vàng bổ sung, "Cậu bé là đứa trẻ nhà hàng xóm của tớ, tớ dẫn cậu bé ra ngoài mua chút đồ."

Cố Tĩnh ngồi xổm xuống, vuốt vuốt tóc của cậu bé, cười nói, "Lượng Lượng, chào em."

Thấy một anh đáng đáp đẹp mắt như vậy cười với mình cười, Lượng Lượng do dự một lát, vẫn là lộ ra một nụ cười thật to, "Chào anh xinh đẹp."

Trái tim nhỏ của Mộc Tử Mạt đột nhiên kịch liệt co rúm một chút, nụ cười cứng đờ ở khóe miệng, anh xinh đẹp?

Thời điểm Lượng Lượng bị bắt tập nói, dì Hoàng vẫn dạy cậu bé nói nhũ danh "Lượng Lượng" của mình, về sau tiểu tử kia hơi lớn một chút, sẽ gọi nhũ danh của mình rồi, bởi vì cách đọc gần giống nhau, còn học được cái từ "Xinh đẹp" này, cả ngày nói "Lượng Lượng xinh đẹp" không ngừng.

Về sau Lượng Lượng học được đi bộ, tới nhà các cô chơi, Mộc Tử Ngôn trong xương liền vẫn còn là con nít, cũng rần muốn dạy cậu bé gọi mình "Chị xinh đẹp", tiểu tử kia học một câu liền học được suy một ra ba, nào là đi xinh đẹp, bà xinh đẹp, mọi người bị cậu bé dụ dỗ vui vẻ liền mua kẹo quả thưởng cậu bé.

Chỉ là, anh xinh đẹp? Mặc dù cô thừa nhận, dung mạo của Cố Tĩnh thực sự rất đẹp mắt, nhưng

Về mặt của Cố Tĩnh không thay đổi, nụ cười ở khóe miệng sâu hơn, đưa tay nhỏ nhỏ gạt gương mặt trắng trẻo hồng hào của tiểu tử kia, làm cho tiểu tử kia càng mừng hơn, "Anh xinh đẹp, anh xinh đẹp."

Được rồi, sự thật chứng minh, đứa bé miệng ngọt có Gà ăn!

Ăn xong một cái cánh gà cuối cùng, tiểu tử kia hải lòng chếp chếp miệng, áo khoác ở dưới bụng nhỏ đã rõ ràng nhô ra, lại hút một miếng cola lớn, miệng nhỏ phình ra. Uống xong cola, lại hấp ta hấp tấp đi nhà vệ sinh, lúc này mới hải lòng lôi kéo tay của Cố Tĩnh la hét muốn rời khỏi, đi tới trước cửa xoay tròn, lại đòi phải Cố Tĩnh ôm cậu bé.

Mộc Tử Mạt có chút chần chờ mở miệng, "Cậu mới vừa đánh cầu lông xong, vẫn là đừng ôm đi, cái đó, sẽ đau tay."

Sức nặng của tiểu tử kia, cô nhưng là rất rõ ràng.

"Không sao." Cố Tĩnh ngồi xổm xuống ôm lấy Lượng Lượng, tiểu tử kia thuận thế ôm cổ của anh, mặt hướng về phía Mộc Tử Mạt cười đắc ý.

Bọn họ đi siêu thị chọn pháo mà Lượng Lượng muốn, suy tính đến vấn đề an toàn, mua mấy hộp pháo uy lực rất nhỏ, chính là loại màu trắng, không cần dẫn đốt, chỉ cần dùng lực ném trên mặt đất pháo nhỏ sẽ tự nổ tung.

Cầm pháo ở trong tay, tiểu tử kia mừng rỡ hươ tay múa chân, từng tiếng "Anh xinh đẹp" gọi càng thêm thân thiết, thậm chí còn "Xoạch" một tiếng ở trên mặt của Cố Tĩnh hôn một cái.

Mộc Tử Mạt lặng lẽ quan sát Cố Tĩnh, thấy sắc mặt của anh không thay đổi chút nào, trong lòng cuối cùng hoãn hòa xuống, xem ra anh đối với đứa bé cũng rất có kiên nhẫn!

Thật ra thì, Mộc Tử Mạt không biết là, thân là con trai độc nhất trong nhà, từ nhỏ đến lớn đều là một người, Cố Tĩnh thật ra thì không thể nào thích đứa bé, anh làm như vậy, hoàn toàn là vì cô.

Cố Tĩnh đưa các cô về nhà, ở cửa chung cư, tiểu tử nằm ở trên vai anh ngủ đột nhiên liền tỉnh, thấy đã đến gần nhà, cái tiểu tử gian trá này liền hướng bàn tay về phía Mộc Tử Mạt, "Chị Thiếu Thiếu bé bé."

Mộc Tử Mạt liền đưa tay ôm lấy Lượng Lượng, Cố Tĩnh ở bên cạnh, hình như là ở trong mộng mới tỉnh lại, có chút không xác định mà kêu một tiếng, "Thiếu Thiếu?"

Mộc Tử Mạt cũng không có phát hiện cái gì khác thường, rất tự nhiên đáp một tiếng.

Cố Tĩnh lại cúi đầu kêu một tiếng, "Thiếu Thiếu."

Mộc Tử Mạt cảm thấy trong lòng chấn động, có một loại cảm giác nói không ra lời, trên cái thế giới này, có nhiều người kêu cô là Thiếu Thiếu như vậy, nhưng chưa từng có người nào, giống như anh khiến cho lòng của cô dao động, hình như hai chữ "Thiếu Thiếu" từ trong miệng của anh nói ra, thì mang

theo một loại hương vị khác, cung chiều, dành riêng, thân mật.

Khi nắng ấm mùa đông nở rộ rực rỡ ở sau lưng bọn họ, để lại bề ảnh màu vàng kim đầy mặt đất, bóng dáng của bọn họ chặt chẽ mà đan vào một chỗ trên mặt đất, tựa như bọn họ lúc này, tìm đập dồn dập chỉ vì lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Giao thừa.

Bên trong thư phòng của nhà họ Mộc, hương thơm của bút mực nhàn nhạt cùng không khí ấm áp du dương, Mộc Tử Mạt cúi người xuống, tay áo xắn lên một chút, lộ ra tay nhỏ bé như không có xương, bút lông sói bóng loáng màu đen tùy ý múa ở trên giấy đỏ, chỉ chốc lát sau, hai hàng chữ to mướt mà xinh đẹp đang nổi lên ở trên giấy: hồng mai tranh cốt Ngao Tuyết, đào lý tiểu nhan nghiêng xuân.

Mộc Tử Mạt thở ra một hơi, trong đôi mắt sáng lấp lánh mang theo ý cười, tay cô nâng má, ánh mắt chuyên chú mà nóng bỏng, như là nhìn vào tác phẩm xuất sắc nhất của mình.

Vốn là câu đối xuân hàng năm trong nhà đều mua về từ bên ngoài, nhưng năm nay Mộc lão đại lại đột phát ý tưởng muốn kiểm tra năng lực của con gái mình, Mộc Tử Ngôn nhất định là không trông cậy được rồi, vì vậy nhiệm vụ viết câu đối xuân liền rơi xuống trên đầu Mộc Tử Mạt.

Vừa bắt đầu Mộc Tử Mạt còn có chút lo lắng cho mình viết không được, bởi vì đây là muốn dán ra ngoài cho người khác xem, cho nên cũng không dám khinh thường, luyện tập thật lâu mới dám viết lên, hài lòng nhìn tờ tác phẩm trước mắt, cô rút cuộc hơi yên tâm.

Qua loa trau chuốt một chút, chờ cho mực nước phía trên đã khô, liền giao cho Mộc lão đại dán lên, nhiệm vụ liền hoàn thành.

Giữa phòng khách đối thành một bức tranh chữ "Phúc" thật to, hai bên còn treo lên một đôi nơ trung quốc màu đỏ, bên cạnh ti vi là hai bồn hoa thủy tiên màu xanh nhạt, hoa còn chưa nở toàn bộ, cánh hoa màu trắng nụ hoa màu vàng thẹn thùng buống xuống, rất là đáng yêu.

Mộc Tử Mạt đi một vòng ở phòng khách, cảm thấy hình như còn thiếu chút gì đó, nhìn lại tỉ mỉ một lần, liền đi vào phòng ôm ra một đồng hồ kẹo, bánh bích quy, chocolate, dùng đĩa nhỏ trang trí tốt, đặt ở trên cái bàn thấp màu trắng trong phòng khách, lại lấy ra mấy quả quýt xuân ngọt màu vàng cam, tự mình bày búi mặt màu xanh biếc.

Sau khi làm xong tất cả, Mộc Tử Mạt nhìn một chút đồng hồ treo tường màu trắng, chỉ mới ba giờ chiều, mới vừa ở trên ghế sa lon ngồi xuống, điện thoại di động ở trên bàn rung lên một chút, là tin nhắn chúc mừng năm mới của Triệu Viện Viện gửi tới.

Mộc Tử Mạt đang suy nghĩ trả lời tin nhắn, điện thoại di động lại nhắc nhở có hai cái tin nhắn mới, theo thứ tự là Tiền Thiên Thiên và Lý Sở Tâm gửi tới, không hề đều là học sinh khối văn, nội dung tin nhắn rất dài lại tài hoa bốn phía.

Mộc Tử Mạt cũng trả lời từng người một, chột giống như là nghĩ đến cái gì, cẩn thận từng li từng tí tìm một cái tên ở trong trang danh bạ, sau đó gõ bốn chữ đơn giản: năm mới vui vẻ, liền gửi đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, điện thoại di động liền rung, Mộc Tử Mạt vội vàng cầm lên vừa nhìn, có chút kinh ngạc, là ông ngoại! Vội vàng ấn nút nghe.

Ông ngoại của Mộc Tử Mạt là hoa kiều quốc tịch Mỹ, mặc dù sinh sống ở nước ngoài đã lâu, nhưng là trong xương vẫn nồng đậm văn hóa Trung Quốc, đối với Tết âm lịch một năm một lần này cũng rất là coi trọng

Ở trong điện thoại, ông ngoại hỏi cô rất nhiều chuyện trên phương diện học tập, còn dặn dò cô nhất định phải chú ý thân thể, không nên thức đêm, cuối cùng mới chúc cô năm mới vui vẻ.

Cúp điện thoại, thời gian lại trôi qua nửa giờ. Ngoài cửa lớn, Mộc lão đại đã dán câu đối xuân, Mộc Tử Mạt nghe được giọng nói của của Lượng Lượng, thẳng nhóc cứ tới đây chúc tết sớm như vậy thì lợi không ít rồi.

Mộc Tử Mạt vội vàng dẫn Lượng Lượng vào, nhiệt tình tiếp đãi bé, thẳng nhóc được ăn đầy miệng đều là màu đen chocolate, đây còn chưa hết, thẳng nhóc còn vừa ăn vừa cầm, cho đến trong túi chứa đầy ắp mới bỏ qua.

Sau khi ăn uống no đủ, Lượng Lượng lại nhàm chán, nhưng trách nhiệm nặng nề là đòi bao tiền lì xì còn chưa hoàn thành, làm sao có thể về nhà trước đây? Vì vậy liền quần lấy Mộc Tử Mạt, lúc thì muốn chơi xếp gỗ, một lát lại xé nát bảy bộ bài của Mộc Tử Ngôn, Mộc Tử Mạt không có cách nào khác, chỉ đành phải dẫn hắn đến phòng bếp nhìn Ngu Mỹ Nhân giết ngan.

Vịt quay là món ăn không thể thiếu trên bàn cơm tất niên hàng năm của nhà bọn họ, bởi vì Mộc Tử Mạt và Mộc Tử Ngôn đều vô cùng thích ăn.

Ngu Mỹ Nhân mặc tạp dề, cầm một cái dao thái sắc bén, cắt một nhát ở trên cổ con ngan, máu đỏ tươi lập tức bắn tung tóe ra ngoài.

Lúc vừa bắt đầu Lượm Lượm còn thấy rất hưng phấn, nhưng nghe được tiếng kêu tê tâm liệt phế vùng vẫy giãy chết của con ngan, bé liền có chút sợ, xoay người ôm lấy chân Mộc Tử Mạt, "Hơi sợ, Lượm Lượm hơi sợ."

Mộc Tử Mạt vội vàng trấn an bé, muốn mang bé đi ra ngoài, nhưng thằng nhóc kia lại không vui, bởi vì bé thấy con ngan kia đã "Khí tuyệt mà bỏ mình" rồi, vì vậy từ từ nhích tới gần một chút.

Đôi mắt của con ngan kia vẫn chưa có nhắm lại hoàn toàn, ngón tay út ngắn ngủn của Lượm Lượm chỉ vào Ngu Mỹ Nhân nói, "Ngan ngan, mày phải nhớ, là bác gái muốn ăn mày, không phải Lượm Lượm nha!"

Ngu Mỹ Nhân bị lời nói của bé chọc cho cười ha ha, không để ý con ngan trên đất, rửa tay, ở trên mặt bé nhẹ nhàng bấm véo một phen, "Lượm Lượm thật đáng yêu! Đợi bác gái cho cháu một cái bao tiền lì xì thật to có được hay không?"

Nghe đến có bao tiền lì xì, Lượm Lượm vui mừng hươ tay múa chân, chocolate rơi ra vài chiếc, bởi vì vừa ăn rất căng bụng, cho nên thằng nhóc có chút khó khăn khi ngồi chồm hồm xuống, nhặt lại chocolate, vẫn còn rất thương tiếc ở phía trên thỏ một hơi, "Thỏ một chút, liền hết đau."

Sau khi một nhà bốn người ăn xong bữa cơm tối đoàn viên cuối năm, Mộc Tử Mạt và Mộc Tử Ngôn nhận tiền mừng tuổi của Mộc lão Đại và Ngu Mỹ Nhân đưa cho, gia đình đơn giản mở một cuộc họp tổng kết hàng năm, Mộc lão Đại và Ngu Mỹ Nhân nghĩ lại một năm bởi vì công việc bận rộn đối với hai chị em các cô có nhiều thiệt thòi, trình trọng cam kết về sau sẽ tranh thủ thời gian về nhà cùng các cô nhiều hơn.

Bởi vì suy nghĩ đến không nên phá hỏng hòa hòa khí khí, không khí vui sướng của lễ mừng năm mới, Mộc lão đại hi vọng Mộc Tử Ngôn một năm ít gây họa đi, còn với Mộc Tử Mạt là một năm mới ung thuận tốt đẹp.

Sau khi cuộc họp kết thúc, mọi người có thú vui riêng của mình, Mộc lão đại mang theo Ngu Mỹ Nhân đi ra ngoài ôn lại thời gian hạnh phúc của hai người, Mộc Tử Ngôn lên nhà bạn học ở lầu trên chơi mạng chược, còn chuẩn bị cho thời điểm nửa đêm đi xuống đốt pháo hoa.

Chỉ có Mộc Tử Mạt trôi qua nhạt nhẽo nhạt, cô đang xem tiết mục cuối năm.

Vừa lúc là thời gian quảng cáo, Mộc Tử Mạt đến phòng bếp cắt đĩa trái cây, còn rót một ly trà thơm nồng, lúc trở lại, quảng cáo vẫn chưa kết thúc.

Ăn hơn phân nửa đĩa trái cây, Mộc Tử Mạt lại bóc một quả quýt, điện thoại di động trên bàn liền vang lên, khi nhìn thấy tên người gọi, trong lòng có loại cảm giác nói không ra lời, giống như cô bình thường rất thích nghe hộp âm nhạc, lúc giai điệu êm tai sắp kết thúc, trong lòng sẽ vang lên một âm thanh "Lộc lộc" trước, ngay sau đó một khúc, âm thanh "Tỉ tách" trùng điệp của hộp âm nhạc ở chung một chỗ.

Có lẽ, cô vẫn luôn đang chờ, chờ đợi sẽ chia, kỳ vọng cùng trong lòng anh trùng với nhau.

Gần như không chút do dự, Mộc Tử Mạt nhận nghe điện thoại, nghe được tiếng nói trầm thấp đặc hữu của Cố Tĩnh, trong lòng của cô tràn ra ngọt ngào nhẹ nhàng, lúm đồng tiền nhỏ trên khóe miệng như ẩn như hiện, theo nụ cười tinh khiết của cô càng sâu hơn.

Nghe nói, lúc Thượng Đế điêu khắc mỗi một cô gái, cũng sẽ nhẹ nhàng ở khóe miệng của các cô điểm một cái má lúm đồng tiền, sau đó các cô ngây thơ được sinh ra trên đời, bụi bặm thế gian sẽ che khuất dấu vết cho họ, trừ phi họ gặp phải người kia trong cuộc đời, sau đó, yêu quá tha thiết.

"Đang làm gì đó?" Hình như là cảm thấy được cô thất thần, Cố Tĩnh bỗng nhiên hỏi một câu.

"Mình đang xem tiết mục cuối năm" Mộc Tử Mạt trả lời, lại nói thêm một câu, "Có chút nhàm chán."

Cố Tĩnh cười cười, nhưng không có nói gì, Mộc Tử Mạt lại hỏi, "cậu thì sao?"

Nếu như hai người thật sự yêu nhau, không cần quá nhiều lời ngon tiếng ngọt đẹp đẽ, cho dù là đơn giản trò chuyện việc thường ngày, nhưng chỉ cần biết rằng giờ phút này anh hay cô có tốt hay không, dường như, chính là hạnh phúc.

"Mình ở bên ngoài." Cố Tĩnh nói, Mộc Tử Mạt "à" một tiếng rồi không thấy nói gì nữa.

Hình như cảm thấy cô mất mát nhỏ nhỏ, Cố Tĩnh lại không chút để ý nói ra một câu, "hoa hồng cậu nói lần trước hình như chưa nở."

Mộc Tử Mạt "bịch" một tiếng nhảy xuống ghế sa lon, ngay cả giày cũng không để ý tới đi, chạy quá nhanh, còn làm đổ cái khay kẹo, làm kẹo rơi đầy trên mặt đất, bên kia truyền đến tiếng nói của Cố Tĩnh, "Đừng nóng vội, cẩn thận một chút."

Nhưng Mộc Tử Mạt đâu có để ý tới nhiều như vậy, trong lòng vui sướng thật lớn và phần mong đợi cấp bách đã khiến ngao chiếm cứ tất cả suy nghĩ của cô, có phải giống như cô nghĩ như vậy hay không? Có phải giống như cô nghĩ như vậy hay không?

Chạy ra ban công, quả nhiên, cô nhìn thấy cái bóng đáng quen thuộc trong trời nhưng lạnh lùng đắm chìm dưới ánh trăng, cách xa như vậy, vẫn có thể nhìn thấy trong mắt anh phản chiếu nụ cười ấm áp, anh đang ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn cô.

Mộc Tử Mạt đứng tại chỗ, nhưng không biết nên làm phản ứng gì, tựa như một đứa bé tay chân luống cuống, đáy lòng bị từng đợt vui mừng đi qua đây

ngã trái ngã phải, chỉ đành phải si ngốc cùng anh nhìn nhau từ xa.

Cố Tĩnh mặc áo khoác màu đậm, quần jean màu đen, dưới chân là một đôi giày màu xám tro, đứng ở bên bồn hoa muôn hồng nghìn tía, cả người thoát nhìn vô cùng tuần tú, giờ giờ điện thoại di động màu đen trong tay lên về phía cô.

Mộc Tử Mạt vội vàng nắm điện thoại ở trong tay đưa lên gần lỗ tai, liền nghe được anh nói một câu, "Xuống theo mình đi một chút không."

Trả lời qua loa một tiếng, Mộc Tử Mạt liền vội vã chạy xuống.

Trên TV vẫn sôi nổi chào mừng xuân mới, nhưng người nên ngồi ở trước mặt nó, hình bóng đã sớm biến mất.

Mộc Tử Mạt mặc váy màu hồng phấn, vóc người cô cao gầy mảnh khảnh, vải dệt màu hồng chặt chẽ dán lấy eo cô tựa như một cây dương liễu mềm mại, bởi vì chạy quá nhanh, hai gò má non mịn hiện lên màu hồng, yên tĩnh giống như màu xanh dương ven hồ hoa sen.

Cố Tĩnh hoàn toàn thất thần ở bên trong loại phong cảnh này, mãi đến khi Mộc Tử Mạt đến gần, hương thơm nhàn nhạt trên người cô mới khiến cho anh lấy lại tinh thần.

Anh nhìn cô, trong mắt hiện ý cười, "rất đẹp."

Mộc Tử Mạt cúi đầu, màu hồng trên gò má sâu hơn mấy phần, lộ ra tiếng nói e thẹn của cô gái, "Cám ơn."

Hai người đi một vòng quanh tiểu khu, ngồi xuống nói rất nhiều lời, lúc này đã đến gần nửa đêm, lúc giao thừa chân trời bắt đầu nở rộ từng đóa pháo hoa tuyệt đẹp, sáng chói, rực rỡ.

Mộc Tử Mạt nép vào bên cạnh Cố Tĩnh, hấp thu ấm áp trên người anh, pha trộn hơi thở của nhau, nói không ra mập mờ, cảm giác kỳ lạ không thể nói ra, lặng yên tuân ra giữa bọn họ trong lúc đó.

Hai người cứ ngồi như vậy, lẳng lặng ngắm nhìn pháo hoa trên bầu trời xanh thẳm, vào thời điểm đẹp nhất của nó, nhìn nhau, sau đó lẳng lẽ mỉm cười.

Nếu như thời gian lúc này ngừng lại, thật là tốt biết bao.

Pháo hoa sáng rực, ánh sáng chói đi qua để lại cô đơn vô tận, nhưng đối với hai trái tim nồng nhiệt trẻ tuổi mà nói, tất cả thế gian đều có thể trở thành phong cảnh đẹp nhất ở trong mắt bọn họ, mà hướng chỉ, nó đã quá xinh đẹp, vào giờ phút này cũng chứng kiến bọn họ.

Trôi qua nửa đêm, trong không khí bắt đầu có sương đêm lạnh lẽo, Cố Tĩnh nhìn đồng hồ, là lúc nên rời đi.

Mộc Tử Mạt không thức đêm, điều này, anh biết.

Hai người bắt đầu vòng đường cũ đi trở về, chỉ chốc lát sau liền trở lại bồn hoa dưới lầu, hoa hồng màu đỏ xinh đẹp, lá cây màu xanh ẩm ướt, dưới ánh trăng lạnh lẽo, nụ hoa nho nhỏ chớm nở, không khí nửa đêm qua đi, mùi thơm tươi mát ngào ngạt say lòng người.

Mặc dù không nở, Cố Tĩnh vẫn nhẹ nhàng nói một câu, "Lên đi, mình ở chỗ này nhìn cậu."

Anh cách gần như vậy, ở dưới ánh trăng đường nét thanh tú của anh càng thêm rõ ràng, cái trán tròn bóng, sống mũi cao, ánh mắt trong suốt thâm thúy, nụ cười thân nhiên, lông mi đen dài khẽ chớp động, như một cái quạt nhỏ trong bức tranh thủy mặc nhẹ nhàng vẽ.

Mộc Tử Mạt ngẩng đầu lên, mang theo vẻ mặt hơi ngượng ngùng, đầu lưỡi mềm mại nhẹ nhàng chạm lấy cánh môi đỏ tươi, ánh mắt trong suốt thanh tịnh động lòng người, sự dịu dàng xoay chuyển trong đó, bỗng nhiên, cô khẽ nhón chân lên, giống như là pha điện ảnh quay chậm, một chút một chút hướng lại gần anh.

Trong nháy mắt hơi thở mát lạnh của anh tràn đầy trong mũi cô, bị bao quanh bởi hơi thở nồng nặc của anh, Mộc Tử Mạt cảm thấy một hồi ngượng ngùng, mặt trở nên hơi hồng, nhẹ nhàng ở bên môi anh hôn xuống một cái, mới vừa chạm vào liền lập tức rời đi, tại phút chốc rời đi, bị bắt chặt trong một cái ôm ấm áp.

Lúc cánh môi mềm mại của cô chạm lên môi anh một khắc kia, Cố Tĩnh cả người cương cứng một chút, trong đáy mắt sâu thẳm tình mạch của anh, đuôi lông mày cũng nhíu ý cười, còn chưa kịp suy nghĩ, đôi tay đã ôm chặt lấy cô, tiếng nói của anh lại dịu dàng không thể tin được, "Đây là?"

Mộc Tử Mạt cúi đầu, tựa vào trước ngực của anh, giống như một đóa hoa sen thẹn thùng, mắt mê linh động, "Đây là quà tặng năm mới, Cố Tĩnh, năm mới vui vẻ!"

Mấy chữ cuối cùng, cô nói rất nhẹ, Cố Tĩnh lại nghe thấy rõ ràng, một hồi gió xuân ấm áp phát qua đáy lòng, đáy mắt của anh phản chiếu ánh sao sáng, vẻ mặt lại nhu hòa vô cùng, bên môi dường như còn lưu lại cánh môi mềm mại đầy xúc cảm của cô, trong lòng của anh, đã sớm mềm mại rồi tình rồi mủ.

"Ừ, năm mới vui vẻ"

Bên cạnh bọn họ, để một chậu cây quýt vàng, tản ra mùi hương cam nhàn nhạt, bọn họ cứ như vậy lẳng lặng ôm nhau, một tia ánh trăng nhu hòa đem bóng dáng bọn họ in trên mặt đất.

Chương 26

Mười ngày nghỉ trôi qua nhanh như vậy, ngày mai là ngày học thêm đầu tiên của học kỳ mới, tối hôm nay toàn thể học sinh lớp mười hai sẽ phải trở lại lớp tự học buổi tối ở trường học.

Mộc Tử Mạt đang ở trong phòng thu dọn đồ trở về trường học, dường như sợ cô sẽ bị đói ở trường học, Ngu Mỹ Nhân bỏ rất nhiều quà tặng năm mới ở trong ba lô của cô, bánh bích quy, thêm bánh tuyết, một hộp chocolate nhập khẩu rất to, trái cây ngọt, thậm chí còn có mười mấy hộp sữa tươi vạng tử. Làm người ta hoa cả mắt, ghen hòng nhìn trần trời.

Cuối cùng Mộc Tử Mạt lấy chúng ra để lên bàn, nếu mang theo bọn chúng, cộng thêm những sách giáo khoa và bài thi kia, tay của cô sẽ gãy đấy!

Mấy ngày trước, mỗi ngày Mộc Tử Ngôn đều chạy trốn không thấy bóng dáng, hôm nay lại ngoan ngoãn ở nhà, lúc Mộc Tử Mạt đi ra ngoài uống nước, cô ấy đang xem ti vi ở trong phòng khách.

Hôm nay Mộc lão Đại và Ngu Mỹ Nhân về nhà ông bà rồi, ban đầu cũng muốn mang theo Mộc Tử Ngôn, nhưng cô la hét thảng ông quá nghiêm túc, hơn nữa cũng sẽ rất nhàm chán, liền từ chối.

Nhìn Mộc Tử Ngôn ngồi ở trong phòng khách, trong TV đang chiếu thể giới động vật 《bò một vạn năm》, bình thường là một người sợ rắn, lúc này lại thấy "thích thú", Mộc Tử Mạt làm sao có không biết cái ý định kỳ quặc của nha đầu này, nhưng âm thầm không nói ra.

Thấy Mộc Tử Mạt, Mộc Tử Ngôn lập tức từ trên ghế sa lon đứng lên, chia về phía đồ cô đang ôm trong ngực nói, "Sao chị lấy bọn nó ra rồi hả?"

"Quá nặng." Mộc Tử Mạt nói, "Chị sợ ngồi xe buýt không mang được nhiều đồ như vậy."

Mộc Tử Ngôn im lặng một hồi, đi tới cầm lấy đồ trong tay của cô, "Em giúp chị cất bọn nó."

Mộc Tử Mạt giao đồ cho cô nàng, đối với bóng lưng của cô ấy thì như nghĩ đến cái gì đó, nha đầu kia không phải Ngu Mỹ Nhân sợ mình không nhét mấy cái kia vào trong túi xách mấy mang đi, cô ý để lại "Giám sát" mình sao? Làm sao có thể hợp tác như vậy?

Mộc Tử Ngôn cất đồ xong, ở trong phòng mệ neho một lát mới ra ngoài, cầm trong tay một bao tiền lì xì căng phồng đưa cho Mộc Tử Mạt, "Này, đã nói rồi đây tiền mừng tuổi."

Về mặt Mộc Tử Mạt buồn cười nhìn về bất đắc dĩ trên mặt Mộc Tử Ngôn, nhận lấy bao tiền lì xì từ trên tay cô nàng, mà còn tỉ mỉ đếm một lần ở trước mặt cô ấy, không tệ, lại có ba ngàn đồng tiền.

Giống như là sợ Mộc Tử Mạt quên cái gì đó, Mộc Tử Ngôn vội vàng bổ sung, "Lúc trước nói chỉ cho một nửa!"

Mộc Tử Mạt im lặng, rất dễ nhận thấy đang tự hỏi, có chuyện như vậy sao?

Mộc Tử Ngôn có chút nóng nảy, đưa tay như muốn lấy bao tiền lì xì lấy về, khuôn mặt Mộc Tử Mạt tươi cười nhẹ nhàng, vội vàng cất kỹ bao tiền lì xì, không sợ chết nhéo nhéo gò má phồng lên của cô ấy, "Thành tâm thành ý" nói một tiếng, "Làm phiền em tốn kém, cảm ơn!"

Rõ ràng là được lợi còn ra vẻ, Mộc Tử Ngôn xoay người sang chỗ khác tiếp tục xem TV, quyết định không để ý tới cô.

Mộc Tử Mạt uống nước xong, trở về phòng tiếp tục thu dọn đồ.

Buổi trưa, hai người ăn cơm rang trứng đơn giản, Mộc Tử Mạt xem TV hơn một giờ, nói chuyện một lát với Mộc Tử Ngôn, rồi trở về phòng nghỉ trưa.

Ngủ một giấc, thời gian cũng không còn nhiều lắm, Mộc Tử Mạt mang theo ba lô ra khỏi phòng, giống như là nhớ tới cái gì, cô mở cửa phòng Mộc Tử Ngôn, nhìn chỗ nổi lên nho nhỏ ở giữa giường, rón rén đi vào.

Lấy bao tiền lì xì đặt nhẹ nhàng ở trên bàn trang điểm của Mộc Tử Ngôn, lại dùng một quả cầu thủy tinh đè lên trên, Mộc Tử Mạt liếc mắt nhìn đôi giày lộn xộn của cô ấy ở dưới gầm giường, lách đầu một cái, rồi đi ra ngoài.

Bởi vì là giờ cao điểm, ở trên xe buýt rất nhiều người, chen lấn rậm rạp chằng chịt, hình như không khí trong lồng ngực cũng bị chen ra ngoài.

Mộc Tử Mạt cảm thấy đầu có chút hơi choáng váng, bàn tay trắng nõn bị chiếc túi nặng siết từng đường vết đỏ rõ ràng, hơn nữa, đứng bên cạnh cô là một người phụ nữ trong ánh sáng ban ngày, trên mặt chất một tầng phấn thật dày, môi đỏ mọng xinh đẹp, kính không hơn là, trên người cô ta có mùi nước hoa nồng nặc, nhìn một cái cũng biết phun nước hoa làm mát mẻ là chính.

Vốn là, Mộc Tử Mạt lên xe sớm, tìm được một vị trí ở phía sau, nhưng sau đó có một phụ nữ có thai lên xe, hình như người phía trước cũng không có ý định nhường chỗ ngồi, cô làm một lựa chọn đơn giản ở giữa bản thân mình và người phụ nữ mang thai đang luống cuống kia, đứng lên, nhường chỗ ngồi cho người đó.

Tại một khắc đứng dậy kia, dường như Mộc Tử Mạt nghe được một tiếng chế nhạo như có như không, mặt cô không chút thay đổi nhìn lướt qua, bình tĩnh bước lên phía trước.

Đôi khi, cô cảm thấy cái thế giới này quá điên, bây giờ lòng người, quá lạnh lùng.

So với bình thường, thời gian đến trường học tốn nhiều hơn một chút, Mộc Tử Mạt cảm thấy hông của mình sắp muốn gãy rồi, tay cũng không phải là của mình rồi, suy nghĩ một chút cũng thấy, mười ngày ở nhà, cô sống an nhàn sung sướng, cái gì cũng không phải làm, chỉ cần ngồi ở trước bàn làm bài tập, xem ra lười biếng đúng là hại người rất nặng.

Có chút bất đắc dĩ ưỡn thẳng lưng, Mộc Tử Mạt xách ba lô lên định đi về phía trước, điện thoại di động lại nhảy nhót vang lên, cô vội vàng để ba lô xuống dưới đất, kéo khóa kéo ra, một loạt em bé với hàm răng trắng đang cười toe toét chào hỏi với cô.

Cô nhớ rõ ràng đã lấy bọn chúng ra rồi, thế nhưng sữa tươi vương từ này như thế nào lại xuất hiện ở trong ba lô của cô?

Nghĩ đến chỉ có một khả năng, Mộc Tử Mạt liền dờ khóc dờ cười.

Xem ra thừa dịp mình ngủ thiếp đi có người chuồn êm vào phòng làm chút chuyện thần không biết quỷ không hay, cũng chỉ có nha đầu kia mới có thể làm!

Không trách được cô cảm thấy ba lô nặng như vậy, thì ra là có nhiều vật không cần thiết như vậy.

Thật may là người gọi điện thoại rất có kiên nhẫn. Thật vất vả lấy điện thoại di động ra, tay chân luống cuống ấn nút nghe, Mộc Tử Mạt "alô" một tiếng. "Là mình." Không giống cô hốt hoảng, tiếng nói của Cố Tĩnh trầm thấp bình tĩnh.

Bỗng nhiên Mộc Tử Mạt không biết nên nói cái gì, đầu bên kia lại hỏi một câu, "Bây giờ cậu ở nơi nào?"

Mộc Tử Mạt nhìn quanh bốn phía một chút, đơn giản hướng về điện thoại di động nói, "Ở cửa bên trái trường dưới tán cây Tử Kinh."

Cố Tĩnh nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, nói, "Chờ mình." Liền cúp điện thoại.

Một lúc lâu, Mộc Tử Mạt mới phản ứng kịp từ trong lời nói của anh, anh là muốn đến đây. Không khỏi đứng lên, đơn giản vuốt lại một chút tóc bị loạn, chỉnh lại quần áo bị loạn do người khác chen lấn lôi kéo, lấy một chiếc khăn giấy màu trắng lau vết bẩn do bị người khác dẫm lên ở trên giày.

Chỉ chốc lát sau, Cố Tĩnh đã đến.

Nhìn mặt bạn gái mình có chút bụi đất, Cố Tĩnh cúi đầu cười, lấy ra chiếc khăn giấy mềm mại mới từ trong tay của cô, anh khẽ cúi đầu, nhẹ nhàng lau thứ gì đó trên mặt giúp cô.

Lúc Cố Tĩnh làm điều này, Mộc Tử Mạt còn nghi ngờ nghĩ tới, chẳng lẽ mặt của cô cũng dính thứ gì, nhưng là, không có ai dẫm lên mặt của cô nha!

Khi Mộc Tử Mạt thấy màu đỏ tươi trên khăn giấy màu trắng thì mặt của cô "Oanh" một tiếng đỏ đến mức có thể chảy ra máu, trời ạ, trên mặt của cô lại có son môi!

Trời ạ, cô lại có thể ở trước mắt bao người, bị một người phụ nữ, đùa giỡn?

Nụ cười ở khóe miệng của Cố Tĩnh sâu hơn, thậm chí còn khẽ cười ra tiếng, Mộc Tử Mạt tức giận ngẩng đầu trừng mắt liếc anh một cái, chọc chọc lồng ngực của anh, "Này, có người nào như cậu không, bạn gái bị người ta đùa giỡn còn cười vui vẻ đến như vậy!"

Thật ra thì đâu phải đùa giỡn, khi đó nhiều người như vậy, có lẽ chính là không cẩn thận cọ phải. Nhưng không biết vì sao, bỗng nhiên Mộc Tử Mạt rất muốn, làm nũng với anh.

Con mắt sắc của Cố Tĩnh nhất thời trầm xuống, nụ cười dịu dàng và ấm áp như vậy, chỉ vì cô nói, bạn gái, cũng bởi vì cử chỉ thân mật của cô, càng bởi vì cô không che giấu chút nào, cảm xúc thật của mình.

Giờ phút này, anh mới chân chính cảm thấy, anh thật sự tiến vào cuộc sống của cô, bởi vì cô, ở trước mặt anh, thể hiện bản thân mình một cách hoàn toàn chân thật.

Từ nay về sau, anh với cô, không còn là người xa lạ. Anh khát vọng, được trở thành sinh mạng của cô, phần quan trọng nhất kia.

Tất cả cảm xúc phức tạp có thể nào chỉ chốc lát như gió chảy mây trôi?

Cố Tĩnh vẫn cười nói đùa một câu, "Có gì phải tức giận, điều này nói rõ cô ta và mình thật tình mắt như nhau." Còn thêm một câu "Đều là người trong dòng đạo."

Khi nào thì Mộc Tử Mạt nhìn qua anh cười đến thoải mái dễ chịu như vậy, càng không nghĩ đến, từ trong miệng anh, cũng sẽ nói ra như vậy, không khỏi nhìn đến ngây người.

Cố Tính bị cô nhìn có chút ngượng ngùng, hình như trên khuôn mặt trắng nõn nhiễm chút đỏ ửng, hình như đáy mắt tinh khiết còn mang vẻ ngây ngô như cô như không.

Mộc Tử Mạt nhìn càng thêm mê mẩn, Cố Tính lại có thể đỏ mặt!

Sát lại càng gần, cô mới biết, thật ra Cố Tính cũng không hề lạnh nhạt xa cách, anh còn có nhiều cảm xúc khác nhau như vậy, một khắc kia, cô vui mừng thật nhiều, mình không có bỏ qua.

Cố Tính xách ba lô ở trên đất lên, liếc mắt nhìn Mộc Tử Mạt bởi vì thấy bản thân mình ngượng ngùng mà hưng phấn rõ rệt, cúi đầu thở dài một tiếng, kéo tay của cô "Đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt liền tới tháng năm rồi.

Cảnh xuân thâm tỏa, cỏ cây ả tình, tháng năm, nhất định là một mùa hạnh phúc.

Sau một tháng và sáu ngày, bạn sẽ có một cơ hội để lựa chọn vận mệnh của mình, đồng thời, cũng bị số phận lựa chọn, sở dĩ hạnh phúc, là bởi vì ở trước đó, bạn còn có cơ hội nghi ngờ.

Người mệt mỏi nhất, không phải mười hai năm phấn đấu để đổi lấy hai ngày ngắn ngủi, bởi vì trong hai ngày đó, không liên quan số phận, không liên quan tương lai, bạn chỉ có chính mình, còn có cây bút của bạn nữa, ngoài ra, không có gì cả. mà ngay cả, bài thi của bạn, đều là bộ giáo dục phát.

Tuổi thanh xuân của bạn, cuộc sống có bao nhiêu thời gian, có khả năng được ăn cả ngã về không? Bạn có thử qua cảm giác nắm thật chặt số phận của chính mình ở trong tay hay không? Bạn có kiệt sức hay không, gần lúc tuyệt vọng, được một loại niềm tin tha thiết ảm áp chống đỡ, sau đó mỉm cười đứng dậy lần nữa?

Nếu như bạn đều không có, vậy bạn nhất định chưa từng trải qua kì thi tốt nghiệp trung học. Ở trên ý nào đó mà nói, thi tốt nghiệp trung học là một lễ trưởng thành chính thức, lúc này nói bừa một câu, đòi người không thi vào trường đại học, là không hoàn chỉnh.

Bởi vì, bạn thiếu một cơ hội, ở lúc bạn xinh đẹp nhất trẻ tuổi nhất, thành toàn một lần tuổi trẻ ngông cuồng của mình.

Nếu như bạn nguyện ý, bạn có thể có vô số lần cơ hội làm lại, nhưng là, bạn không thể tiếp tục làm lại phần thanh xuân trong năm tháng cố chấp nhất của tuổi trẻ khinh cuồng, đó là niềm vui tràn trề quyết không thỏa hiệp với số phận.

Ở tương lai vĩnh viễn không thể biết trước, chúng ta có thể tin tưởng, chỉ có hiện tại. Mà hiện tại như bước đi trên băng mỏng, chúng ta có thể tin tưởng, chỉ có chính mình.

Bất kể như thế nào, xin tin tưởng chính mình, điên cuồng tin tưởng chính mình! Không biết xấu hổ tin tưởng chính mình! Những thứ khác, sau này hãy nói.

Tháng năm rồi, trên bảng đen thời gian thi vào đại học đếm ngược càng ngày càng hơn đến gần, hình như Mộc Tử Mạt không cảm thấy thời gian trôi qua, ba ngày sau, sẽ phải tiến hành liên kết thi sáu trường tỉnh D.

Cái gọi là sáu trường, đều là sáu trường trung học trọng điểm xuất sắc nhất tỉnh D, chúng nó cộng lại chính là mạch máu giáo dục toàn bộ tỉnh D, sáu trường liên kết thi, tình huống chưa bao giờ có, tất cả cao thủ các trường so đầu, nghiêm nhiên là thử dao mổ trâu trước khi thi vào đại học.

Trung học H đối với cuộc thi lần này cực kỳ coi trọng, theo truyền thống bao năm qua, cuộc thi lần này đại khái có thể phản ánh kết quả cuối cùng của thi vào đại học, sai lệch gần như bằng không. Sắp xếp trường thi, thủ tục thi, hoàn toàn là chuẩn bị theo hình thức thi đại học.

Nhà trường coi trọng không thể nghi ngờ trong lúc vô hình tăng thêm áp lực cho học sinh lớp mười hai, nhưng là vừa nghĩ tới có thể so đầu với cao thủ trường khác trong thành phố, từ đáy lòng lại cảm thấy hưng phấn.

Chú thích dưới áp lực, Mộc Tử Mạt có chút tức giận, cổ họng khô rát, rất không thoải mái, bình thường không có bệnh không có đau, một người vui vẻ, hiện tại cả người giống như dưa chuột nằm yên ở trên bàn.

Triệu Viện Viện thấy đáng về phờ phạc iu xiu của Mộc Tử Mạt, cho là cái đó của cô lại tới, không khỏi lắc đầu thờ dài, "Tử Mạt, nếu như đến lúc đó cậu cũng đau thành ra như vậy, nhất định sẽ ảnh hưởng thi vào đại học, tớ nghe nói cái đó có thể uống thuốc làm nó lùi lại, cậu có nên thử một chút hay không?"

Mộc Tử Mạt vừa nghe cũng biết Triệu Viện Viện hiểu lầm, vội vàng nói, "Minh không phải cái đó, là có chút tức giận, cổ họng có chút đau."

Triệu Viện Viện "A" một tiếng, "Vậy sao cậu không đi phòng y tá trong trường? việc này rất quan trọng, thân thể cũng không thể có chỗ sơ xuất."

Nói đến đây, sắc mặt Mộc Tử Mạt có chút tái nhợt tràn lên một tia cười yếu ớt ngọt ngào, thật ra thì cô đã sớm nói với Cố Tĩnh, anh nói anh sẽ đi ra bên ngoài mua thuốc, để cho cô đừng lo lắng, cũng đừng nghĩ cái gì, nghỉ ngơi thật tốt.

Cho nên cô mới có thể không làm bài tập, nằm ở trên bàn chờ anh.

Cố Tĩnh rất nhanh mua được thuốc mang đến đây, còn nhân tiện mang theo một ly nước cầu kỳ hoa cúc, để cho cô làm trơn cổ họng.

Mộc Tử Mạt uống thuốc, buổi trưa ngủ một giấc ở kí túc xá, cuối cùng cảm thấy có chút tốt lên, nhưng cổ họng vẫn có chút khô, cô bò xuống giường đi lấy chiếc cốc giữ nhiệt ở trên bàn, mùi thơm nhàn nhạt của nước cầu kỳ hoa cúc chảy qua cổ họng, mát lạnh bồi trơn.

Uống nước xong, xoay nắp lại, Mộc Tử Mạt cất kỹ bình giữ nhiệt lần nữa, Triệu Viện Viện vừa tỉnh lại không nhỏ không to "A" một tiếng, một phen cảm lấy chiếc cốc trên bàn, ánh mắt tiếp cận càng gần, cốc giữ nhiệt màu trắng tuyền, miệng cốc có một vòng màu xanh dương nhạt, hình trên cốc nhẹ nhàng xinh xắn —— cũng ít khi thấy.

Ngay sau đó, Triệu Viện Viện hô lên một tiếng, "Tử Mạt, chiếc cốc của cậu và Cố Tĩnh chính là giống hệt!" Nói xong, vẫn không quên cầm lên, nhìn tỉ mỉ lại một lần, thật sự rất giống hệt!

Ngày thường cô thường xuyên đi tìm Tô Tĩnh Nhiên, có một ngày nhìn thấy một chiếc cốc màu trắng ở trên bàn anh ấy, cảm thấy rất thích, liền cầm lên nhìn một lúc lâu, sau đó Tô Tĩnh Nhiên mới nói cho cô biết đó là của Cố Tĩnh, cô còn ảo não một chút, vốn cho là có thể chiếm thành của chính mình.

Bỗng nhiên Triệu Viện Viện bừng tỉnh giống như hiểu ra, "A, Tử Mạt, chiếc cốc này của cậu là mua ở nơi nào?" Cô đã từng đi tất cả siêu thị lớn nhỏ tỉnh H, cũng tìm rất lâu ở trên mạng, nhưng không tìm được, sau đó Tô Tĩnh Nhiên nói cho cô biết, cái cốc kia ở trong nước bình thường không mua được, cô mới bất đắc dĩ buông tha.

Mộc Tử Mạt cúi đầu, cười một cái nói, "Không phải mua."

Không phải mua!? Triệu Viện Viện kích động quơ quơ tay của cô, "Đó là từ đâu có? Nói cho tớ biết, tớ cũng muốn!"

"Đây là của Cố Tĩnh."

Triệu Viện Viện há hốc miệng, thật lâu vẫn không thể khép lại, đột nhiên như là phản ứng kịp chút gì đó, cô khoát tay áo, hình như có chút tức giận nói "Mộc Tử Mạt cậu cũng đừng trêu chọc tớ, quan hệ giữa cậu và Cố Tĩnh là như thế nào, cậu ta làm sao có thể đem chiếc cốc của chính mình cho cậu?" Nói xong, còn vô cùng tự tin vỗ vỗ bộ ngực 〇〇, "Tớ dám nói cậu nhất định là gạt tớ!"

Đừng xem Triệu Viện Viện đầu óc tốt, nhưng có đôi khi cũng là vòng cực kỳ cong, nhất là ngay từ đầu cô ấy đã tự định kết luận của câu chuyện, ví dụ như, cô ấy cho rằng Mộc Tử Mạt và Cố Tĩnh là tuyệt đối không có khả năng, cho nên cô ấy hoàn toàn sẽ không nghĩ tới những khả năng khác, bị mắc kẹt ở đầu đó trong đầu óc đã chết của chính mình.

Đến lúc này, Mộc Tử Mạt cũng không có ý định gạt cô ấy, "Mặc dù tớ và Cố Tĩnh không có quen thuộc như cậu và Tô Tĩnh Nhiên, nhưng mối quan hệ của chúng tớ đã đến mức mà tớ có thể quang minh chính đại cầm chiếc cốc uống nước của cậu ấy, tớ nói như vậy, cậu hiểu chưa?"

Nếu đúng như trong lời nói, nụ hôn đầu của Triệu Viện Viện, hình như đã sớm cho người nào đó đi.

"A!" Triệu Viện Viện kêu một tiếng vô cùng bén nhọn, ngay sau đó phản ứng lại, vô cùng kích động bắt được tay của Mộc Tử Mạt, "Tử Mạt, cậu...cậu và Cố Tĩnh. . . . Là cái dạng kia như tớ nghĩ sao?"

Mộc Tử Mạt không nói gì, đây chính là chấp nhận?

Triệu Viện Viện lại thảm thiết kêu một tiếng, lộ ra vẻ mặt hung dữ, làm bộ như có vẻ tức giận, nhẹ nhàng nhéo ở cổ của Mộc Tử Mạt, "Mộc Tử Mạt, mau thành thực khai báo cho bản tiểu thư, đoạn gian tình này là bắt đầu lúc nào?"

Tiền Thiên Thiên và Lý Sở Tâm bị đánh thức từ lúc nào không biết, cũng có hứng thú nhìn lại đây, ánh mắt trong sáng, đoán chừng là thức dậy cũng được một lát rồi, Mộc Tử Mạt suy nghĩ đơn giản một chút, tâm tình rất tốt nói, "Đó là một đất nước có bầu trời tháng tám tình khiết nhất trên thế giới. . . ."

Như vậy, chân tướng mối quan hệ của bọn họ xem như là khắp thiên hạ to lớn đi!

Thật ra thì, ở trung học H học sinh lớp mười hai còn không biết đau khổ dày vò là cái gì, liên kết thi sáu trường tỉnh D đã trôi qua rồi. Nói thật, đến tháng năm, bọn họ đối với tất cả cuộc thi lớn nhỏ, chết lặng rồi! Dĩ nhiên, cuộc thi lần này bọn họ cũng không dám thả lỏng chút nào.

Đối với lớp trọng điểm môn khoa học xã hội nặng về phòng thủ, lớp trọng điểm môn khoa học tự nhiên bộc lộ rõ tài năng, đạt được thành tích ấn tượng trong sáu trường liên kết thi lần này, chủ nhiệm lớp thậm chí hiệu trưởng đối với phiếu điểm lần này của bọn họ cũng cảm thấy vô cùng hài lòng.

Cao thủ toàn tỉnh tập trung, bản thân tính chất môn khoa học xã hội tự nó quyết định rất khó kéo ra khoảng cách ở trong cuộc thi này, cho nên các môn khoa học xã hội trong trường trung học H luôn luôn thuộc xuất sắc nhưng vị trí cũng không nổi trội, chỉ là, thành tích lần này đạt được, làm cho mọi người rất hài lòng.

Thật ra thì đến cuối cùng, thực sự thi đỗ có lẽ cũng không phải thực lực, mà là tố chất tâm lý.

Mộc Tử Mạt và Triệu Viện Viện cũng đạt được thành tích thật tốt, nhất là ngữ văn và Anh ngữ đơn khoa của Mộc Tử Mạt, chia nhau đứng thứ nhất toàn tỉnh và đặt song song thứ nhất.

Bảng xếp hạng thành tích vừa ra tới, Triệu Viện Viện liền lôi kéo Mộc Tử Mạt hỏi cô có biết thành tích của Cố Tĩnh hay không, về mặt Mộc Tử Mạt mờ mịt mà lắc lắc đầu, "Tôi không biết."

"Cậu lại có thể không biết?" Triệu Viện Viện không tự chủ cao giọng, một bộ dáng vẻ như không có thuốc nào cứu được Mộc Tử Mạt nữa, "Làm sao cậu có thể không biết?! Ngay cả tớ đều biết!" Nói xong đều có chút hận đời rồi!

Sự thật là, Mộc Tử Mạt thực sự không biết, nhưng cô có lòng tin tuyệt đối với anh, anh chưa bao giờ khiến bất luận người nào thất vọng.

"Vậy cậu ấy thi được thế nào?" Mộc Tử Mạt vẫn hỏi một câu, làm bạn gái, hình như cô vẫn chưa làm hết sức lực.

Được rồi, nhìn thấy ngày thường Mộc Tử Mạt ngay cả thành tích của mình cũng không quá quan tâm để ý, Triệu Viện Viện quyết định tha thứ cho cô lần này, "Tổng điểm lần này của Cố Tĩnh đạt được kém một phần trăm phải đứng thứ hai toàn tỉnh, điểm tuyệt đối môn số học, khoa học tự nhiên tổng hợp lại đứng thứ nhất toàn tỉnh." Nói xong, lại kéo Mộc Tử Mạt qua, thần thần bí bí hỏi, "Vậy cậu được bao nhiêu điểm số học lần này?"

Mộc Tử Mạt lấy phiếu điểm đang kẹp trong sách nhìn thoáng qua lần nữa, nói, "130 điểm, thế nào?"

Triệu Viện Viện rất có thâm ý mà nọ nự cười, "Từ Mạt, trước kia số học của cậu không phải là không tốt như vậy sao? Cậu xem lần này. . . ." Như tên trộm mà lắc lắc đầu, "Cố Tĩnh bình thường dạy bù không ít cho cậu đi?"

Thật ra thì, thực sự chính là như vậy. Sự thật đặt ở trước mắt, Mộc Tử Mạt không thể không thừa nhận, cái thành tích này xác thực có một phần công lao của Cố Tĩnh, bình thường được nghỉ không trở về nhà, Cố Tĩnh sẽ theo cô đi thư viện làm tác nghiệp, gặp phải vấn đề nan giải gì đều là anh giúp đỡ giải quyết.

Dựa theo lời của Cố Tĩnh mà nói, về mặt học tập Mộc Tử Mạt quả thực rất thông minh, nhưng là một khi ở trong sinh hoạt, phản xạ hình dung sẽ trở nên hơi dài. Nếu không phải là Triệu Viện Viện nhắc nhở, cô còn chưa có phát hiện sự biến hóa này mất, xem ra, cô nợ người nào đó càng ngày càng nhiều.

Nhưng, cô nhất định là người mắc nợ hạnh phúc nhất.

Tác giả có lời muốn nói: tin tưởng mình, thành toàn một lần thanh xuân tuổi trẻ khinh cuồng

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Tháng sáu, lúc ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, sẽ có một loại xúc động nhàn nhạt.

Thi vào trường cao đẳng tới đúng hẹn.

Phần lớn học sinh lớp mười hai trường trung học H thi tại trường, chỉ có một phần nhỏ học sinh bị phân đến trường trung học S, Mộc Tử Mạt chính là một người trong đó.

Trước kỳ thi vào trường cao đẳng một ngày, hoàng hôn ngày đó đặc biệt mỹ lệ, rặng mây đỏ pháp phối, gió mát thổi chậm chậm.

"Được rồi, đưa tới đây thôi." Mộc Tử Mạt cầm lấy túi sách của mình từ trong tay Cố Tĩnh, ước lượng một chút, phát hiện rất nặng. Trong túi xách đều là tài liệu học tập lớp mười hai một năm đã qua cô sửa sang lại, thật ra thì toàn bộ chung vào một chỗ cũng không coi là quá nhiều, chỉ là cô gần đây bị người nào đó làm hư rồi, bình thường đi ra ngoài đều là anh cầm giúp một tay, hiện tại hại cô cầm cái túi đều cảm thấy cố sức.

Cố Tĩnh gạt đầu một cái, cũng không còn ngăn cản động tác của cô, giao túi xách cho cô, lại không quên dặn dò, "Ngày mai nhớ đừng đến muộn."

Mộc Tử Mạt liếc mắt, như thế nào lại cảm thấy giọng điệu này của anh giống như dụ dỗ đứa trẻ, yếu ớt nói, "Sẽ không." Lại cúi đầu lăm bằm một câu, "Thi vào trường cao đẳng quan trọng như vậy, tớ làm sao sẽ đến muộn?"

Cố Tĩnh gật đầu một cái, từ chối cho ý kiến, chốc lát, lơ đãng nói ra một câu, "Chẳng lẽ sáu trường liên thi lần trước không quan trọng? Cậu không phải cũng đến muộn?"

Mộc Tử Mạt nhất thời không phản bác được, bởi vì đây là sự thật.

Cuộc thi ngày đó, cô rõ ràng có đặt đồng hồ báo thức, nhưng vẫn là dậy trễ, ngay cả bữa ăn sáng cũng không kịp ăn, thời điểm cô vội vã chạy đến, cuộc thi ngữ văn đã bắt đầu được nửa giờ rồi, vốn là khi đó tất cả thao tác đều theo trình tự quy chế thi vào trường cao đẳng, giống như cô đến muộn vốn như vậy vốn bị hủy bỏ tư cách thi.

Nhưng là, vận may trong bất hạnh, lúc cô ở ngoài hành lang nhìn xung quanh, vừa lúc gặp phải chủ nhiệm lớp Trang lão sư, có thể là bình thường lĩnh bằng khen từ trong tay ông quá nhiều, ông cư nhiên khắc sâu ấn tượng với cô, không nói hai lời, cùng lão sư giám khảo nói mấy câu cái gì, khiến cho cô đi vào thi.

Thời điểm Mộc Tử Mạt bắt đầu làm bài, bạn học chung quanh cũng không sai biệt lắm đang làm thế văn cổ điển, cô vội vàng cầm bút lên viết, khi thời gian còn nửa giờ, giấy viết văn của cô vẫn là trống không.

Lúc cuộc thi kết thúc, Mộc Tử Mạt còn không có viết xong bài văn, thật may là ngồi ở vị trí phía sau, lão sư giám khảo thu bài tương đối trễ, cô thừa dịp trong khoảng thời gian này vội vàng viết cái kết luận, sửa sang lại bài thi, ngay cả kiểm tra cũng không có kiểm tra, liền đi lên nộp.

Đối với ngữ văn của mình có thể thi được thứ nhất toàn tỉnh, Mộc Tử Mạt nhưng thật ra là vô cùng chột dạ và xấu hổ. Thời điểm biết thành tích, cô còn có chút không thể tin được, cho đến khi phiếu điểm giấy trắng mực đen đến trong tay cô, cô nhìn thấy rất nhiều số không phía sau, lúc này mới vô cùng thận trọng ra một cái kết luận: xem ra ngữ văn của tỉnh D, có thể nâng lên khoảng chừng chính là vô hạn!

Thấy Mộc Tử Mạt mắt hồng, Cố Tĩnh vươn tay vén tóc bị gió thổi loạn của cô ra sau tai, còn tiện thể vuốt vuốt tóc của cô, dịu dàng nói, "Tóm lại, nhất định không được đến muộn!"

"Được rồi, được rồi!" Mộc Tử Mạt chìa ra hai ngón tay, "Tớ bảo đảm ngày mai tuyệt đối sẽ không đến muộn, được không, mẹ Cố?"

Lại còn chê anh dài dòng?

Cố Tĩnh cười cười, ngón tay thon dài mảnh khảnh rất bất đắc dĩ xoa nhẹ cái trán, nghiêm trang nói, "Ừ, sau khi thi xong thì dẫn cậu đi gặp mẹ Cố."

"Cố Tĩnh!" Phản ứng kịp lời của anh, mặt của Mộc Tử Mạt đột nhiên trở nên hồng hồng, "Cậu...cậu. . . ." Nhưng nửa ngày "Cậu" không ra câu.

Cố Tĩnh đứng lúc mà không hề trêu chọc cô nữa, nhìn đồng hồ, "Cậu lên đi, nhớ đi ngủ sớm một chút, không nên đọc sách quá nhiều, duy trì tâm tình nhẹ nhõm."

Mộc Tử Mạt thụ giáo mà gật gật đầu, đột nhiên phát hiện ngày hôm nay Cố Tĩnh nói rất nhiều, có chút không có quen, không khỏi nghĩ, chẳng lẽ bình thường mình thật sự như vậy khiến cho anh không yên tâm sao?

Ừ, là nên hảo hảo suy nghĩ một chút.

Trời đã dần dần tối xuống, đèn tiểu khu cũng một chiếc một chiếc sáng lên, Mộc Tử Mạt nói gặp lại với Cố Tĩnh, cầm túi đi trở về, giống như là đột nhiên nhớ tới cái gì đó, cô lại quay đầu lại, chạy đến ôm Cố Tĩnh một cái, cúi đầu nói một tiếng "Cố lên", liền nhanh chóng rời đi.

Cố Tĩnh đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng càng ngày càng mờ hồ của cô, ngẩng đầu nhìn đến bầu trời đầy sao, ý cười ở đáy mắt, ánh trăng nhu hòa soi sáng bóng đêm.

Anh bắt đầu đi trở về, ánh trăng màu trắng chiếu trên cỏ màu xanh, mỗi một sợi cây cỏ xanh rõ ràng đổi thành màu bạc trắng chói lọi, giống như ánh trăng trên mặt đất lẳng lặng bùng cháy.

Đêm mùa hè là yên tĩnh như thế, đúng như tâm tư của anh giờ phút này.

Thi vào trường cao đẳng bắt đầu từ ngày mừng bảy tháng sáu, diễn ra trong hai ngày, ngày thứ nhất thi ngữ văn và số học, ngày thứ hai thi vật lý và Anh ngữ, thời gian thi: sáng bắt đầu từ 9h, kết thúc lúc mười một giờ rưỡi, chiều: bắt đầu từ ba giờ, kết thúc lúc năm giờ.

Có lẽ cả học sinh lớp mười hai trường trung học H cũng nên cảm tạ cuộc thi cuối học kỳ một của bọn họ, ít nhiều cuộc thi lần đó có độ khó cao nhất biến thái nhất trong lịch sử trường trung học H cho tới nay, rèn luyện ý chí của bọn họ cứng như sắt thép và năng lực chịu đựng của bọn họ so kim cương còn cứng rắn hơn, nếu không, nhìn thấy bài thi vào trường cao đẳng như vậy, người không có tu dưỡng, thật sự sẽ bảo tố nói tục ngay tại chỗ đấy!

Triệu Viện Viện thi xong số học ra ngoài, mặt không có chút máu, chỉ là tự lăm bằm, "Lần này xong rồi, lần này xong rồi!" Nói đi nói lại, vẫn chỉ là bốn chữ này.

Tiền Thiên Thiên cũng là vẻ mặt bình tĩnh, trừ đáy mắt có mỗi một nhàn nhạt ra, không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì.

Triệu Viện Viện nghĩ thầm tố chất tâm lý của Tiền Thiên Thiên luôn luôn rất tốt, nhưng là, ngay sau đó, khi cô ấy nghẹn họng nhìn trân trối nhìn thấy Tiền Thiên Thiên giậm hệt một bậc cầu thang, thật may là giữ chặt tay vịn, lúc này mới không có ngã xuống, cô ấy không khỏi sinh ra một loại cảm giác "Cùng là người lưu lạc nơi chân trời".

Lần này các cô cũng không có làm xong số học, một câu sau cùng của đề số nghịch đảo thứ hai cũng không tính ra, trên căn bản chỉ viết câu trả lời của câu hỏi thứ nhất, lựa chọn đề cũng có mô phỏng cái nào cũng được, đây đối với bọn họ số học luôn luôn nổi trội mà nói, thật sự là vô cùng nhục nhã!

Đề số học thi vào trường cao đẳng vừa ra tới, ngay cả chuyên gia số học cũng lắc đầu, lần này khó khăn thực sự quá lớn, phân biệt trình độ hết sức rõ ràng.

Gần như là vừa ra trường thi, là có thể nghe được từng trận tiếng kêu rên tuyệt vọng, Lão sư chờ ở bên ngoài rồi rít an ủi môn sinh đắc ý của mình, "Không có việc gì, em cảm thấy khó khăn thì người khác càng khó khăn, chớ để ở trong lòng, chuẩn bị cẩn thận môn tiếp theo."

Triệu Viện Viện và Tiền Thiên Thiên nhìn Tần Thi Nguyệt cặp mắt hồng hồng vội vàng đi qua trước mặt, không khỏi cảm thấy chặt tay của nhau, trong ánh mắt nhìn nhau có ẩn ý nào đó: thật may là chúng ta vẫn chưa tính là thâm nhất.

Bởi vì là thi ở trường khác, Mộc Tử Mạt còn không biết rất nhiều học sinh trường trung học H sau khi thi xong số học cả người đều bị đả kích thật lớn, bởi vì, từ bài thi này cô làm được vô cùng thuận lợi, có mấy đạo đề mục đặc biệt khó khăn đều là bình thường Cố Tính nói qua với cô, khi đó Cố Tính còn nói với cô, những đề mục này đối với học sinh khối văn mà nói là cực kỳ khó, không cần đề ý, là cô không muốn bỏ dở nửa chừng, khẳng khẳng muốn biết quá trình giải đề, mới quần lấy Cố Tính cùng cô nói một lần lại một lần —— đề mục thật sự quá khó khăn!

Đây có được tính là nhân họa đắc phúc hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Sau khi thi vào trường cao đẳng kết thúc, sau một tháng sẽ ra kết quả, tiếp đó chọn trường học, điền nguyện vọng, sau đó, về cơ bản "Đại sự cả đời" cứ như vậy bị bỏ quên rồi.

Trong thời gian 1 tháng, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, nhưng đối với đề chèo thuyền du ngoạn, học sinh lớp mười hai vừa mới trở về từ chiến trường hòa bình mà nói, thật sự đủ trân quý.

Tiền Thiên Thiên rất cuộc như mong muốn đến đảo Hải Nam lặn nước, từ trên blog của cô ấy có thể thấy vốn là một cô gái trắng nõn động lòng người đã biến thành một cô gái da đen đầy nhiệt huyết, cười toe toét với hai chiếc răng cửa màu trắng, trong tay cầm một con cá, hướng về phía ống kính cười đến rất là đắc ý.

Triệu Viện Viện cùng Triệu thư ký nhà cô ấy đi Vân Nam Côn Minh, trong hình gởi tới, cô ấy mặc một bộ quần áo và trang sức dân tộc thiểu số màu trắng, đang cầm một khay lớn cơm chiên dưa ăn rất vui sướng.

Một tháng này, Mộc Tử Mạt ở nhà lẳng lặng chờ đợi kết quả, viết thư pháp, đọc sách, thỉnh thoảng buổi tối đi ra ngoài tản bộ, về phần Cố Tính, anh thi xong một cái liền bay đi Nhật Bản, cho nên trừ liên lạc bằng điện thoại di động ra, cô gần như cũng chưa thấy anh.

Buổi chiều ngày công bố kết quả thi vào trường cao đẳng, Mộc Tử Mạt đi nhà sách ở nội thành, điện thoại di động của cô đặt ở chế độ rung, cho nên bỏ lỡ vô số điện thoại —— cô đã quên hôm nay công bố kết quả thi vào trường cao đẳng.

Thời điểm khi Mộc Tử Mạt từ trong túi xách lấy ví tiền trả tiền, điện thoại di động lại một lần nữa rung lên, liếc mắt nhìn hiển thị trên điện thoại, cô quay đầu lại nhìn đội ngũ thật dài xếp hàng phía sau một chút, cầm lấy quyển sách đã chọn, lễ phép lui qua một bên, để cho người phía sau trả tiền trước.

Sau đó nhận điện thoại, "Alo, Cố Tính."

Bên kia truyền đến giọng nói bình tĩnh của Cố Tính, "Ừ." Dừng một chút lại hỏi, "Tra thành tích chưa?"

Cũng biết là như vậy. Cố Tính thấy cô trầm mặc thật lâu nên hiểu tất cả, đột nhiên khe khẽ thở dài một hơi, "Tớ giúp cậu tra xét."

"À?" Mộc Tử Mạt có chút không thể tin hỏi ngược lại, "Cậu tra xét? Kết quả như thế nào?"

Cố Tính giống như là cố ý muốn kéo lên hứng thú của cô, lúc này ngược lại không vội mà nói, tâm của Mộc Tử Mạt bị sự trầm mặc ngắn ngủi của anh làm hơi hơi rối loạn, "Không phải thi rất kém chứ?"

"Ừ." Cố Tính nghiêm túc suy tư một lúc lâu, rồi mới lên tiếng, "Thi được bình thường."

Trái tim của Mộc Tử Mạt đột nhiên nhảy qua một nhịp, cảm thấy có chút không thờ được, vẫn là chần chờ hỏi, "Có. Có bao nhiêu bình thường?"

Kế tiếp là làm người ta trầm mặc hít thở không thông, loại chờ đợi không nói gì này, Mộc Tử Mạt cảm giác mình cũng nhanh bị giầy vò đến điên rồi.

Qua một lúc lâu, giọng nói nhàn nhạt của Cố Tĩnh mới truyền đến, "Ừ, thật bình thường. Trạng Nguyên môn ngữ văn, tổng điểm toàn bộ đứng thứ nhất, đứng thứ tư toàn tỉnh."

"Này!" Mộc Tử Mạt cực kỳ tức giận cắt đứt lời nói của Cố Tĩnh, sau đó nghe được tiếng cười thật thấp của anh, "Nào có dọa người như cậu nói vậy?"

Chỉ là, thành tích như vậy, đối với anh mà nói, vẫn chỉ là bình thường, hơn nữa còn là thật bình thường, đây ý là, anh thi được rất tốt?

"Vậy cậu thi được thế nào?" Mộc Tử Mạt không nhịn được hỏi một câu.

"Bình thường thôi." Cố Tĩnh không nhẹ không nhạt nói, "Hơn cậu một chút."

Khá hơn một chút là bao nhiêu hả? Mộc Tử Mạt bắt đầu dĩ suy nghĩ, có chút không xác định hỏi, "Đứng thứ ba toàn tỉnh?"

Cố Tĩnh không có phản ứng. Hiển nhiên không phải.

"Đứng thứ hai toàn tỉnh?"

Cố Tĩnh vẫn là không nói lời nào.

Chẳng lẽ là. ! ?

"Đứng thứ nhất toàn tỉnh? Trạng Nguyên môn Khoa học tự nhiên?"

Ở trong giọng nói kích động của Mộc Tử Mạt, Cố Tĩnh khẽ cười "Ừ" một tiếng.

Một khắc kia, trong đầu của Mộc Tử Mạt chỉ có bốn chữ kiêu ngạo di động: Danh xứng như tên.

Dường như cho tới bây giờ, cũng chỉ có hạng nhất, mới xứng với Cố Tĩnh. Thật may là cô dù nói thế nào cũng là hạng nhất môn ngữ văn toàn tỉnh.

Mộc Tử Mạt lại hỏi thành tích môn số học mà mình quan tâm nhất, Cố Tĩnh cho một đáp án làm cô hài lòng, 137 điểm.

Nghe điểm số, Mộc Tử Mạt nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, vô cùng cảm khái nói, "Rốt cuộc đạt đến điểm trung bình của lớp chúng tôi!"

Cô vẫn nhớ mãi không quên thời điểm mới vừa tựu trường học kỳ một của lớp mười hai, lớp bọn họ có mấy lần điểm trung bình môn số học đều vô cùng trùng hợp dừng ở 137 điểm, mà ở trước khi thi vào trường cao đẳng, cô cho tới bây giờ cũng chưa có đạt đến điểm số này, một lần cũng không có! Vậy làm sao không để cho cô canh cánh trong lòng?

Cố Tĩnh là hiểu ý tứ của Mộc Tử Mạt, nhưng mà anh không có nói cho cô biết, lần này điểm trung bình của lớp trọng điểm khoa xã hội chỉ có hơn 110 điểm, điểm môn số học của cô, ở trong lớp ít nhất có thể xếp vào Top 5.

Cố Tĩnh nghĩ, vẫn là đừng làm cho cô quá đắc ý đi, nếu không đuôi sam đều muốn nhếch lên đi.

Lần này Tiền Thiên Thiên phát huy có chút thất thường, nhưng là bởi vì trước khi thi có tham gia tự học tuyển sinh, cũng thuận lợi trúng tuyển một trường đại học trọng điểm ở phía Nam.

Triệu Viện Viện lần thi này được rất tốt, điểm thi vào trường cao đẳng cao hơn điểm trúng tuyển đại học A 30 điểm, vì vậy thuận nước đẩy thuyền trúng tuyển đại học A.

Mộc Tử Mạt vẫn muốn báo danh ở đại học B, Triệu Viện Viện đã biết đến, sau khi từ trong miệng Mộc Tử Mạt biết được Cố Tĩnh trúng tuyển đại học A, cô ấy không khỏi chép chép miệng, "Hai người các cậu thật kỳ cục!"

Triệu Viện Viện vẫn cho là bọn họ sẽ báo danh cùng một trường đại học.

Mộc Tử Mạt cũng không để ý, "Thật ra thì, đại học A và đại học B cách nhau cũng không xa, muốn gặp mặt vẫn là rất dễ dàng."

Thật ra thì cô không biết vì sao trong lòng liền có một loại chắc chắn, Cố Tĩnh nhất định sẽ tuân theo bất kỳ lựa chọn nào mà cô làm ra.

Kì nghỉ hè khá dài rốt cuộc cũng chân chính bắt đầu.

Nhận được điện thoại của Cố Tĩnh, Mộc Tử Mạt đơn giản thu thập một chút, cầm túi xách liền xuống ngay.

Hôm nay bọn họ muốn đi xem một bộ phim điện ảnh gần đây rất hot, vốn là trong lòng Mộc Tử Mạt vẫn còn sợ hãi đối với loại hoàn cảnh bóng tối này, nhưng là vừa nghĩ tới có thể cùng Cố Tĩnh xem một bộ phim điện ảnh giống như những đôi tình nhân, cô lại cảm thấy muốn thử xem sao.

Lúc Mộc Tử Mạt chạy đến, Cố Tĩnh đã đứng ở dưới tàng cây Đa chờ, anh mặc áo sơ mi trắng quần jean đơn giản, phối hợp giữa đen và trắng, lại làm cho anh thoát nhìn càng thêm cao lớn tuấn đạt, ánh mặt trời xuyên qua lá cây xanh biếc, miễn cưỡng ở sau lưng của anh rải một mảnh sáng ngời, anh đang cúi đầu nhìn điện thoại di động, môi mông khề mím, đường cong của chiếc cằm cực kỳ tinh tế.

Không biết vì sao, Mộc Tử Mạt có một loại cảm giác anh hình như càng thành thực hơn, nhưng mà cũng chỉ là mấy ngày không thấy mà thôi.

Đột nhiên rất muốn ôm lấy anh.

Mộc Tử Mạt len lén nhìn xung quanh một chút, hình như không có người nào, đi vòng qua phía sau cây, thừa dịp anh không chú ý, liền ôm lấy, tay Cố Tĩnh hơi lạnh đặt lên tay cô, sau đó, mười ngón tay nắm chặt.

Mộc Tử Mạt làm bộ như ử rữ cúi đầu chu mỏ một cái, làm sao anh một chút cũng không có bị hù hả?

Cố Tĩnh cung chiều sờ sờ tóc của cô. Thật ra thì, người cô còn chưa tới, bóng dáng đến trước một bước tiết lộ hành tung của cô, anh cũng không muốn vạch trần, hơn nữa, kết quả như thế, anh rất vui mừng nữa là.

Rạp chiếu bóng cách cũng không phải rất xa, đại khái đi bộ mười lăm phút là có thể tới, bởi vì trời nóng nực, hai người chỉ chọn đường đi có bóng cây, cho nên đi rất chậm, nhưng cùng dắt tay thật chặt, lại rõ ràng chưa từng tách ra.

Thời điểm khi điện ảnh bắt đầu chiếu, cả rạp chiếu bóng tối xuống, Mộc Tử Mạt đột nhiên đứng ngồi không yên, cô biết mình vẫn không có biện pháp vượt qua nỗi sợ hãi đã quán lấy cô hơn mười năm.

Cảm thấy được sự khác thường của cô, bàn tay của Cố Tĩnh duỗi tới cầm lấy tay của cô, cúi đầu ở bên tai cô nói, "Có khóa không? Nếu không thì chúng ta không xem nữa?"

Mộc Tử Mạt lắc đầu một cái, Triệu Viện Viện nói, hai người thích nhau, nhất định phải cùng nhau xem một bộ phim điện ảnh, nếu không về sau nhất định sẽ thật hối tiếc!

Lời của Triệu Viện Viện bình thường cô là nghe không vào, chỉ là đối với việc này, cô có cố chấp không giải thích được.

Tay của Cố Tĩnh mang theo lạnh lẽo, lại như kỳ tích hóa giải lo lắng trong lòng Mộc Tử Mạt, cô cảm thấy lòng mình hơi yên tĩnh lại, ngay sau đó, màn ảnh liền sáng lên.

Nhìn cô hình như có chút tốt lên, Cố Tĩnh cũng yên tâm, nắm thật chặt nắm tay của cô, cũng xoay đầu lại, chuyên tâm xem phim.

Hai người ngồi ở vị trí phía sau, Mộc Tử Mạt có chút cận thị, lời kịch thay đổi quá nhanh, cô xem được không rõ ràng, vì vậy lắc lắc mười ngón tay đan xen tay của hai người, nghiêng người sang hạ thấp giọng hỏi, "Mới vừa rồi nữ chính nói cái gì?"

Vì vậy Cố Tĩnh cúi đầu mà ở bên tai cô nói, bọn họ dựa sát gần như vậy, Mộc Tử Mạt gần như cũng có thể cảm thấy hơi thở nóng bỏng của anh hắt phun ở trên cổ của mình, giống như chỉ cần cô vừa ngẩng đầu, là có thể đụng phải môi của anh.

Quý sai thần khiến, Mộc Tử Mạt khề nâng đầu lên, ngay sau đó, môi mềm mọng liền chạm vào môi anh, nhưng mà chỉ trong nháy mắt, cô liền muốn né ra —— cô cho tới bây giờ đều là người làm việc xấu chỉ biết trốn.

Cố Tĩnh hình như sừng sốt một chút, ngay sau đó rất nhanh phản ứng kịp, vươn tay ôm vai của cô, không để cho cô né tránh, sau đó bao phủ đôi môi ngọt ngào của cô.

Không ngờ anh sẽ có động tác như vậy, Mộc Tử Mạt mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, mặc dù xung quanh một vùng tăm tối, nhưng vẫn là sẽ bị thấy, người khác cũng không phải đều có chứng bệnh quảng gà như cô!

Cảm thấy cô không chuyên tâm, Cố Tĩnh ở bên môi cô thấp giọng nói, "Ngoan, nhắm mắt lại."

"Tớ. . . ." Mộc Tử Mạt còn muốn nói cái gì, vừa mới há miệng liền cho người nào đó thừa dịp có cơ hội, đầu lưỡi ấm áp của anh đột nhiên duỗi vào, tận tình cướp lấy ngọt ngào trong miệng cô.

Lúc hai người tách ra, Cố Tĩnh vui đầu ở cằm cổ trắng nõn của cô thật thấp thờ hồn hên, mà Mộc Tử Mạt, cô đã —— sẽ không hít thở!

Cô cảm thấy nhịp tim của mình đến độ không phải là của mình, nếu không phải là nhìn không thấy, mặt của cô nhất định hồng đến mức có thể nhỏ ra máu —— chưa từng gặp qua Cố Tĩnh như vậy, không nghĩ tới, anh luôn luôn trong treo lạnh lùng, rõ ràng cũng sẽ. Nhiệt tình như vậy.

Trên đường trở về, Mộc Tử Mạt vẫn không dám nhìn anh, da mặt cô mông, nhưng cô hình như quên mất, ai mới là người khởi xướng chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

